

ROCKINFORM

Rockzenei szaklap

72. szám

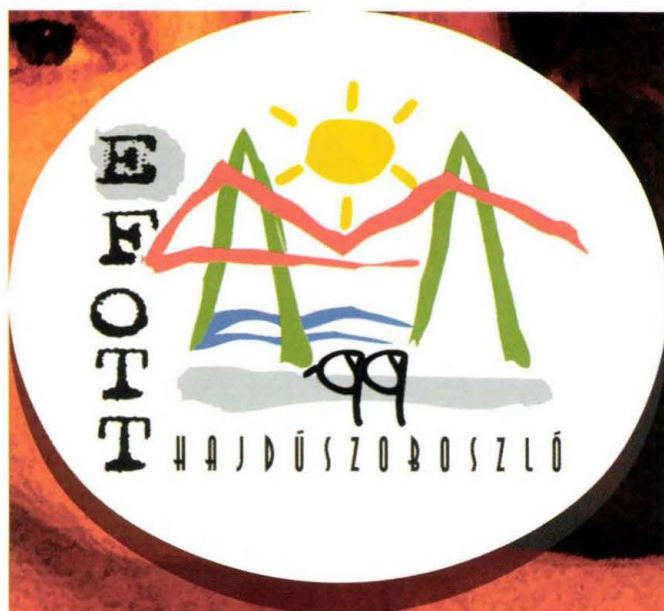
Red Hot Chili Peppers

★ Guano Apes
★ Takáts T. D.B.B.
★ Marilyn Manson
★ S.O.D.
★ Korai Öröm
★ Bruce Springsteen
★ Beatrice
★ SBB

CATERPILLAR BOOTS

III. évfolyam 5. szám 1999. június-1/2 július Ára: 250 Ft

HAJDÚSZOBOSZLÓ REPTÉR '99. JÚLIUS 21-25. Pattintsd be a naptárba!

Muzsikálnak:

**10 éves a TANKCSAPDA
TANKFESZT július 23.**

**Action, Kispál és a Borz, PaDöDö,
Hobo B.B., Irigy Hónaljmirigy, Nyers,
Fresh Fabrik, Warpigs, Sweet Noise,
Black Out, Back II Black, Replika,
PUF, Junkies, Ramones Mánia, Bugs,
Hooligans, Bla-Bla, Perfect Name,
Ektomorf, Ladánybene 27
és még sokan mások.**

Jegyek elővételben: vidéken az ifjúsági irodákban, Budapesten a Tickett Express-nél, a Bahia boltokban, de kereshetitek a vagányabb hanglemezboltokban is!

Jeggyár: diákigazolvánnyal, Euro 26 igazolvánnyal elővételben **3600 HuF**, ami magába foglalja a sátorhely és a Gyógy-fürdő, illetve annak nudista színterére vonatkozó díjait is!

Elég jó, nem!?

- + sok-sok zenekar, világi művészek, kardnyelő és tűzfűző,
- + az idén biztosan lesz EFOTT VB (foci, tollas, úszás, stb.)
- + az ejtőernyőzésről és repülésről már nem is beszélve!

ROCKLEGENDÁK a HUNGAROTONTÓL!

Szenzáció a gyűjtőknek!

100centny

ARANYALBUM
1971-76

Hungaroton, HCD, MK: 17551-52

Az LGT- megalakulása utáni első sikerkorában-már rocktörténeti albumot hozott létre. Az 1971-76 közötti éveket olyan remekművek léteznek, mint az "Álomarcú lány", "Neked írom a dalt", "Ezüst nyár", "Mindenki", "A Kicsi, a Nagy, az Artúr és az Indián", "Kék asszony". A 18 csodálatos felvétel most -digitálisan felújítva- került a zenerajongók elé, dupla CD-n és két kazettán.

Két évtized legnagyobb slágerei a 70-es és 80-as évek kislemezeiből, most először CD-n és kazettán!

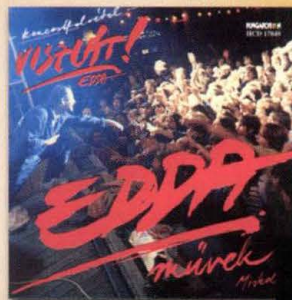
Hungaroton HCD, MK: 37952

A "Legendák 10" a 80-as éveket foglalja össze, olyan-ma is rendszeresen hallható-slágerekkel, mint az "Európa", "Requiem", "Homok a szél-ben", valamint Charlie, a Bojtorján, Del-husa Gjon és más híres előadók dalai.

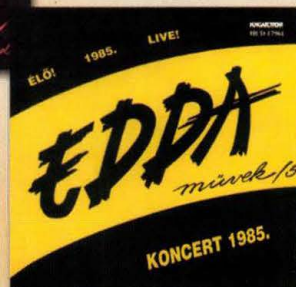
Hungaroton HCD, MK: 37852

Még mindig az érdeklődés középpontjában!

Hungaroton HCD, MK: 17849
HCD, MK: 17961

A végpont és az újrakezdés: A „Viszlát” a felbomlóban lévő első Edda Búcsúkoncertjét rögzíti, míg a következő, az „Edda 5” a dicsőséges visszatérést olyan meghatározó szerzeményekkel, mint az „Ünnep”, „A kör”, „Gyönyörű lányok”.

HUNGAROTON

CD-n és kazettán

Tartalom

A következő számunk július 20-án jelenik meg!

Csak röviden.....	4-7
Guano Apes interjú.....	8-9
Neurosis interjú, Jeff Porcaro Emlékenekar koncert.....	10-11
Lemeztelenítés.....	12-21
Nagy Feró interjú.....	22
Blueslemez-bemutató.....	24
Takáts Tamás interjú, Őrtorony interjú.....	25
Annihilator interjú.....	26
Visszatekintő: Bruce Springsteen, Rejtvény.....	28-29
Marilyn Manson interjú.....	30
Dog Eat Dog interjú.....	31
Dimmu Borgir koncert, Eredményhirdetések.....	32-33
S.O.D. interjú.....	34-35
Korai Öröm interjú.....	36-37
Underground híradó.....	38
Symmetry, After All koncert.....	39
Karrier: Red Hot Chili Peppers.....	40-41
Hypocrisy interjú, Black-Out koncert.....	42-43
Meghallgattuk, Videólesen, Rejtvény.....	44-46
Grip Inc., Lacuna Coil, Intense koncert.....	47
Kada interjú, Voyage interjú.....	48-49
SBB I. rész.....	50-51
Alapi István interjú.....	52
2. Blueskönyv, 7. Nemz. B., J., R. és G. Feszt., Tam Tam Dobcentrum.....	53
Börze, Rejtvény.....	54

A Rockinform az Interneten is elérhető: www.music.hu/rockinform

ROCKINFORM

Országos Rockzenei Szaklap

Kiadó/Főszerkesztő: Hímer Bertalan, A szerkesztő munkatársa: Perényi Dénes, Vadászi László

Főmunkatársak: Heidrich Balázs, Szakács Gábor, Bánfalvi Ákos

Munkatársak: Nemes Nagy Péter, Váradi Ferenc, Simkó Péter, Jakubecz András, Fehér Antal, Fehér Tamás, Andrásik Remo, Olasz Sándor, Plechl Sándor, Lukács Attila Zsolt, Sebestyén László, Juhász Médea, Rakk László, Tolnay Ferenc, Gyurcsán Szabolcs, Bunda Attila, N. Pap Gábor, Tamas Norbert, Spirkó Károly

Fotósok: Tyukodi László, Mocsári László, Becskerek Dusi, Dávid Zsolt

Postacím: 3523 Miskolc 23. Pf.: 58.; E-mail: rockinform@mail.matah.hu

Szerkesztőség: Miskolc, Csabai kapu 3. 1. emelet 2. Telefon/üzenetrögzítő: 46/364-804 vagy 20/96-65-205 Telefon/fax: 46/361-651

Arculat és tipográfia: V&V Studio 46/340-718 – Ágotha Péter, Levilágítás: Micropress DTP Studio 46/311-301, 361-467 Nyomda: Micropress Kft.,

Kötészet: Printing Complete 46/389-609

Terjeszti: a HIRKER RT., NHE, és alternatív terjesztők

ISSN 1216-2949

Figyelem! A Rockinform előfizethető az ország összes postahivatalában. Féléves előfizetés: 1.250 Ft, egyéves: 2.500 Ft

Csak röviden...

A **Guns N' Roses** Los Angelesben dolgozik Sean Beavannal a Use Your Illusion folytatásán.

A Los Angeles-i „Rap Sabbath”, a **Downset** zöld utat kapott a stúdióba vonuláshoz Dickinson-Intimus Roy Z producerrel...

A svéd **Dismember** '99-ben ünnepli 10 éves jubileumát, és valami egészen különlegeset terveznek...

A **Dokken**, az ex-Winger gitárossal, Reb Beachhel dicsőségesen próbál visszatérni, a nagy sikert hozó Under Lock And Key c. lemez vonalához.

A Norvég Grammyvel is kitüntetett **Covenant**, most éppen a Prophecies Of Fire c. új lemezén dolgozott, ami a napokban jelenik meg, és állítólag nagyon Marilyn Manson irányultságú.

Az ex-Marilyn Manson gitáros, Daisy Berkowitz, aki újra polgári nevén - Scott Mitchell Putesky - is megszólítható, nemrég elhagyta a pszicho rocker, Jack Off Jill-t. Most éppen egy dupla albumon gondolkodik, amit 21 demós Marilyn Manson számmal töltene meg, de erre ő természetesen jogot formál.

Az angol **Cradle Of Filth** májusban egy EP-vel kedveskedik rajongóinak, amin többek között hallható lesz a Misfits klasszikusa, a Death Comes Ripping és a Sleepless az Anathematól, ehhez még egy „longplay” videó is társul. A fiúk júliusban vonulnak stúdióba új lemezük elkészítése céljából.

A Dimmu Borgir dobosának projectje, a **Brujeria**, ahol a Fear Factorys Dino és Raymond, valamint két Napalm Death tag, Jesse és Shane is működik, júniusra tervezi első korongját.

Az egykor sok vitát kavart death metál csapat, a **Morbid Angel** jól érzi magát otthon az USA-ban. Először is: a banda egyike lett a '90-es évek 10 legfontosabb metálcsoportjához. Aztán az énekes, Pete Sandoval egy reklámkampányban tűnt fel, ahol olyan hírességek segítenek, mint Tom Petty, Phil Collins vagy Elton John. Egy

Kiment már a divatból a dedikált gitár, és a szennyes fehérnemű, ezért a

Prodigy tagjai úgy döntöttek, hogy egy elektromos kályhát ajánlanak fel a pénzesebb rajongóknak rendezett aukción, amely a Firestarter szövegírója, Liam Hawlett tulajdona volt. Ezt az örültséget meghallván az **Aerosmith**, azt mondta: amit ezek tudnak, azt mi is tudjuk és felajánlottak egy kényszerzubbonyt, amelyen a Crazy c. slágerük szövege olvasható. De, hogy a két együttes presztízst megvédjük, elmondjuk, hogy az aukciót jótékony célból rendezték, nem pedig a zeneszek viselkedésének megajátítása volt a cél.

Fotó: Tyuki

A **Sodom** az új lemezéhez, a Code Red-hez valami egészen különlegeset talált ki. Az első kiadáshoz mellékelni fognak egy Tribute To Sodom c. cédét, ahol a Cradle Of Filth, a Dark Funeral, az Impaled Nazarene, a Krisuin nyomja majd kedvenc Sodom dalait.

A szimpatikus Seattle-i metálsofok, a **Nevermore** egészen közel jártak a halálhoz. Március 8-ról 9-re virradó éjszaka München felé tartottak, amikor súlyos autóbalesetet szenvedtek. Szembe jött velük egy pótkocsis teherautó, ami aztán sávjukba sodródott, majd összeütközött turnébuszukkal. Szerencsére az ijedségen kívül nagyobb baj nem történt.

A **Virgin Steel** legtehetségesebb tagja, David Defeis legambiciózusabb tervét készítette el. Június elején, Memmingenben kerül bemutatásra rockoperája, a Klytaimne, amelyen az utóbbi hónapokban dolgozott. Ellentétben a többi hasonzorú produkcióval, ebben a műben a klasszikus elemek egyenrangúak a metálos adalékkal. Neünk meg nincs jegyünk...

A reggaeacore legenda, a **Bad Brains**, amely évekkel ezelőtt már feloszlott, újra az USA-ban turnézik, bár új név alatt (Soul Brains). Két eredeti tag - HR (ének) és Dr. Know (gitár) - közreműködésével.

A szerencsétlenségben szerencséje volt a brit **Anathemának**. Az olasz Ventimiglia városában egy drograzzia alkalmával letartóztatták őket, mert a tagok gyanús anyagoktól bűzlöttek. Az erre következő éjjel az olasz „acélfüggönyök” mögött azonban vidám happy-ninget hozott a Liverpooliak számára: az egyik ór felismerte a bandát, és óráig játszotta a fiúknak a Pink Floyd: The Wall-ját, valamint minden mozdítható tárgyat aláíratott velük.

Szép álmok. Március közepén néhány internet örült kigondolta, hogy milyen jó lenne, ha a **Manowar** felállna és a jövőben két gitárossal lépnének színpadra. A Kings Of Metal c. lemezen közreműködő Ross The Boss-t visszahívták a bandába, és ezt e-mail útján máris világgá kürtölték. Na, de a Manowar főnöke, Joey de Maio az elveszett testvér visszatérését pár nappal később

A country/metal félrelelés után teljes gázzal kapcsol a **Pantera** és dalokat ír.

A japánban már áprilisban megjelent **Suicidal Tendencies** új album, a Freedumb csak kerül az európai boltok kirakataiba.

olyan közismert dal szerepel a reklámban, amely évekkel ezelőtt minden utcasarkon, mint beteges ördögi fantázia szüleménye lángolt fel???

már a mesék birodalmába utasította és ehelyett egy sokkal kevésbé örvendetes hírrel rukkolt elő: a dobosnak, Scott Colombusnak New Yorkban, motorbal-eset következtében megsérült a gerincoszlopa és egy rehabilitáción kell résztvennie, így új album nem várható tőlük '99-ben, de decemberben kijön egy homevideo.

Különleges megtiszteltetésben volt része nemrég a brit grindcore bandának, a **Napalm Death**-nek. Barney és csapata, akiket egyébként a brit média-cirkusz leprás neandervölgyiként kezel, meghívót kapott a "TFI Friday" c. TV-show-ba, ahol olyan művészekkel egy sorban, mint Sheryl Crow és a Boyzone ízelítőt adhattak tudásukból. A Napalm Death köszönetet is mondott ezért a maga módján: bő két percig „kényeztettek” a stúdióközönséget és a milliós képernyő előtt ülő, három ultrakemény, pokolian gyors grindorkánál rukkoltak elő, amivel bizonyosan jelentős mértékben hozzájárultak a nemzeti porcelánipar bevételeinek növeléséhez. Ennyi teácsészét még vélhetően nem ejtettek el a félelemtől megdermedt angol tévénezők. Egyébként a máskor jól fészült műsort a legjobb családbarát adásidőben, 18.30-kor közvetítették.

A **Dimmu Borgir**nak fejébe szállt a dicsőség és azt hiszik, nekik mindent szabad. Mással nem tudjuk magyarázni a történeteket. Az új lemez megjelenésének partija után, ahol pontosan 666 rajongó volt jelen, a hotelben randálítottak, ajtókat téptek ki, amit aztán gyújtósna használtak fel, sőt még a szőnyeget is tüzre tették. A kár 10.000 DM. A viselkedési stílus nagyon hasonlít Marilyn Mansonra, de kispályások még hozzá képest...

A kultikus amerikai metálcsapás, az **Agent Steel** behúzódtott egy felvevő bunkerba, hogy új név alatt, Agents Of Steel előkészítsék visszatérésüket, ami szeptemberben veszi kezdetét, de már nyáron megjelenik egy beharangozó kislemez.

Ray Adler, a **Fates Warning** éneke-se, a már megszokott módon, dobosuk-

Egy nagyszabású show keretében tartotta meg ötödik születésnap koncertjét a debreceni **Bugs** április 16-án, a helyi Klinka Moziban. A be-melegítésért a Bla-Bla, illetve a Hollywoodoo feleltek, aztán a főszereplők nyolc vendéggel kiegészülve szórakoztatták a négyszáz főre saccolt közönséget. A trió felállásban dolgozó Bugs kiegészült egy percus-sionőssel, billentyűssel, egy soulós hangú vokalista lánnyal és egy hegedűs kis-asszonnyal, valamint három fúvóssal és két gitárossal is. A fergeteges hangulatú ünnepségen a csapat sort kerített nagy slágereire, a kötelező feldolgozások-ra (Red Hot Chili Peppers, Jimi Hendrix), továbbá aktuális maxijuk („Mi volt ez?!”) három új dalára is. A rockinformos, ötygyertás torta a szerkesztőségünkben várja a fiúkat. Boldog születésnapot, vagy úgy is fogalmazhatnánk, hogy Happy Bugs Day!

kal, Mark Zonderrall dolgozik szólóleme-zén.

Hosszabb szünet után **Ice-T** rap szóló-albumot készít és tervezik már az új **Body Count** lemezt is, aminek munkacíme: Assisted Suicide.

A már régóta haldokló **Brutal Thruth** elkészítette búcsúzó, dupla élőalbumát, ami valószínűleg hamarosan a boltok polcaira kerül...

10 év után véget ért a svéd doom le-genda, a **Count Raven**. Négy stúdió-lemez készítették és három Európa-turnét bonyolítottak le. Március közepén a frontember, Fondelius és sötét társai bejelentették, az egyik legkedveltebb és legbefolyásosabb banda feloszlását. A válás oka: Fondelius és a többi tag közötti permanens veszekedések voltak. A vezető, Fondelius úgy érezte, hogy a többiek egyedül hagyják és ne-hézségei támadtak, hogy nem tud a banda ügyeivel foglalkozni, az autista kislánya, Rebeka mellett. Van már egy új zenekara, a Doomsday Government, ahol úgy tűnik, hogy a feladatokat más-képp osztják fel.

A nagypapa korú brit punkok, az

Exploited már megint a főállású gitá-rosaik nélkül veszik fel a Beat The Bastard folytatását.

A **D.A.D.** élő albumának, a Psychopatico megjelenése után elvált dobosától, Peter Jensentől, aki évek óta velük dolgozott. Utódja még nem ismeretes, az viszont igen, hogy az idei esztendőt a dalok írásának szentelik.

Ősszel Ausztráliába teszi át székhelyét a **FreshFabrik**. A skacok elmondása szerint az auszi Warner ajánlott nekik lemezszerződést, sőt némi koncertpor-tya csekkolása is található a kenguru tarsolyában.

Rátgéber László, a pécsi női kosárlabda csapat edzője felkérte Lovasi Andrást, hogy a **Kispál és a Borz** komponálja a gárda indulóját!

Július 20-án jelenik meg a **Ramones** ikszedik válogatása. A közel 60(!) nótát tartalmazó anyag „Hey!Ho!Let's Go! - The Ramones Anthology” címet viseli.

Eddig sunnyogott az **AC/DC**, ám a je-lek szerint most beindulnak! Még szeptember környékén megjelenik

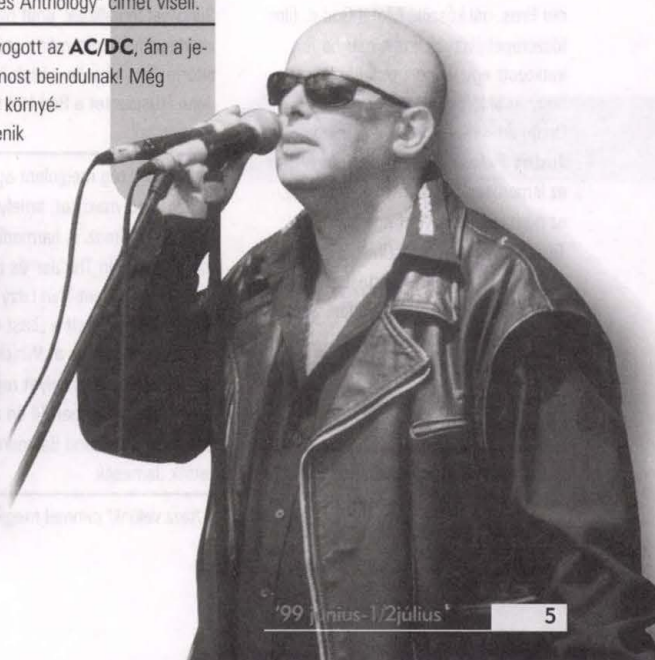
legfrissebb stúdiólemezüket, amit igazán bluescentrikusnak állítanak be. A sztárolt giga-mega producerek helyett most a szürke eminenciásnak elkönyvelt bratya George Young állítja majd a potikat. Nem véletlen, közeleg a nyugdíjas korszak... bár Angus sulis szerkőja marad!

A Háború befejeztével Szappanos Gyuri új csapatot hozott létre **Boom Boom** néven. A bluescentrikus csapatban olyan nevek örömködnének, mint Tátrai Tibor, Mohai Tamás, Borlai Gergő és Jamie Winchester.

A **Hooligans** új klipet forgatott a „Meleg vonat”-ra. A forgatásban az volt az igazán meleg, hogy a híresen hírhedt Angyal bárban készült a felvétel nagya.

Három felbomlott zenekar, az Arsenal, a Cat Scratch és a Royal Wings romja-in alakult meg a **No Smoking**, melynek tagjai Szabó Richárd (gitár), Dobi Bálint (gitár), Sajtos Lajos (ének), Gacsó Imre (dob), illetve Gál József (basszusgitár). Repertoárjuk a mindan-nyuk által nagyra becsült és a mai na-pig favorizált '70/80-as évek magyar hardrockjából áll össze, így például ját-szanak számokat a következő együtte-sektől: HBB, P. Box, P. Mobil, Piramis, Dinamit, Korál, Edda, Karthago, Beatrice, Skorpió. Programjuk jelenleg több, mint kétórás, persze ez folyamatosan bővül, s a társaság szívesen vállal fellé-péseket bárhol, ahol erre a zenére igény van. Tel.: 52/370-910 Gál József.

Megjelent a Los Angeles-i **Korn** „Follow The Leader” albumához tartozó új maxi a „Freak On A Leash”. Az anyagon ennek a tételnek öt változata szerepel, az album verzióin kívül négy remix, melyeket olyan neves producerek kiviteleztek, mint Dante Ross, Butch Vig (a Garbage-ből), Josh Abraham, vagy a hiphop körökben jól ismert DJ Lethal.

Török Ádám mondta el munkatársunknak a Mini együttes nyári programját. A tavalyi évhez hasonlóan a Stella Artois támogatásával idén nyáron is közösen turnézik együtt Ferenczi György és a Herfli Davidson, a Fullhouse, valamint **Török Ádám és a Mini**. A turné megkoronázására július 31-én a badacsonyi Yacht-kikötőben kerül sor a 30 év rock elnevezésű rendezvényvel, hat óra tiszta zenével. Mint tudott a Mini együttes diadalútja a legendás Woodstock Fesztivállal egyidőben, innen Badacsonyból indult. Erre való emlékezésül rendezik meg délután 4 órától a nagyszabású nosztalgia bulit, amelynek résztvevői természetesen a Mini, a régi (Závodi, Czipó Tibi és Dóxa), valamint a mai felállásban, továbbá vendég Tátrai Tibusz, Ferencziék és a turnén is szereplő Fullhouse. A Mini készülő új stúdióalbumának élő bemutatója augusztus 20-án lesz a Tabánban. Szokás szerint fesztivál lesz több zenekar - Ferencziék és mások - fellépésével. A rendezvény a tűzijáték kezdetéig tart.(nnp)

Csak röviden...

Fotó: Dusi

A Kiss találkozott a Fantom második részével. A sztárgyerek, Paul Stanley május 25-től augusztus 1-ig Torontóban, az Operaház Fantomja címszerepét játssza. Jóval tovább tarthatna ez a szerepkör, de augusztus elejétől az Államokban már a moziba kerül „Detroit Rock City” c. Kiss-film, aminek promó-kampányában ő is részt szeretne venni.

A **KMFDM** halott! Közölte még januárban Sascha Konietzko, és Tim Skold egy sajtótájékoztatón, ezután március elejéig hallgatásba burkolóztak. Mi a rejtély megoldása? A KMFDM valóban halott, de újra él MDFMK néven és új szerződést írt alá a Major Republic/Universal kiadóval. Ennek a szokatlan névváltoztatásnak az oka (visszafelé olvasva) kézenfekvő: az eddigi kiadójukat, a TVT Records-ot viccelik meg ezzel, így bújnak ki a lemezszerződés kötelezettsége alól és nem fenyegeti őket az a veszély, hogy évekig tartó jogi vitákba bocsátkozzanak. A TVT-nél kiadott búcsóművük, az Adios április 13-án jelent meg a tengerentúlon, de az MDFMK debütálásról nincsenek híreink.

Érdekesnek ígérkezik a lánymágnes, Bratt Pitt következő filmterve. A Warner Bros.-nál készülő Metal God c. film főszerepét játssza, ezért már be is iratkozott egy londoni gitáriskolába, hogy az alapfogásokat elsajátítsa. Egy Ohio-i örüllet játszik, akinek bandája **Judas Priest** számokat dolgoz fel, ha ez ismerősen hangzik valaki számára, az nem véletlen. Mert egy bizonyos Tim Ovens ugyancsak Ohioból származik, és egy hasonló együttesben játszott mindaddig, amíg a dobos, Scott Travis fel nem fedezte az „igazi” Judas Priest számára. Egyébként a Priest megvált eddigi kiadójától, a CMC International-tól.

Már megint börtön fenyegette a Mötley Crüe dobosát, **Tommy Lee**-t. Három évet úszott meg, mert nem tudták

minden kétséget kizáróan bizonyítani bűnösségét - garázdasággal vádolták -, így miközben a Malibu-i bíró kiutasította a városból, már vidáman kortyolgathatott a kedvenc bárjában magas alkoholtartalmú italokat. Egyébként mostanság szólóalbumán dolgozik, a bandájával pedig június közepétől USA-túrt terveznek, a huszonöt koncerten vendégként a megfiatalodott Scorpions is fellép.

Az ex-Jane's Addiction vezér, **Perry Farrell** és **Allanis Morissette** felfedezte a klasszikus zenét. Mindketten helyet kaptak, mint vendégénekesek a Sony-nál májusban megjelent lemezen, amelyen egy kilencrészes neoklasszikus szimfóniát hallhatunk. Egyébként az alternatív-ikon, Farrell most leginkább szólóalbumával, a Songs Yet To Be Sung-gal foglalkozik, amit nyárra ígér, vendégzenészként már a stúdióba csábította Tom Morello-t (R.A.T.M.) és John Frusciantet a Red Hot Chili Peppersből.

Nem is oly' rég megjelent egy **Metallica** maxi set, amely három kislemezt tartalmaz. A harmadik maxi címe 'Whiskey In The Jar' és a 'Garage Inc.'-en megjelent Thin Lizzy átirat albumverziója mellett a „Last Caress/Green Hell” és a „Whiskey...” koncertverziója kapott helyet rajta. Utóbbi kettőt '98. november 24-én a New York-i The Roseland Ballroom-ban rögzítették Jamesék.

„Utazz velünk” címmel megjelent

Orosz Győző és a Cik-Cakk Company közös albuma. A szerzői kiadásban megjelent korongon tíz húzós rock dal kapott helyet, melyből három ifj. Orosz Győző dobjátéka hallható.

A Hungarian Jazz Festival-ra június 11-13. között kerül sor a Petőfi Csarnokban. A zárónapot rockosabbra vették a szervezők, ugyanis a legendás lengyel **SBB** és az amerikai **Canned Heat** lép fel. Előbbinek idén három albuma is megjelent, köztük egy filharmonikusokkal közös koncertjük (Értékelés a következő számunkban!), utóbbi viszont itthon valószínűleg ismertebb, mint a lengyel formáció, hisz' több dalukat - pl. „On The Road Again” - a világon szinte mindenhol ismerik.

A július 9-i MTK Stadion-beli R.E.M. koncert előzenekara a **Heaven Street Seven** együttes lesz, ezzel a srácok álma valóra válik. Mármint a 'Heaven Szívlebensyeké'. A HS7 új albuma jövő év tavaszán lát majd napvilágot, de addig is idén ősszel megjelentetik bemutatkozó kazettájukat a „Trick Tock No Fear”-t CD-n, illetve a Neo együttes júniusban kiadásra kerülő debütáló albumán Szűcs Krisztina fog énekelni három számban. Végezetül a 'Mennyország utca 7'-nek elkészült második klipje a „Budapest Dolls”-hoz tartozó „Valami”-ből. Valami készülöben van...

Kéthónapos intenzív munka után elkészült végre az új **Disorder** hanghordozó. A kétszámos maxi promóciós célokkal jelent meg CD-n és kazettán egyaránt, mellesleg egyedülálló depresszív-elektro-hardcore-t (!) rejt. A CD érdekessége, hogy multimédiás! Bővebb információ az Interneten: <http://www.orderisdisorder.com> Tel.: 20/967-2430 Gályász Péter.

Felpörögtek az események a hajdúszoboszlói etno-grunge-metall játszó Phaidon körül, ugyanis a csapat ügyeinek intézését elvállalta az F.O.T.B. frontembere, Pócsi István. A zenekar mostanában szinte minden hétfőjén koncertezik, ott lesznek a nagyobb nyári fesztiválokon és tervezték - egy jól ismert - második énekes bevételét is. Az illető neve egyelőre maradjon titok. A fiúk szívesen vállalnak koncerteket! Tel.: 30/905-8683 Pócsi István.

A FreshFabrik most futó FuTour '99 elnevezésű turnéja lassan a végére ér. A záróbuli Gödöllőn, a Trafo klubban lesz, június 12-én.

„Mambó - A magyar pop-sztori” cím alatt, a tavasz végén egy új, archiv hangfelvételeket tartalmazó válogatásorozatot indít a Hungaroton. Ez a soro-

zat igazi ritkaságokat, különlegességeket is tartalmaz. Az első három darab: Bergendy: Fagyponyt fölött, Non-Stop: Üvegcserepek (1969-1973), Sirius: Széttört álmok. A megjelenő lemezek nemcsak az eredeti albumokat tartalmazzák, hanem a hangfelvételeket kiegészítik bónuszok is; kislemezek, koncertfelvételek.

1998-ban az Elmúlhat minden c. koncertválogatás CD-vel a **PG** csoport lezárta, összegzett egy korszakot. Ez év tavaszától a zenekar PG néven, új dobossal (Kiss Attila/ex-Andersen), új műsorral és új lemezzel lép a közönség elé. A lemez címe Mennyi nő lesz, előtte egy Maxi CD is várható (promóció és videoklip: Nagy felhőkön c. dal, meglepetésként egy Bob Marley részlet felhasználásával), '99 július végén. A teljes lemez októberben kerül a boltokba, a lemezbemutató koncertek '99 okt. 21. - dec. 31. között zajlanak. Orosz Imre (szódás - dob), elfoglaltsága miatt nem tud a PG munkáiban résztvenni, de a baráti társaság tagja marad.

A zkr. új anyaga igényességében: szövegében és zenéjében folytatása az eddigi anyagoknak, kilépve az „alternatív” stílusból lényegesen nyitottabbá vált a mai zenei irányzatokra. Az elmúlt időkben Jantyk Zsolt a PG frontembere írt a Bikini, Vince Lilla, Varga Miklós, Ádám-Eva produkciók számára is szövegeket. Az új PG lemez érdekessége lesz, hogy PC/Sampler technikai felvétel, új eszközök használatával készült. A csapat megtartja a debreceni kapcsolatait és barátait, de Budapesten próbál és dolgozik. A nyári fesztiválokon egy 50 perces frissített műsorral lép fel, a Diákszigeten mutat be először új dalokat a közönségnek.

Már Charlie is ráénekelte a most készülő **Tátrai Band** lemez hangsávjaira. A népszerű banda - egy év szünet után - megújult felállásban, új szerzőtársakkal kiegészülve készült „eddigi legnagyobb

dobására". A bevált Tátrai-hangzást új, néhol kissé egzotikus, latinos elemekkel fűszerezve születik Tibuszék új felvétele, amely az idei év egyik zenei meglepetése lesz.

Az estek szervezője a Blues Patika Közhazsú Alapítvány. További hírek az Alapítvány háza tájáról, hogy július 15-17. között ismét megszervezik Esztergom-ban a Blues Tábor és Fesztivált. A kon-

tíz manapság vitézkedő herflis mellett három korai felvételt és egy interjút is tartalmaz.

Az 1997 januárban alapított londoni **Snapper Music** lemezkiadó megjelentette ún. középáras katalógusát, amelynek Recall-sorozata 2CD-s kiadásban megjelentette többek között Van Morrison 1967-es New York-i session-felvételeit, Curtis Mayfield, Del Shannon, Donovan, Alan Price, az Osibisa, a Small Faces és mások válogatás albumait. A katalógus nagyszerű reggae és ska lemezeket is tartalmaz.

Megjelenésre vár a Yardbirds válogatás, továbbá Elmore James és John Lee Hooker legjobb felvételeit tartalmazó kiadvány. A nyárra várható John Mayall és Albert King lemeze is. Ez a cég adta ki Original Masters sorozatában az Ozric Tentacles és a Pretty Things lemezeit. Az utóbbiakat a Periferic Records/Stereo Shop Kft. forgalmazza. A Snapper Music adta ki Peter Green és a Splinter Group lemezeit. Februárban Soho Session címmel 20 ezer számozott példányban adta ki a társulás Ronnie Scott-klubban adott hangversenyét hét blues standarddal, öt Green klasszikussal és hat Robert Johnson számmal.

A Petőfi Csarnok sörkertjében május 27-től minden csütörtökön Reggae Party 20 órától „rogvásig”. Élőzenét a Ladánybene 27 és vendégei szolgáltatnak.

Paksi Endre, az **Ossian** énekese a botrányosan sikerült pécsi fesztivál fellépé-

sük kapcsán a következő nyilatkozatot juttatta a Rockinform szerkesztőségébe:

„Abszolút lelkifurdalásom van a történetek miatt. Hajnali ötkor keltünk, az egész nap egy örültek háza volt. Mire másnap hajnali egykor a színpadra kerültünk, sikerült totálisan kiütni magamat. Túl sok volt a kínálgató „barát” és ismerős. Túlbecsültem saját teherbírássomat. Ezúton is szeretnék elnézést kérni mindenkitől, nekem továbbra is a legfontosabb az Ossian és a közönség. A szervezővel együtt megállapodtunk egy ingyenes pécsi Ossian-buli létrejöttében. Ez június 23-án lesz az Ifjúsági Házban, ahova a május 8-i jegy felmutatásával mindenki ingyen jöhet be. Mégegyszer elnézést kérek a közönségtől. Zenésztársaimmal megbeszéltük a dolgot, nagyon pozitívan álltak hozzám. A következtetéseket levontam, ilyen soha többet nem fordulhat elő.” (A Metal Hammer júniusi számában a korábbi lapzártá miatt tévesen június 16-i dátum jelent meg.)

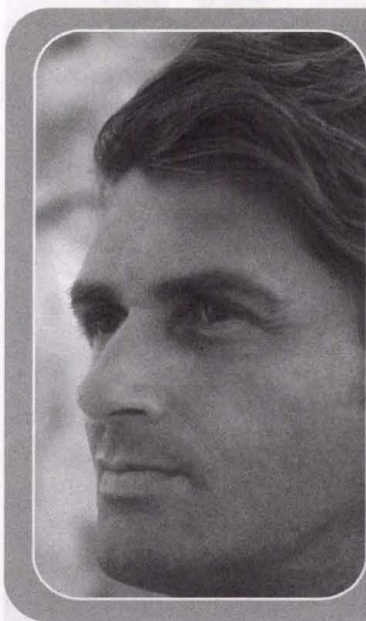
Júliusra tolódott a **C.A.F.B.** új lemezének a Minden-Ható-nak a megjelenése, mert a zenekar időközben kiadott váltott.

Adventures In Hell címmel jelentette meg debütáló albumát a germán speed metalban utazó **Demonlord**. A tatabányai fantasy metal csapat, a Cross Borns In Time Of War, a szolnoki Stainless Steel The Fable Of Prowess címmel adott ki EP-t, melyeket összesen a nagylemezek is követnek majd. Szintén a tradicionális heavy mezőny mozdulását jelzi a Falanx 96 óta készülő Szakíts Szélt! albumának megjelenése. Az anyagokat a Hammer Music Productions, a Hammer Records terjesztő cége gondozza. Cím: HMP 1255 Bp. Pf. 67. Tel.: 3854-264

Hatszamos EP-vel jelentkezett a doom reménység **Convoy**.

Július 31-én, szombaton kerül megrendezésre az **I. Fonyódi Rock és Blues Fesztivál**. A fellépő zenekarok (The Innocents, Cs.Í.T., Alarm, Kis Lorenzo, Shabby Blues Band) programjai mellett a sztárvendég Alapi István szólólemez-bemutatóját hallhatja majd a nagyrédemű.

Július 15-25. között Salgóbanán rendezik a III. Saigon **Nemzetközi Rockzenei Tábor**át. A programban oktatások (pl. Alapi István gitárkurzusai), bemutatók szerepelnek, emellett környékbeli rock klubokban való fellépésekre és demókészítésre is lehetősége lesz a résztvevőknek. Érd. és jelentkezés: 20/980-81-88, -32/410-074 Szürke.

Megjelent **Mike Oldfield** 'Guitars' c. új albuma, és június 18-án a Kisstadionban valószínűleg már erről a lemeztől is hallhat dalokat a magyar közönség. Oldfield visszatért a hagyományos hangzásvilágához, amit tanítani való torzított gitárrészekkel fűszerez (Lásd: pl. „From The Ashes c. tétel”).

A nyolcvanas évek egyik legfontosabb popbandája, a **Duran Duran** - ami mellelleg rengeteg fémagú muzsikuss számára is meghatározó volt - hosszú idő után, egy dupla, mixalbummal, a Strange Behaviourral jelentkezett. A több mint 150 perces lemezen - szinte - valamennyi ismert daluk (Wild Boys, Notorious, Rio, The Reflex) bizarr újrágondolása hallható.

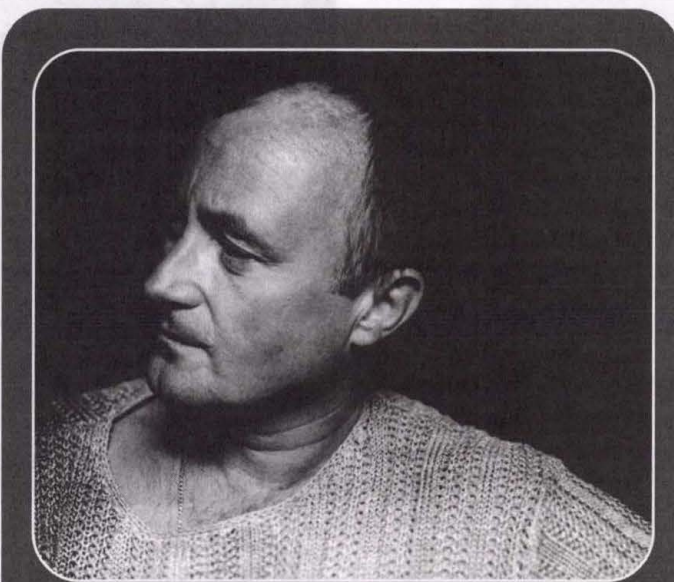
Az **Árnyak** zenekar e-mail címe: arnyak@netposta.net, a zenekarról aktuális híreket és érdekességeket a <http://www.extra.hu/arnyak/info.html> címen lehet megtudni.

Júniusban jelenik meg a budapesti **Bankrupt** zenekar új demója. A '77-es brit őspunkot a független gitárzenével ötvöző csapat a közelmúltban egy-egy számmal szerepelt egy kanadai, egy angol és egy kaliforniai punk-válogatás CD-n is, olyan zenekarok társaságában, mint a legendás angol Vibrators, vagy a Snap-Her. A további működéshez azonban szüksége lenne a zenekarnak egy rutinos, megbízható dobosra. Érd.: 409-51-20, Balázs vagy 30/922-66-71, István. Internet: <http://listen.to/bankrupt>

A Fonó Budai Zeneházban (Bp., XI., Sztregova u. 3.) minden második kedden **blueskoncertek** és -előadások vannak este 8 órától. Az előadásokat lapunk munkatársa, Nemes Nagy Péter a legújabb blueslemezekkel, esetenként videóval illusztrálja. Június 15-én Benkő Zsolt és a Blues Rivers együttes, 22-én Steve James amerikai gitáros lép fel.

certeken a műfajhoz legközelebb álló hazai előadók lépnek fel esténként, napközben gitár, szájharmonika oktatások, bemutatók lesznek. Érdeklődni a 388-8429 és 06(30)954-4351 telefonokon, ill. blues@mail.matax.hu e-mailen lehet.

Az Alapítvány és a CrossRoads Records közös kiadásában jelenik meg CD-n az első magyar szájharmonikás antológia, amelyet Szabó Tamás szerkesztett és

„A Hot Night In Paris” címmel megjelent **Phil Collins** - pontosabban a Phil Collins Big Band - új koncertlemeze, melyen Collins szerzeményei mellett egy Gerald Albright (altszaxifon közreműködik) és egy Miles Davis szerzemény is található. Jól ismert dalait teljesen áthangszerezve hallhatjuk, és természetesen maga Phil ül a dobok mögött.

Rockinform - Mit csináltál, hol zenéltél a Guano Apes megalakulása előtt?

Henning - Nekem ez az első zenekarom, Sandra, Dennis és Stefan viszont korábban játszott más formációkban is. Ezek iskolai zenekarok voltak, és a próbáknál nem is nagyon juttattak tovább.

R.I. - 1994-ig Te és a dobos, Dennis énekeltetek, miért döntöttetek úgy, hogy kerestek egy énekest?

Henning - Azért, mert rosszak voltunk. Sosem voltunk igazi énekesek, csak nem találtunk megfelelő embert erre a posztra. Ezért aztán nagyon megkönnyebbültünk, amikor '94 márciusában Sandra csatlakozott hozzánk.

R.I. - Hogyan találtatok rá?

Henning - Dennis révén sikerült... Már jó ideje keresgeltünk, amikor odajött hozzám, és szólt, hogy ráakadt egy énekesre, akinek nagyon jó, karakteres hangja van, és érdemes lenne hívni néhány próbára. Egyébként Dennis egy barátja ismerte Sandra-t, és ő ajánlotta neki, hogy egyszer hallgassa meg a leányzót. Amikor meghallgatta, azonnal nagyon jó benyomást tett rá, jó hangja volt, tudott vele bánni és nem félt a mikrofontól. Képes volt durván énekelni, kiabálni, üvöltözni, ugyanakkor tudott lágyan, dallamosan is énekelni. Ezeket elmesélte nekem Dennis, és úgy döntöttünk, hogy elhívjuk egy próbánkra.

R.I. - Másokat is kipróbáltatok, vagy Sandra volt az egyetlen jelölt?

Henning - A baráti körünkől próbálkoztunk több férfi énekesrel, de egyik sem vált be.

R.I. - Akkor a véletlennek köszönhető, hogy női énekesetek lett...

Henning - Teljes mértékben, és nagyon nagy szerencsénk volt!

R.I. - Mennyiben más egy énekesnővel dolgozni, mint valamelyik sráccal, akit esetleg már régebből ismersz?

Henning - Erről inkább Sandra-t kellene kérdezned, mert valószínűleg ő van a legnehezebb helyzetben. Ez azt jelenti, hogy mi hárman fiúk nem érzünk semmilyen különbséget, de neki a turnékon egy szem lányként együtt kell élnie legalább tíz fickóval. Ez biztos, hogy néha

"Te mit gondolsz?"

elég nehéz neki, mert egy barátja sincs mellette, akivel megbeszélhetné azokat a dolgokat, amiket nem mondhat el egy férfinak.

A zenekar szempontjából nincs jelentősége, hogy a tagok között milyen a nemek megoszlása, négy különböző zenészből van szó, akik együtt dolgoznak. Mindannyiunknak mások a gyökerei, különböző zenéket szeretünk, és ennek eredményeként alakulhatott ki a Guano Apes saját stílusa.

R.I. - Engedj meg egy személyes(kedő) kérdést, mennyi az átlagéletkora a zenekarnak?

Henning - Te mit gondolsz?

R.I. - Szerintem a húszas éveitek elején járhattok...

Henning - Így van, én huszonhárom vagyok, Sandra huszonkettő, Stefan és Dennis huszonnégy évesek.

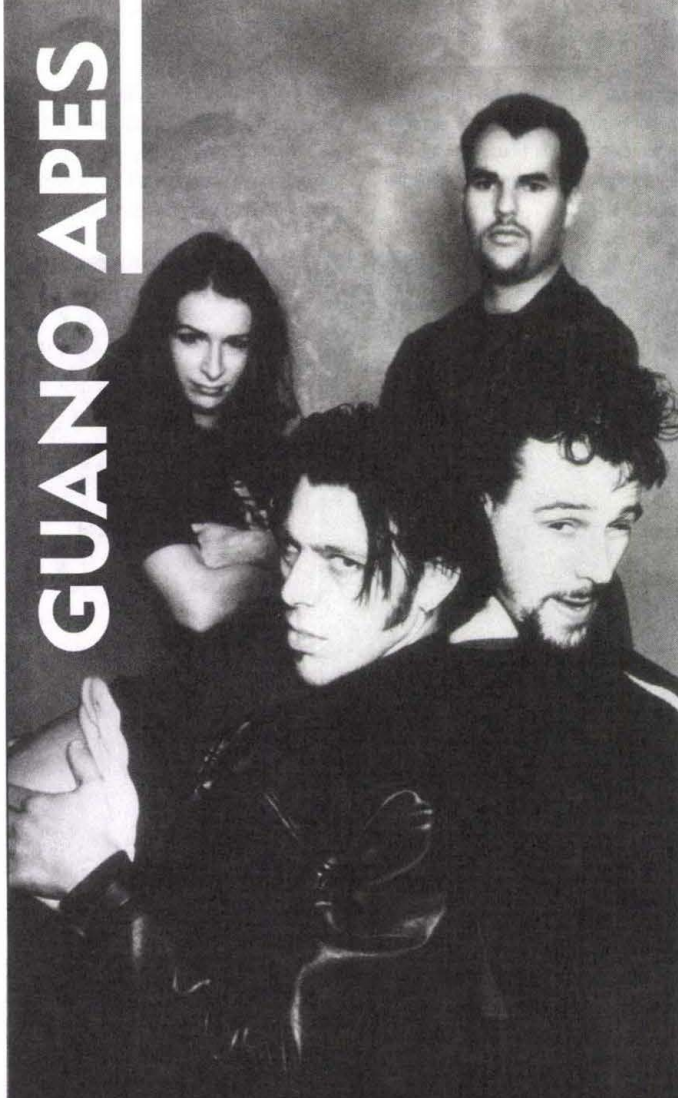
R.I. - Hihetetlen, amit Sandra az albumon és a koncerteken művel, de milyen a hétköznapokban?

Henning - Nagyon kedves ember, és egyáltalán nem olyan, mint sok ember hiszi. Számunkra mindig is meglepő volt az, hogy a rajongók teljes egészében azzal a zenével azonosítanak minket, amit szórakozásból játszunk, és azért, hogy szórakoztassunk vele másokat. Mindig arra törekedtünk, hogy a maximumot nyújtsuk, és az a célunk, hogy az embereket egy kicsit eltérítsük attól, amit minden nap csinálnak. Arra gondolok, hogy esténként ne a tévét lessék, inkább hallgassanak valami jó zenét, és ha minket választanak, akkor érezzék jól magukat, töltődjenek fel általunk, mi pedig a koncerteken általuk. A lényeg az, hogy az emberek szeressék a zenénket, mi pedig szeressük eljátszani nekik.

R.I. - Hogyan alakult ki a stílusotok, milyen hatások értek titeket?

Henning - A kezdeti időkben ez főleg egyszerű volt. Fogtuk a hangszereket, aztán csak nyomtuk. Ez azt jelenti, hogy nem gondolkodtunk túl sokat azon, hogy milyen zenét játszunk, bár azt tudtuk, hogy nem death metal zenekar akarunk lenni. Ahogy említettem, mindenki más-más zenét hallgat, Frank Sinatra-tól kezdve a Slayer-ig minden képen van, és megpróbáljuk ezeket a hatásokat úgy beépíteni a zenénkbe, hogy valami különleges süljön ki belőle. Ha pl. Dennis hoz egy feszes dobtémát, akkor lehet, hogy én valamilyen fino-

GUANO APES

Nagyot robbantott bemutatkozó lemezével a német Guano Apes. A megjelenés óta eltelt több mint másfél év alatt biztos, hogy mindenki találkozott valamelyik slágerükkel vagy klipjükkel. Magasra került a lécz, és ez biztos, hogy komoly hatást gyakorol a csapat tagjaira. A második albumon rengeteg múlik, most már tétje van a dolognak. Mindentől függetlenül Henning Rümenapp gitároson a feszültségnek semmi jele nem mutatkozott beszélgetésünk alatt, és a dicsőség sem szállt a fejébe. Egy kiegyensúlyozott ember mesélt az életéről, egy egyszerű srác, aki szereti, amit csinál, és aki szembe tud nézni a hirtelen jött profi zenészetet árnyoldalaival is.

mabb dolgot, esetleg egy skála-szerű részt játszom, Stefan tappingel a basszusgitáron, Sandra pedig "angyalhangon" énekel rá. Az a lényeg, hogy nem klisében gondolkodunk, abban nincs semmi izgalmas, ha kemény dobtémára, kemény gitár és basszus kerül, az énekes pedig üvölt, ahogy a torkán kifér.

R.I. - Mikor születtek a 'Proud Like A God' album dalai?

Henning - Lényegében ezek már a kezdeti időktől készültek folyamatosan, persze Sandra belépésével voltak dolgok, amiket megváltoztattunk. De ez nem is csoda, hiszen egy új "hangszerrel" egészültünk ki, és a dalokat át kellett szerkeszteni, hogy az ének megfelelő szerephez juthasson. Ezért a lemezen található dalok a '94 és '97 között eltelt három és fél évnek, azaz Sandra bekerülésétől az album megjelenéséig tartó szakasznak adják egyfajta keresztmetszetét. Hüen tükrözik azt a fejlődést, amin a zenekar és az egyes zenészek is ke-

resztül mentek. Erre jó példa a "Maria" c. dal, ami elsősk között született vagy a "We Use The Pain", amit közvetlenül a felvételek megkezdése előtt írtunk.

R.I. - Csapatmunkában születnek a dalaitok?

Henning - Többnyire igen. Valamelyikünk hoz egy ötletet, a többiek pedig hozzátesszik a saját elképzeléseiket, emellett mindenki kitalálja a saját részét vagy továbbfejleszti az eredeti ötletet. Persze van, hogy nem jutunk semmire, ha épp rossz napot fogunk ki, de ha jó passzban vagyunk, akkor egy aprócska ötletből akár nagy dolgok is kislíhetnek. Megint a "Maria"-t említeném, Dennis hozott egy egyszerű dobalapot, Stefan azonnal beszélt a basszussal, nekem pedig hirtelen fogalmam se volt, hogy mit is játszunk. Aztán elkezdtem egy szimpla akkordot nyomni, Sandra pedig azonnal elkezdte énekelni a Maria-témát. Ebből indultunk ki, és szép lassan összeállt az egész szám.

R.I. - A zenekar egy '96-os tehetségkutatón elért első helyezése révén került ki a teljes ismeretlenségből, ez hogyan zajlott, és konkrétan hogyan befolyásolta a pályafutásotokat?

Henning - Ez az egyik legnagyobb tehetségkutatón Németországban. Azért indultunk rajta, mert úgy éreztük, ideje hogy összemérjük a tudásunkat más csapatokéval, és emellett ez több fellépési lehetőséget is jelentett, ahol biztosan jóval több ember láthat minket, mint a saját bulijainkon addig. A verseny minden várakozásunknak megfelelt, tényleg nagyobb klubokban léphettünk fel, mint korábban, viszonylag sokan megismerték a nevünket, és nagyon jó móka volt az egész, jól éreztük magunkat végig. Eszünkbe sem jutott, hogy az első helyen végezhetünk...

Az első fellépés Göttingenben, azaz hazai pályán volt, az elődöntő Hannoverben, míg a döntő pedig Braunschweig mellett volt. Mindenhol úgy kétszáz néző előtt játszottunk, és ezek voltak az első komolyabb klub bulijaink. Emellett nagyon sokat jelentett az, hogy győztünk, ugyanis kaptunk egy csomó pénzt, amit aztán a debütáló albumunk felvételeire fordítottunk, és még videoklipre is futotta belőle. Profi producerrel tudtunk dolgozni, mehedzsmentre is szert tettünk, és így egy lépcsőfokkal feljebb tudtunk lépni. Ez az első lépés a profi szint irányába sokkolólag is hatott ránk, mert egy csapásra megváltozott minden körülményünk. Egy idő után már nem maradt időnk még a magánéletre sem, és ez a legrosszabb az egészben. Szinte állandóan le vagyunk kötve, interjúkat adunk, koncertekre, és fesztiválokra utazunk. Azt már megtanultuk, néha kell egy kis szünetet tartani, amikor mindenki a családjával lehet, azért hogy fel tudjunk tölteni.

R.I. - Mindenki arról beszél, hogy a rajongóitok már a kezdeti időkből a deszkások közül kerültek ki...

Henning - Ez tévedés, és az, hogy elterjedt ez a tévhit, a médiák számlájára írható. Az album '97 októberében jelent meg, az "Open Your Eyes" pedig januárban került fel a listákra. A "Lords Of The Boards" c. dalt pedig csak ekkoriban vettük fel, és ez a szám a lemez első kiadásán nem is szerepelt. Kaptunk egy felkérést, hogy a snowboard-osoknak írjunk egy dalt, és erre készült a "Lords...". Nem is gondoltunk arra, hogy felkerüljön a lemezre, vagy hogy maxin kijöjjön, de aztán a 'Proud...' album első kislemezén mégis megjelent. Így aztán a snowboard-osok ismertek meg minket legkésőbb.

R.I. - Ezek szerint a médiától nem csak segítséget kaptatok... Milyen a viszonyotok az újságírókkal?

Henning - Ez attól függ, hogy mit közölnek rólunk. Mindig nyitottak vagyunk azokkal az emberekkel, akiknek interjút adunk. Sokan csak a száraz tényekre kíváncsiak, de szerencsére vannak olyanok is, akikkel jól lehet beszélgetni, mert érdekli őket az is, hogy milyen emberek vannak a zenekarban, milyen érzéseink vannak, mik foglalkoztatnak.

R.I. - Fiatal csapatok gyakran játsszák híres együttesek számait, már csak azért is, hogy a dalok segítségével feldobják a bulijaikat, és persze sokat lehet tanulni belőlük. Vannak feldolgozásaitok?

Henning - Nincsenek, csak saját dalokat játszunk. Persze tesztünk zenei kirándulásokat, pl. filmzenéhez is írtunk már dalt.

R.I. - Hogy álltok a második album felvételeivel?

Henning - Már stúdióban vagyunk, de még jelenleg is írunk dalokat. Kicsit kísérletezgetünk, próbálgatjuk, hogyan működnek az új ötletek stúdióban. Várhatóan az év végén jelenik meg az új lemez.

R.I. - Mennyire hat rátok nyomasztóan a 'Proud Like A God' fantasztikus fogadtatása, nem blokkolt ez titeket az új dalok írásakor és most a stúdióban?

Henning - Valamennyire biztos, hogy hatással van ránk. Most annyiban is más a helyzet, mint annál a lemeznél, hogy mindent a legelejéről kellett kezdenünk. Ez alatt azt értem, hogy nem maradtak régebbi dalok a tarsolyunkban, ezért egy teljes lemezanyagot kellett írunk. Akkor három és fél év alatt állt össze az egész, most pedig mindössze néhány hónap áll a rendelkezésünkre.

R.I. - Kinek az ötlete volt a Guano Apes név, és mit jelent?

Henning - Én találtam ki, és nincs különösebb jelentése, csak játék a szavakkal. Annak idején nem tudtunk meggyezni egy névben sem, pedig jó egy évig keresgeltük a megfelelőt. Aztán amikor elkezdtünk koncertezni, akkor már döntenünk kellett, mert ki kellett valamit írni a plakátokra, és akkor ugrott be, hogy ezt a két szót írjuk ki. Szóltam a többieknek, hogy én ezt javaslom, és ha senkinek nincs jobb ötlete, akkor maradjunk ennél.

R.I. - A nyár folyamán is stúdióban lesztek még, vagy azért lesz egy-két fesztivál fellépésetek is?

Henning - Kaptunk meghívásokat fesztiválokra, és Magyarországra is megyünk, ugyanis játszani fogunk a Pepsi Sziget '99-en.

(Sajnos egy utolsó kérdésre már nem maradt időnk, pedig szeretnénk volna megkérdezni, hogy kedvelik-e az olyan extrém sportokat, mint pl. a magyar profi foci?)

Ákos & Deni

II. Új hullám

Nemzetközi Alternatív Punk Hardcore fesztivál az abdai tavaknál

Június 24-25-26

(Győrtől 8 Km.-re)

Három napos zenés program. Délelőtti mókás vetélkedők, különféle programok.

kaja - pia - olimpia!!!

CSÜTÖRTÖK

15⁰⁰-15⁰⁰ Csabagyöngye
15⁰⁰-16⁰⁰ Haos
16⁰⁰-17⁰⁰ Falkongate
17⁰⁰-17⁰⁰ B.S.C.
18⁰⁰-18⁰⁰ Speichelbroiss
18⁰⁰-19⁰⁰ C.A.F.B.
19⁰⁰-20⁰⁰ Üveges csirkeszemek
20⁰⁰-20⁰⁰ Neck sprain
21⁰⁰-21⁰⁰ Siddhrt
21⁰⁰-22⁰⁰ Social free face
22⁰⁰-23⁰⁰ Cadaveres de tortugas
23⁰⁰-00⁰⁰ Morgain
00⁰⁰-01⁰⁰ Sanatorium

RO
SK
D
SLO
SK
SK

PÉNTEK

13⁰⁰-13⁰⁰ Tenkes kapitánya
14⁰⁰-14⁰⁰ Három Királyok
14⁰⁰-15⁰⁰ Detox
15⁰⁰-16⁰⁰ Bezzy Bastard
16⁰⁰-16⁰⁰ Kétes
17⁰⁰-17⁰⁰ Soup Shop
17⁰⁰-18⁰⁰ Zemezluc
18⁰⁰-19⁰⁰ Zóna A
19⁰⁰-20⁰⁰ Los Paraliticos
20⁰⁰-21⁰⁰ Babewach
21⁰⁰-21⁰⁰ Odipisani
22⁰⁰-22⁰⁰ Pica
22⁰⁰-23⁰⁰ Prosecura
23⁰⁰-00⁰⁰ Scumbag road
00⁰⁰-01⁰⁰ Industry
01⁰⁰-02⁰⁰ Bomber

SK
D
A
CZ
SK
GB
SLO
SLO
D
CH

SZOMBAT

14⁰⁰-14⁰⁰ Fürgerókalábok
14⁰⁰-15⁰⁰ Dr. Tódor
15⁰⁰-16⁰⁰ Enola Gay
16⁰⁰-17⁰⁰ Riots
17⁰⁰-17⁰⁰ Tragic Vision
17⁰⁰-18⁰⁰ Rózsaszín Pitbull
18⁰⁰-19⁰⁰ The Cuban Heals
19⁰⁰-20⁰⁰ Punk-Tum
20⁰⁰-21⁰⁰ Pray Silence
21⁰⁰-21⁰⁰ Konflikt
22⁰⁰-23⁰⁰ Aurora
23⁰⁰-00⁰⁰ Antikörper
00⁰⁰-01⁰⁰ N.V.U.
01⁰⁰-02⁰⁰ Kick Joneses

CH
D
GB
CH
SK
D
CZ
D

Jegyárak: 2 990,- /3 nap, elővét: 2 400 990 /1nap elővét: 800

jegyelővét: postai úton: 9011 Győr, pf. 17

Információ: (06-20) 97-62-403

www.ilbt.hu

Sátorverés szerda du.-tól, este Rockdisco!

Az esetleges rossz idő kivédésére 600 m²-es sátor áll rendelkezésre.

A műsorváltoztatás jogát fenntartjuk.

7831. Pellérd, Vasút utca 8/1
Telefon: 72/373-115; 72/373-087 Fax: 72/373-522
E-mail: tajtimon@mail.matax.hu

22CRAFT
SOLTON
Roland
BEHRINGER®
TAJTICORD

Hangfal-rendszerek

RACK-ELEMEK

KÖZZER-KONTÉNER

GYÁRTÁS

HANGSZEREMBLÉMÁS

PÓLÓK, MATRICÁK

A '85-ben punkként indult San Francisco-i Neurosis néhány csörröpölös album után kísérletezőbb lett és az apokaliptikus zenei vonal érdekében még egy billentyűs, sampleres is a bandába került. Kétfartikus koncertjeiknek hamar híre kelt. Az intenzív előadásmód gyorsan toborozta a rajongókat, amelyek sorába az ex-Dead Kennedys főnök, Jello Biafra is beállt, sőt kiadója, az Alternative Tentacles néhány nagylemezüket is megjelentette. Ezután a Music For Nationshoz kerültek, itt jelent meg a nagyszerű Through Silver In Blood, amit hosszú turné követ, szerepelnek amerikai Ozzyfesten is. Három év után ismét új anyaggal, a Times Of Grace-szel jelentkeztek. A törzsi ritmusokkal, súlyos pszichedeliával terhelt hardcore kitérősek, a Pink Floyd-szerű elszállós részek, a riasztó zajok, morajok, sampleres és a skótdudával tarkított akusztikus hangulatrészek különös keveréke zenéjük. A nem mindennapi muzsikát nem átlag figurák művelik, ezt a kába Steve Von Till gitáros/énekes is bizonyítja, aki beszélgetésünk elején kissé feszült, de aztán oldódik, és mindent megmagyaráz...

„Nyers, természetes, egységes”

neurosis

Rockinform: - Mit csinál mostanság? Miket hallgatsz?

Steve Von Till: - Görgetem a söröket és Melvins-t döngetek.

R: - És, hogy tetszik a most megjelent Times Of Grace c. lemezeket?

S.V.T.: - Soha, semmivel nem vagyok elégedett, de azt hiszem, jó lemezt csináltunk.

R: - Sokáig készült?

S.V.T.: - '98 elején kezdtünk el ötleteken gondolkodni, próbálni. A komolyabb munka csak április, május körül indult és decemberig tartott. Összesen nyolc hónapig dolgoztunk rajta.

R: - A kiváló hangzásért Steve Albini felelős. Miért választottátok éppen őt, esetleg ismeritek a Big Black lemezeket?

S.V.T.: - Ja, valahogy úgy. Az első Big Black (Steve Albini költő, zenész, producer zajbrigádja, ami három lemez után, a csúcson, '88-ban oszlak fel - T. N.) megjelenése után ismerkedtünk meg, de sok más lenyűgöző munkáját is ismerjük. Könnyebben ment, mint gondoltuk, csak felhívtuk és már benne is volt. Mivel fogékony, a munka nagyon könnyen ment. Nem ismerem hozzá hasonló technikával dolgozót, de olyat sem, aki tudná, mi az, hogy tiszta, természetes analóg hangzás. Ő viszont pontosan tudja, mi ez. Régóta van a szakmában, csinált már vagy ezer lemezt, nagyon ért hozzá. Nekünk meg pont egy ilyen kellett.

R: - Mennyire fontos a producer a Neurosis esetében?

S.V.T.: - Nagyon. Tudod, nem piszkálta a számokat, elégedett volt velük. Mi pedig pontosan tudtuk, mit szeretnénk. Nélküle biztos nem lenne ilyen nyers, természetes és egységes. Korábban mi is próbálkoztunk a hangzás tisztításával, de nem sikerült. Páratlan a technikája, egyszerűen felülmúlhatatlan...

R: - Zenétek változatlanul brutális. A szövegekkel mi a helyzet, változtok?

S.V.T.: - Nem. Mi még mindig az a zenekar vagyunk, aminek szövegei nem hozhatók összefüggésbe az emberekkel, inkább érzelmi dolgokon elmélkedünk. Váltáson sosem gondolkodtunk, mi mindig ilyenek voltunk, vagyunk és leszünk...

R: - Mi újság a projectekkel? A Tribes Of Neurotall?

És mi az a Static Migration, valami új formáció?

S.V.T.: - A Tribes Of Neurot-ban is Neurosis-tagok ügyködnek, ezt

úgy öt-hat éve hoztuk létre, nem lett volna ésszerű Neurosis néven dolgozni, anyagokat megjelentetni. Becsaptuk volna a rajongókat, ugyanis itt nincsenek számok, csak hangokkal, hangzásokkal kísérletezünk, de fanzinet és filmet is csinálunk... A Neurosis hagyott meg számokat író zenekarnak, itt azonban teljesen másban gondolkodunk: a fölösleges energiánkat vezettük le. A határtalansággal együttjáró változatosságot nagyon élvezzük... A Times Of Grace pártját, a Grace-t most adtuk ki. Legújabb művünk, az Adaptation For Survival is elég szédlült, azon a lemezen kizárólag rovar- és bogárhangok vannak. Ezt azért csináltuk, mert ők is összefüggésben vannak az emberekkel, az étellel. Azt vizsgáltuk, hogyan élnek. A három korongot több cédéjátszón egyszerre kell lejátszani. Ezt hangaktíválásnak hívják; több odafigyelést, koncentrációt kíván... A lemezeket csak tőlünk lehet megrendelni, kereskedelmi forgalomban nem kaphatók. Legújabb projectünk a Static Migration, amit a Texas-i Pain Teens gitárosával, Scott Ayers-szel hoztunk létre. Otthon írtunk számokat, és postán küldtük el egymásnak. Ez sem mindennapi...

R: - Mondanál valamit a saját kiadótokról, a Neurot Recordings-ról? Ez csak Neurosis és olyan Neurosis rokon produkciókat jelent meg, mint a Tribes Of Neurot vagy más is?

S.V.T.: A későbbiekben szeretnénk foglalkozni másokkal is. Most pár korai Neurosis lemezt adunk ki újra, meg a Tribes Of Neurot anyagokat. Nyitottak vagyunk mindenre, nem zárkozunk el semmi elől. A cég saját irányításunk, ellenőrzésünk alatt működik. Már régóta szeretnénk volna hasonlót, most végre sikerült.

R: - Azon kevesek közé tartoztok, akik ma is adnak ki bakeliteket. Miért fontos számotokra lemezeitek megjelenése a „klasszikus” formában? Netán lemezgyűjtők vagytok?

S.V.T.: Jó volna azt mondani, hogy igen, de sajnos nem tartozom azon szerencsések közé, akire ez igaz lenne. Tudod, mindannyian ezen nőttünk fel, nagyon szeretjük. Mindenek előtt: a hangzás babilonja a legjobb, meg az a nagy borító is sokkal szebb, jobban érvényesül a művészi munka... Tiszta emlékszem, az első cédénk hangzásától nem voltunk igazán elragadtatva. Azért adunk ki bakelitot, mert van rá lehetőségünk és szeretünk ez még mindig érdeklő az embereket. Az új albumunk dupla lemez formájában is megjelent. Minden tekintetben jobb, szebb...

R: - Sokat beszéltünk a lemezekről, most az öt kedvencedet áruld el!
S.V.T.: - Húú, ez fogós kérdés! ...Na, nézzük csak... Melvins-Ozma, Joy Division-Unknown Pleasures, Pink Floyd-Live At Pompey, Black Flag-My War, Celtic Frost-Morbid Tales. Azt hiszem, ezek azok.

R: - Punk zenekarként indultatok. Miért váltottatok?
S.V.T.: - A punk már indulásunk előtt is halott volt, a korai lemezeinket zöldfülként csináltuk. Nem voltunk elég érettek, az évek múlásával komolyodtunk. A váltással együtt került képbe a kivétel is, azt gondoltuk, ha a zene extrém, akkor a koncertnek is annak kell lenni! Szóval nálunk ez természetes.

R: - Az Enemy Of The Sun-t az Alternative Tentacles jelentette meg. Érdekelne, nektek mit jelentett Jello Biafra-val dolgozni?

S.V.T.: - Óriási volt. Tudod, kőlyökkorunkban a Dead Kennedys zenéje ránk is nagy hatással volt. Egy koncertünk után odajött Jello és azt mondta: tetszik a zenénk, majd szerződöttetett. El tudod képzelni, milyen boldogok voltunk? Egy pár évig minden simán ment, azután kapcsolatunk kezdett megromlani, végül otthagytuk a kiadót...

R: - Tavaly a Black Sabbath-tal majdnem eljutottatok Budapestre is. Miért mondtátok le a koncertet? Nem akartatok délutáni napfényben játszani?

S.V.T.: - Nem. Bár tényleg nagyon utálunk világosan koncertezni, de nem ezért. Pár éve játszottunk először napsütésben az amerikai Ozfest-en, az tényleg nagyon kiábrándító volt. Tavaly meg éppen az új lemezünkön dolgoztunk és nem akartuk megszakítani a próbákat, egyébként nemcsak a budapesti koncert maradt el, hanem az egész turné... A mostani Európa-turnénk valószínűleg szeptember, október környékén indul, de még nincs semmi konkrétum. Annyi viszont már most biztos, hogy nyáron ott leszünk pár fesztiválon. Remélem, egyszer tényleg eljutunk Budapestre, nagyon szeretnénk ott játszani. Tudod, ott él a V.H.K., velük már régóta szeretnénk fellépni, de még sosem sikerült. Ugye, te is magyar vagy? Ismered őket?

R: - Igen, igen.

S.V.T.: - Ismerem pár lemezüket, meg van egy koncertvideóm is. Elképesztő, amit művelnek. Nagyon szeretjük őket! Bécsig már sokszor eljutottunk, amikor ottjárnak és meglátjuk a budapesti kijáratot, mindig tűzbe jövünk, megdöbbenünk és mondogatjuk: hú, oda kéne menni... Azokkal az emberekkel feltétlenül találkozni szeretnénk!

R: - Jó ezt hallani. Viszont egy olyan örült zenekarral kapcsolatban, mint ti, biztos szárnyra kapott pár félreértés. Szerinted melyik a legnagyobb? Ezekből te is visszahallasz valamit?

S.V.T.: - Igen. Olyanokat már hallottam, hogy sikeresek, meg gazdagok vagyunk, ezek nagyon nagy hülyeségek. Szerintem annál jobb, minél több zagyvaságot beszélnek... Tudod, az ilyenek egyáltalán nem érdekelnek.

R: - Neked mit jelent a Neurosis?

S.V.T.: - A családot, testvéreket, ezért dolgozom tizennégy éve... Az életemet.

R: - Mi a Neurosis végső célja?

S.V.T.: - Semmi, csak zenélni, és a művészi tevékenységünket mindhaláláig folytatni. Jobb, mint rákban meghalni, nem?

- Tamasi Norbi -

Profi zenészek, amatőrök lelkesedésével

Jeff Porcaro Emlékenekar április 23., Hang-Ár, Salgótarján

Az első meglepetés, amit még kellemetlenként éltünk át, hogy a térképen nem egy leküzdhetetlennek vélt távolság, nevezetesen a Miskolc-Salgótarján viszonylat, kezdett egy kanyarokkal tarkított, soha véget nem érő történetre dagadni. A nagy sokára megérkezéstől kezdve viszont csak pozitív tapasztalatokkal gazdagodtunk.

Először is, az együttes plakátja hazánkban viszonylag kevés embernél okozta vérnyomás emelkedést. Arról szinte biztos, hogy még egy átlag rockrajongónak sincs semmi fogalma, ki is volt az a Jeff Porcaro (ha már emlékenekar, akkor biztos, hogy egy sajnálatos módon elhunytól lehet szó), de az alcím, mármint, hogy TOTO dalok csendülnek majd fel, sem gyújtja meg a ráismerés mécsesét mindenkihez. Ezzel a feltételezéssel szemben a salgótarjáni Hang-Árban, kellemes társaság jött össze, ami már a hangulat hoz bőven elegendő, de nem annyira sok, hogy a pulthoz ne lehessen odaférni. (Vannak szempontok, no...)

A következő meglepi az volt, hogy beírtál a XX-as TOTO album egyik dala, a Last Night szűrődött ki. Mondtam is, hogy rendesek, hogy még a koncert előtt is töltük nyomtatják magnóról. Aztán kiderült, hogy nem is. Mert az élethű megszólalást már maguk a zenészek produkálták beállítás gyanánt.

Kevés ilyen lelkes és jó hangulatú koncertet láttam, mint a Jeff Porcaro zenekará. Pedig harcedzett profik valamennyien, más, ismertebb csapatoknál főmunkáidőben. Itt azonban teljesen nyilvánvaló volt, hogy mint hobbizenekart, csak óriási élvezettel lehet csinálni. Másként a világon semmi értelme bevállalni.

Az látszott persze, kik a fanatikus TOTO-sok a hét muzsikusközül. Már Keresztes Ildikó is úgy kezdte a koncertet, hogy ma két Steve Lukather-uk van a színpadon. Kovács Péter billentyűs-énekes-mindenes mellé ugyanis felzárkózott Ala-

pi István is image-ben. Jól mutattak, az biztos. Alapi az ED-DA ritmus-szekcióját is hozta magával, semmit sem bírva a véletlenre. Még egy billentyűs színesítette a hangzást, Vincze Pál, aki jellegzetesen a blues-os és jazz-es elemeknél kapott nagyobb szerepet.

Jól mutatja a TOTO vokális teljesítményét, hogy még egy énekes szükségeltetett a hangzáshű megszólaláshoz. Ezt Csányi István személyében találták meg. Az is jól megfigyelhető volt, melyik énekes, kinek a dalait vállalta fel. Kovács úr jellegzetesen Lukather melyebb regisztereiben moz-

gott szívesebben, míg Keresztes Ildikó a Joseph Williams által hátrahagyott magasakkal bőven tűzdelte számokat örökölte. Ezek közül is kirítt a Can't Stop Lovin' You, amit csak elrontani lehet. Ők nem tettek meg szerencsére.

Érdekes volt, hogy a program szinte eltöltődött az elmúlt évtized javára. Pedig elsőre nem azok az évek ugriak be a zenekar neve hallatán. Aztán kiderült, hogy mivel a tarjáni közönség már régi ismerősként köszöntötte a csapatot, ők ezúttal egy újításokon átesett programot nyomtak. Olyannyira, hogy a néhány hete megjelent Mindfields anyagról is játszottak. (Caught In

The Balance).

Na persze új program ide vagy oda, olyan klasszikusok kihagyhatatlanok, mint az Africa, a Rosanna, a Georgy Porgy és az I'll Be Over You. Az szinte biztosnak látszott, hogy a Hold The Line lesz az egyik ráadás és úgy is lett. De olyan csermegék is nagyon ütöttek, mint például a Home Of The Brave és a Don't Chain My Heart.

A Jeff Porcaro Emlékenekar koncertjén szerintem még az is jól szórakozhat, akinek lövése nincs a számok eredetéről. Akiknek meg van, azoknak maga a Kánaán jön el. Kár, hogy nincs még sok ilyen színvonalas emlékenekarunk.

Heidrich "Fahrenheit" Balázs

HANGKAZETTÁK SOKSZOROSÍTÁSA

- Másolás a legkiválóbb minőségű BASF hangszalagra, első osztályú, import kazettatesttel szerelve,
- a legkorszerűbb digitális másolási technikával a legtükrösebb hangminőségben.
- Akár a stúdió-utómunkákat vagy a nyomdai munkákat is magában foglaló teljes körű szolgáltatás,

- 1000 darabos megrendelés felett ingyenes házhozszállítás Budapesten,
- a legrövidebb, 3-5 napos szállítási határidő.
- Akár igen alacsony darabszámok (min. 1 db) is megrendelhetőek.
- Mi csak a legjobb gyártó cég vagyunk, és soha nem leszünk az Önök kiadói konkurenciája.

Tisztelettel várjuk megrendeléseiket!

MC&CD Hangfelvétel Sokszorosító Kft. 2040 Budaörs, Baross u. 77. Tel./fax: 06/23/416-007 Tel.: 06/60/324-569

Ismételten

Bruce Springsteen: 18 Tracks

Sony

Manna! A Boss rajongóinak biztos, hogy többszörös orgazmus a lemez. Pedig ez csak a kispálya változat a 4 CD-s válogatáshoz képest. De ez sem semmi!

Az album olyan eddigi nagylemezeken meg nem jelent felvételeket rejt, melyeket most csokorba gyűjtöttek. Tetszik, hogy tartják az időbeliséget és hogy az összes dalszöveg is szerepel a borítón. Sőt a végén minden dalról kiderül, hogy mikor, hol és kikkel vették fel. Van mit böngészni a nevek között.

Elsőre található ugyan egy-két ismerős cím, de egyik sem az ismert változatot fedí. Mindjárt a Growin' Up nyit, ezúttal azonban teljesen lecsupaszítva, még egy szál gitárral. A dallam viszont stimmel. Ugyanez nem mondható el a Born In The USA-ról, ami egész más jelleggel kap így unplugged-ban, ráadásul a refrén dala sem egyezik a himnikus változattal. Ez viszont egy két évvel a lemezfelvételt megelőző, formálódó verziója lehetett a dalnak. Érdekes, de így sosem lett volna akkora siker.

Nagy örömmre ez a válogatás a hetvenes évek végének és nyolcvanas évek elejének lemaradt dalaival van tele. Ez az a korszaka (In The Darkness Of The Edge Of Town, The River stb.), amikor már kiforrott a jellegzetes stílusa és a leginkább rock orientációjú dalokat írta. Ilyen sodró lendületű koncertszámok (némi lyuk valóban ott is lett felvéve) a Rendezvous, a Where The Bands Are és az I Wanna Be With You (Bon Jovi akár állandóan ilyesmi dalokat írni). Az érzelmesebb, szintén jellegzetes Springsteen akkordozásról felismerhető dalok a Hearts Of Stone vagy a Loose Ends.

Azért jó, hogy ilyen sorrendben szerepelnek a dalok, mert rá lehet ismerni arra is, hogy melyik lemezre nem kerültek fel, melyik stílusában fogantak. A Pink Cadillac valami miatt lemaradt a Born In The USA-ról, pedig nagyon erős nóta, csak bulizós jellege nem fért össze valószínű az elképzelésekkel. (Így Natalie Cole vitte sikerre nem sokkal később.) A Janey Don't You Loose Heart is egy remek Boss ujjgyakorlat, amit a Dancing In The Dark tesójaként lehetne bejegyezni.

A kilencvenes évek dalait a Sad Eyes nyitja. Briliáns! Csak kerestem, ki az, aki ilyen magassakat vokálózik Springsteen-nek. Hát erre kiderül, hogy ő maga! Megint csak koncepció okán maradt ki a Human Touch-ról. (Finom lüktetését többek között szegény Jeff Porcario (TOTÓ) biztosítja dobon.) A Part Man Part Monkey, kissé szokatlan reggae-je viszont már Omar Hakim-ot találja a dobokon és a végtelenül ironikus Springsteent a mikrofonnál.

A Brothers Under The Bridge már a Ghost Of Tom Joad világába kalauzol zeneileg és a Vietnámot megjárt veteránok szövegvilágával. A végén található egy kakukkfőka '73-ból, nevezetesen a The Fever. A maga hét percével nem jellegzetes Springsteen-nóta, de a pszichedelikus lebegése és gospel-szerű kórusa sem tipikus. Viszont óriási dal. Az albumot egy vadonutú felvétel, a The Promise zárja, ahol Springsteen zongorán kíséri magát. Mindegy, hogy ez az album milyen céllal és milyen alapanyagból készült, a Born In the USA óta nem jelent meg ennél jobb Springsteen lemez.

71'59"

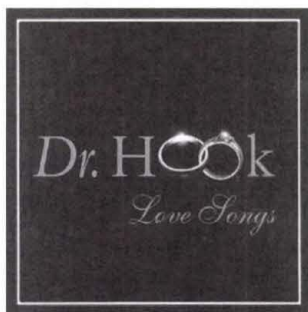
Heidrich

Dr. Hook: Love Songs

EMI-Quint

Marilyn Manson szerint a Dr. Hook And The Medicine Show „a valaha is létezett legvitatottabb banda” volt. Az 1973-as „Sloppy Seconds” LP-jükön fellelhető „Get My Rocks Off” című számuk például a „Néhány embernek szüksége van a gyilkos dudvákra, Néhányuknak a kokainra” sorral kezdődik, s említést tesz a halottakkal folytatott szexről, illetve a drogszippantásról is. Nos, ezen a válogatásalbumon ilyen típusú megnyilatkozásokkal nem találkozhatunk, mivel ez szerelmes dalaik gyűjteménye. El sem hinnék a hallottak alapján, hogy ez volt az a bizonyos gúnyos és vad csapat a '70-es években, akiknek félszemű énekesa, Ray Sawyer még nemi szervét is büszkén mutogatta a közönségének. 1980 környékén azonban Ray kivonta magát a zenekar ügyeiből, s a másik frontember, Denis Locorriere állt a társaság élére.

Denis tizenhét lírai hangvételű számot válogatott össze erre a Best Of Párkapcsolatok I.-re.

1972-től számítva. Ez a bizonyos legrégebbi nótájuk, a „Sylvia's Mother” a Smokie jobb pilanataival verseng, egy igaz történetet mesél el, később érkezik még felvétel 1976-ból (az „If Not You”, ami 30-40 perc alatt íródott!), 1984-ből, 1996-ból, na és persze a tavalyi esztendőből három ráadás. Slágerek, örökzöldek, melyek meglágyítják szívünket (már akiét...) szövegeikkel, érzelműs hangszerezéssel, azonban a Dr. Hook country-rockja közelebb áll a pop világhoz, mint a rockéhoz. Legalábbis ez a kompiláció ezt az oldalukat domborítja ki, s meglehetősen álmosító közel 70 percen keresztül zokogtató, kommersz, nyálas balladákkal ismerkedünk. Vagy csak én vagyok túl szőrösszívű?

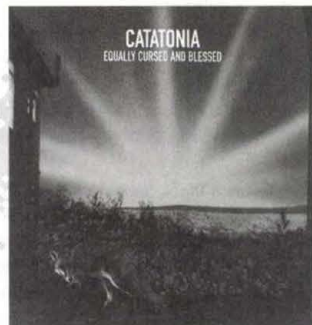
66'31"

- Bánfalvidélen -

Catatonia: Equally Cursed And Blessed

Warner

Az X-Akták filmzenealbumán érthetetlen okokból kifolyólag nem kapott helyet a Catatonia tavalyi nagy slágere, a „Mulder And Scully”, azonban ez nem vezetett feloszláshoz. Csúnya is lett volna, főleg, hogy lealázták a brit zenekarok nagy többségét, egy szintre kerültek a Manic Street Preachersszel.

Ha jól számolom, az „Equally Cursed And Blessed” immáron a harmadik albumuk, s a siker nem zavarta meg a fejüket. A jelek szerint. Ma is ugyanolyan józan hozzáállással írják nótáikat, mint az első anyag idején, a kinézetére nem túltoltan adó, aranytorkú énekesnő, Cerys Matthews még mindig édeskészen énekelget, társai visszafogottan kísérik, és ebből az összetevőből születik meg a Catatonia klassziszértékű, pazar gitárpopja az angol tradíciónak megfelelően, azokat követve. A szomorkodós, keserű hangulat gyönyörűvé varázsolja, uralja az album felcsendülő száma, a komolyság mögé pedig beférkőzik a naívság, a borítón ábrázolt róka ravaszságával. Múltkor lovak, ezúttal egy ravaszdi, állatvédők lehetnek, vagy azokat is meg kívánják célozni. Vagy egyáltalán senkit, csak a saját szórakoztatásukra zenélnek, és arról már nem ők tehetnek, hogy vannak, akiknek tetszik, amit csinálnak. Még a „Storm The Palace” is punkos lendületével. Ezt leszámítva az „Equally Cursed...” a háttérzenei követelményeinek kiválóan megfelelő mű, olyan gyermekes irományokkal, mint mondjuk a „Karaoke Queen”. Viszontlításra a listákra!

44'53"

- Bánfalviszafogott -

Pist•On: Sell Out

Music For Nations/MusiCDome

Lelővőm az elején a poént: a Pist•On-nak nem sikerült felülmúlnia bemutatkozó albumát. Ezzel eszem ágában sincs elvenni a „Sell Out”-tól a hallgatóság kedvét, egy kísérletet megérek, aztán hátha bejönnek valakinek. Amúgy sem rosszaz, csak nagy szerencsétlenségükre debütáló munkájukkal igen magasra tették a lecet, és ezt ez alkalommal éppen-hogy csak érintik.

A Type O Negative kistestvérének tartott New York-i kvartett amolyan Life Of Agony találkozik a Stone Temple Pilots-szal stílusú zenét produkál továbbra is, kicsit letisztultak, lenyugodtak, de ha beszígorítanak, akkor aztán nem ismernek pardont. Space orgiákkal, a groove-os, hardcore-os dobokkal, melankóliájukkal fe-

deztetik fel magukat, próbálnak hasonlítani a „Load”-korszakos Metallica-hoz, igyekeznek eltávolodni a Type O világától, de vagy nem is akarják nagyon, vagy ennire lassú a folyamat. Mindenesetre a Type O Negative-billentyűs Josh Silvertől (aki a bőgőslány, Val lum pasija, tehát családtag) megfogadtak néhány jó tanácsot, például azt, hogyan lehetnének dalamosabbak, slágeresebbek anélkül, hogy elkurvulnának, feladván elveiket. Mert ugye a Type O-nak ebben van tapasztalata. Most pedig már a Pist•On-nak is, bár gótikus jegyeket hordozó muzsikájukkal mégsem lesznek képesek mestereiket túlszárnyalni. Hogy kicsoda jóslatokba bocsátkozom... Most szójátok hozzá!

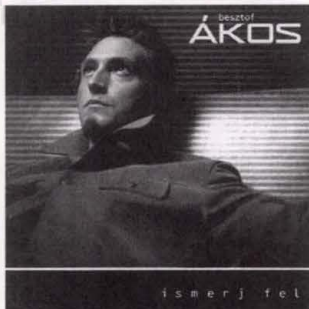
4758*

- Bánfalviszásiró -

Ákos: besztof BMG

Nem kedvencem Ákos, az biztos. Valamit viszont jól csinál, az biztos. Ezt a választást meg kifejezetten kellemes végighallgatni. Írt jó néhány nagy számot az elmúlt években. A besztof természetesen szólópályájának lenyomata.

Kivételként szerepel ugyan az Induljon a banzaj '98-as koncertváltozata megalkosítva. További érdekesség a Tanulékony szörnyeteg szintén élő verziója. Az Elvarázsolt EDDA-dalokról ide került a hűtlen feldolgozása. Szerintem maradt benne még lehetőség Ákos szempontjából is. Az a visszafogott feszültség, ami az eredeti dalban is benne van, neki is jól állt volna. De ez a hangszerelés ezt elaltatja.

A Vigyázz a madárra viszont Révész maradt. Nem baj, jól kiválasztott dal. Abszolút új szerzemény a nyitó Ismerj fel. Nagyon mai hangszerelés, az Ikon vonalán tovább. Az viszont tényleg érdekes, hogy a legjobb rocklemez lehetett zsiráfeknél az Ikon. Nem a minőségével van gond, hanem a zene jelzőjével. Vagy ez azt jelenti, hogy rock vonalon nem jelent meg igazi vetélytárs. Akkor ez a többiekre nézve szomorú.

Igazából nem túl lényeges, hogy Ákos alkotásait milyen zeneként definiáljuk, az biztos, hogy az egyik legmegbízhatóbban minőségi munkát produkáló zenész évek óta. Neki sikerül az, ami hazánkban keveseknek: sikeres és mégsem kell magát szégyellnie ezért. Vállalhatja, hogy „ezt tudom, ezt csinálom”, plusz még eszik is.

Ami engem mindig is zavart, az a szövegei és a megnyilvánulásai. Egyikről sem jutott eszembe soha, hogy természetesebb. Viszont a kettő között feltétlenül összhang van, még ha az általam vélt mesterkéltségben is, úgyhogy

hiteles a dolog.

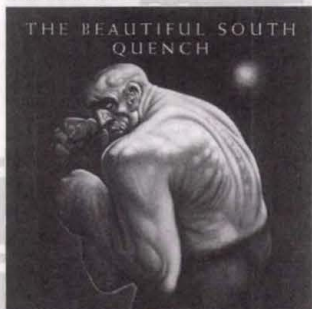
Nem hiszem, hogy Ákos banzajos korszakában sokan fogadtak volna erre a szakmai pályára, amit befutott. Ennek ellenére ma az egyik meghatározó szereplője a hazai zenei életnek, ráadásul a szakma és a közönség által is elismerve. Neki nem kell magyarázkodni, minden igazolja munkáját és megújulási törekvéseit. Ez a besztof is bizonyíték értékű. Ezek jó dalok és ezért csak gratuláció illeti meg.

6947*

Heidrich

Beautiful South: Quench PolyGram/Universal

Igaz, hogy a lemez idestova 25 hete jelent meg és már kétszeres platina Nagy-Britanniában, de megérdemli, hogy írjunk róla. Pláne, hogy megérdemli...

A Beautiful South majdnem annyira brit csapat, mint a Smiths volt. A szigetországon kívül meg sem közelíti népszerűségük a hazai pályáit. Sőt! Az elődzenekarra, a Housemartins-ra talán nálunk is többen emlékeznek, mint rájuk. Pedig sokkal sikeresebbek, mint utódok. A néhány éve megjelent Best Of albumuk, a Carry Up On The Charts minden idők legeladottabb válogatáslemeze címért is komoly versenyben áll a csatorna másik oldalán. A zenekar nagy erőssége a három énekes jelenlétéből fakadó abszolút vokál központú szerzemények. Valami ilyesminek volt előzménye a Caravan Of Love anno... A Quench-en is követik az apró lépések taktikáját. Ezúttal néhány meglepően gitárközpontú, mondhatni rockosabb dal jelenti az újítást. Ezt mintha már a harmadik '92-es lemezükön is próbálták volna, csak az épp a legsikerlenebb lett. Nálam legalábbis biztosan. Mert pont a dallamokban rejlő játékoságot ölték így ki zenéjükből. Na most más a helyzet.

Már a nyitó How Long's a Tear Take To Dry furcsa, szinte blues-os gitárral indul, de a keménységet oldja a refrén lágyága. Ezt legjobban a lemez legkiemelkedőbb számában, a Perfect 10-ben figyelhetjük meg. Itt a ritmusszekció is be kell hogy feszüljön, ami eddig nem volt szükséges. Keni is a Welch-Stead duó rendesen. Továbbá jól jön a segítség Paul Wellertől is. Akárcsak a múltkor a Don't Marry Her, ezúttal ez a szöveg a telitalálat. A különböző testi méretek (lefelé és felfelé) hajhászását gúnyolja a Paul Heaton és Jaqueline Abbott páros.

Már szokásos a Beautiful South albumok hullámsága, ez ezúttal is bejön. Míg a múltkor Blue Is The Colour erősen bekezdett, aztán kicsit leült, addig a Quench a már említett How Long..., a Perfect 10 és a Look What I Found In My Beer tartóoszlopokra feszül rá. Utóbbi természetesen Paul Heaton nyíltan vállalt ita-

lozó életmódjából táplálkozik. Ő azonban nem egy party animal, csak egy pub lakó angol. (Ami viszont cseppet sem szigetországi, az Heaton olasz foci rajongása. Nélküle nem kezdene meccset Milánóban. Minden „hazai” meccsre kimegy...) A líraiak ezúttal is hozzá a megszokott szintet, de semmi több. Kicsit jobb lett volna az újszerű, ritmusközpontúbb dalokat erőltetni. Bár szövegükben azok is feltétlenül említést érdemelnek (Window Shopping For Blinds, Pocket, Dumb), de így nagy tömegben elég álmosítók.

A Quench hozza a megszokott színvonalat és hangulatot, ami egyrészt jó. Másfelől léphetnének már egy bátrabban is, csak nem olyan fafejűek a britek!

5231*

hebal

Second Coming: Second Coming Capitol/EMI-Quint

Új kedvenceket avattam, egy teljességgel ismeretlen csapatot, a Second Comingot az Egyesült Államok fővárosából, Washingtonból. Semmit nem lehet tudni róluk, nem ostromolják a slágerlistákat, nem bújik meg világghírű zenész a soraikban, és mégis a legjobbakkal között lenne a helyük. Talán éppen ezért.

A kvartettet industriális-grunge címkével lehetne illetni, mármint a zenéjüket. Ha a grunge bandák túllépve az önsajnálaton abba az irányba mozdultak volna tovább, amerre a Second Coming is tart, nem tüntek volna el úgy a felszínről. Hogy merre mutat az irányt? Nyugat irányába, Seattle felé. Hőseink betegesen szenvednek az Alice In Chains-láztól, Travis Bracht meglehetősen Layne Staley-s modorban énekel, szaval, de a saját stílusát is becsempészi a dallamokba. A gitárok, ha a helyzet megköveteli zúznak, szaggatnak, a két hathúros nem tartja a lábát folyamatosan a wahwah pedálokra, ugyanakkor remekül sikerültek az akusztikus hangszerelésű, lírainak ható dalaik is. Érzelem és egyéniség szorult a ti-

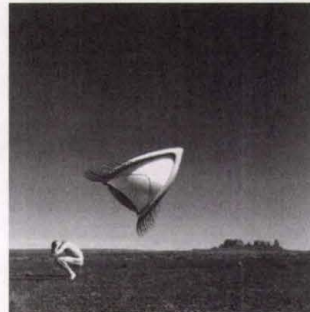
zenegy tételbe, meg a stílustól szokatlan programozott ritmusok, elektromos alapok, persze csak ízlésesen, gusztusosan adagolva és tálalva. A melankolikus, erőteljesen lüktető - egytől-egyig - himnuszok felidéznek a Crawley-t, más névtelen, elfeledett tehetségeket, akárcsak az óceán túlpartján annyira népszerű Matchbox 20-t alternatív-college-rockjával, s csak reménykedni tudunk abban, hogy ők végre nem tűnnek el a zenei biznisz mocskos süllyesztőjében. Tiszta szívemből sajnálnám! Internetes második eljövetele = <http://www.hollywoodandvine.com/second-coming>

5526*

- Bánfalvigenjő -

Cranberries: Bury The Hatchet PolyGram/Universal

Lássuk, valóban olyan önfeledtek és boldogok-e az új Cranberries album dalai, mint azt Dolores O'Riordan Burton ígérte. Érezni-e az újrakezdés frissességét?

Sajna egyértelmű választ nem tudok adni, de nem csapott be bennünket Dolores az igaz. A múltkor lemez, amely majdnem a csapat feloszlásához vezetett, jó lenyomata volt akkori idegállapotuknak. Nem csoda, hogy Bruce Fairbairnt, inkább hard-rock területén jeleskedő producért kérték fel akkor a munkára. Abban a lemezben sokkal több a düh, az agresszió és politikai tiltakozás. Itt most visszatért az első és második album személyesebb lírája. És mivel Dolores közben feleség és anya lett, van miért boldognak lenni. Ezt valóban érezni. Még a kiábrándult dalok is inkább szarkasztikusak, mint dühösek.

Ettől zenéjük is higgadtabb lett kicsit, bár találhatók most is nyersebb megszólalású dalok. Túlnyomó többségben azonban visszakanyarodtak az első album hangzásvilágához. Sőt annál is régebbre. Igazi gyökereik is megmutatkoznak. A nyolcvanas évek angol gitárzene-karainak hangzásvilága és hangulatai gyakran köszönnek be. Valószínű az is, hogy a Smiths zenekarról is hallottak már és nemcsak újság-ból.

Ettől még ez nem egy plágium gyűjtemény. Hogy is lehetne ezzel a hanggal? Dolores még azt is olyan angyali ártatlansággal és elnézést kérve éneklé a nyitószámában, hogy „It's the animal instinct in me”. Ez persze három-négy éve más hangsúlyt kapott volna. Most viszont lehiggadt a kis ír vadóc.

Újdonságot és jövőbe mutató törekvést nemigen lehet az anyagon felfedezni. Úgy tűnik, ez nem volt cél. A No Need To Argue izgalmaságát nem közelíti meg a Bury The Hatchet, de a kissé izzadságszagú To The Faithfully Departed-nél kerekesebb és hangulatosabb anyag. Akik eddig szerették az ír kvartettet, azoknak már jól jött a táplálék. Nagyot vettünk volna vele, ha Dolores valóban abbahagyja az éneklést.

5058*

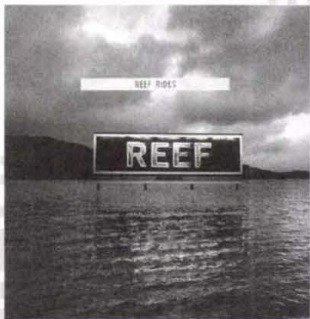
Balage

Reef: Rides Sony

Az angol Reefek aztán semmit sem változtak az évek folyamán. Esetleg jobbak lettek, összeszokottabbak, kiforrottabbak, de a zenéjük maradt a régi. Amilyen az előző két albumukon is volt. Könnyű a dolgom (ez is ritka), hiszen én írtam az említett két anyag recenzió-

ját is, van rálátásom a dolgokra. De jó is nekem!

Ezúttal mintha felszabadultak volna fiataljaink. Az 1997-es „Glow” inkább egy befeléfordulóbb, elszállásabb dalgyűjteményként él emlékezetemben, de visszahozták az emészthetőséget a muzsikájukba, akárcsak a The Black

Crowes. És nem jól tették?! A nyitó 'New Bird' mindjárt a leghúzóbb tételeik egyike, az 'I've Got Something To Say' könnyedén énekelhető kórusával fog meg, a 'Wandering' slágergynűs refrénjével, a 'Metro' lazaságával, a 'Hiding' akusztikus kísérétével (Miért érzem, hogy emlékeztet a Blind Melonra?), a 'Sweety' country-s jegyeivel, a 'Locked Inside' sötéttségével, a 'Back In My Place' fekete bluesával. Ugrálhatnak tovább a maradék hat tracken, de hát akkor mi maradna az album után érdeklődőknek? Meglepetés az nem.

Lényeg a lényeg: A Reef a '60/'70-es évek világát varázsolja elénk, a soul, a bluest, azaz a mai retro-rockként emlegetett irányzat élőlovasa. Tetten érhető náluk a korai Rolling Stones, a The Black Crowes, meg még egy-két alapzeneke, ám jellegzetesen Reef-es az egész, hangulatos és unalommentes ósrock orgonával, zongorával, tamburinnal, nagyzenekari hangmintákkal. Soha rosszabbat!

Internetes hippiskedés = <http://www.reef.co.uk>

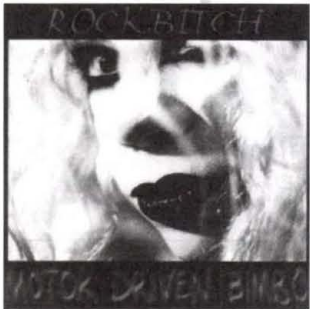
53°59"

- Bánfalvisszaidőző -

Rockbitch: Motor Driven Bimbo

Steamhammer/MusiCDome

Rock Kurva. Mennyire bizalomgerjesztő név! Több annál. Anális. A híruk már amúgy is megelőzte őket, mert náluk a férfiak szemszögéből nem a zenéjükre helyeződik a hangsúly. Meztelenül nyomja élőben a hat csaj, nyáljálkálják egymást, kielégítik magukat a színpadon, szóval nem rossz móka. Mindent a szemnek, a szájnak csak a nyalakodás, és a fülnék is szánnak szerepet. Ezt az albumot.

Elkeserít, hogy nem CD-ROM-os az anyag, szívesen vizuálgatnék, bár a hanganyag sem annyira kétségbeesítő, mint gondoltam. A kö-

zepszerűlől valamivel jobb, sokszor élvezetes (Na nem úgy, de nem bánám...) rockmuzika. Biszexuál-metal, vonzódik mindenféle zenei 'nemhez': érdeteljesen grunge-os, a samplek végett táncos és indusztriális érzetű is, némiképp modern, aktuális törekvésű divatkollektív. Erotikus fülledtségű töltéssel, komor hangulattal hódítják a férfiszíveket. Lopnak a Guano Apestől, a Drintől, fémesebb pillanataikban a Phantom Blue-től, de a tény nem okoz zavart a 'rendszerünkben', ahogy a hangszeres játéktól sem várunk virtuóz, bonyolult megoldásokat. Kielégítenek (Bárcsak úgy is megtennék...) az elhangzottak, hozzáképzeliük a látványt és mindjárt jobban érezzük magunkat. Jöhet a következő menet!

53°18"

- Bánfalvilági -

W.A.S.P.: Hellorado

Snapper Music/Gong-Express

Kibaszott visszatérés a gyökerekhez. A W.A.S.P. is behódolt a közönségigénynek, visszakanyarodtak kezdeti stílusukhoz, arra van kereslet, de bánja a franc. Újra átélhetjük a „szex, vér és rock and roll” szlogent, arcbamászó, nyers sleazy rock 'n' rollra rázhatjuk

- ritkuló - sörényünket, feltekerhetjük a hang-erőt, üvölthetjük a háromakkordos lázadó himnuszokat. Új slágereket, melyek megegyezhetnének akár a régiekkel is, ismerjük valamennyit, pedig csak most halljuk először. Kit érdekel? Blackie károgós hangja nem kopott az évek során, a majomalkatú Chris Holmes, az őstárs egyszerű gitárjátéka sem lett technikásabb, ám szarunk rá, mert feelinges, amit csinálnak. Mike Duda-nak (basszusgitár) meg olyan erotikus neve van, mint állat. Király! A „Hellorado” oda tér vissza, ahonnan eredetileg indultak. A cél nem az volt, hogy a bemutatkozó LP-jük hangzását ismételjék meg, hanem az azt megelőző demókat. Nincsenek stúdiótrükkök, nincsenek számítógépes hangminták, sem nagy költségvetés, csak az egyszerűség. Két gitár, basszus, dob. Szeretheted vagy gyűlölheted!

Ganxsta Zolee mosolyog, a Dope papa is mosolyog, mindenki mosolyog a cím hallatán, mi meg nyomulhatnánk ezerrel a motorjainkon (ha lenne persze), üvölthetnénk a W.A.S.P. arcbamászó, lendületes és vad rockját a '80-as évek elejéről. Mert ez jött vissza. Nyershúscscafatok, vérfürdő, emberi csontok, koponyák, amerre csak nézünk. Nevetséges külsőségek, de szükségünk van rájuk. Ettől indulunk be, veszítjük el a fejünket. A pokolba is de jó!

Internetes pokoljárás = <http://www.waspsnation.com>

4152°

- Bánfalvintenzív -

Burning London: The Clash Tribute

Epic/Sony

A feldolgozáshiszitória a brit dallamos punkokat, a nagy hírű és múltú The Clash-t sem kerülhette el. A „Burning London” című egy Clash emlékalbumot takar tizenkét szttárral, tizenkét átirattal. Szokás szerint vannak ötletesebbek, ahogy felejtethőbbek is, de hát ez már csak így szokott lenni. Menjünk sorban és ne kivételezzünk!

A No Doubt („Hateful”) Gwen Stefani énekeskisasszonnyal az élén saját kis ska-s arculatát mutatja, mellesleg a háttérben felcsendül Billy Idol hangja is. A The Urge-ék a sikeres „This Is Radio Clash”-t turbózták fel trombitáikkal húzós punkká, míg a kakuktojást Ice Cube jeleníti a Korn három gitárosával (Head, Munky, Fieldy). Ettől függetlenül ez az anyag legjobban sikerült darabja, hiszen a „Should I Stay Or Should I Go”-ra alig lehet ráismerni, csak a gitáralapokat tartották meg, s egy teljesen új szöveget rappedt rá Mr. Ice. A modern hip-hop után következnek a „90-es évek Clash-ének kikiáltott” Rancid-ék („Cheat”), majd a slágerlistákat is megjáró Third Eye Blind („Train In Vain”) megy át átlagosba. Saját bevallásuk szerint „mind a négyen más zenei hatással rendelkezünk, az egyetlen közös pont az életünkben a The Clash”. Így már érthető. Az Indigo Girls trója a „Clampdown”-ból csinált egy akusztikus alternatív balladát, a The Mighty Mighty Bosstones-ék pedig a ska-himnuszhoz, a „Rudie Can't Fail”-hez adták nevüket. Az eredeti jobb volt, nem úgy a 311 esetében, akik reaggae-s mivoltukat megtagadni nem tudván a „White Man In Hammersmith Palais”-szel művelték csodát. Nich Hexum énekes/gitáros: „Az iskolában azon versenyeztünk, hogy ki tud több Clash témát eljátszani, és hogy ki tud többet a Clash-ről.” Ahelyett, hogy a tanulásra koncentrált volna... Az Afghan Whigs a grunge-os soul felől egy vendégvokalista lánnal közelíti meg a „Lost In The Supermarket”-et és teszi fel a koronát a saját fejére, viszont a hegedűvel dolgozó Cracker („White Riot”) country-s stílusa nem igazán fekszik. A Tribute Album másik csúcspontja az ausztrál Silverchair sötét és durva „London's Burning”-féle feldolgozása. A még csak 19 éves énekesük Daniel Johns a csapathoz fűződő kapcsolatáról így nyilatkozik: „Először azért hallgattam meg a Clash-t, mert azt hallottam, hogy nagy hatással voltak olyan kedvenceimre, mint a Black Flag vagy a Minor Threat.” És végül feltűnik a csodálatos hangú szíren, Heather Nova Moby-val karöltve a „Straight To Hell”-ben, és komor lírát varázsol elének.

Idáig tartott a felsorolás, viszont a CD tartalmaz még három plusz számot, amiről semmi-

féle információ nincs feltüntetve a borítón. Talán a helyes megfajtést beküldők között értékes ajándékokat sorolnak ki. Nekem sikerült! A „Guns Of Brixton”-t az Unwritten Law tárja elének, a „Janie Jones”-t az MxPx, a „Rock The Casbah”-t Leonard Cohen/Tom Waits/Flea triója. Nos mi a jutalmam?

Internetes emlékezés = <http://www.clash-tribute.com>

52°20°

Bánfalvindítványozó -

Alexi Lalas: Ginger

SPV/MusiCDome

A kosárlabdajátékosok rapalbumokat készítenek egy kis mellékes kereset reményében, a focisták pedig rockalbumokat. Legalábbis Alexi Lalas, az amerikai futballista példája ezt mutatja. A lábai mellett a kezeit is meg akarta mozgatni, a pénztárcája meg úgysem lesz nehezebb, mert hiába jó ez az anyag, a rockkal nem tud milliók eladásokat produkálni. Igazság szerint megérdemelné. A „Ginger” egy gitárientált hardrock alkotás, melyen a hathúros hangszerét Lalas mester kezeli, valamint ő 'okolható' az énektemért is. Nem szólózza szét dalait, viszont nem is lenne értelme, ezek a nóták így jók, ahogy vannak. Nem sok az egész, de nem is kevés. Könnyed, dallamos, amerikai rockot vezet elének, egy nagy adag feelinggel, a '70/'80-as évekből táplálkozik, alkalomadtán azon vesszük észre magunkat, hogy Beatles-es harmóniákban gondolkodik, máskor a bluesosabb, visszafogottabb szerzeményekben Bruce Springsteen, Tom Petty lábnyomaiba lép. Örömenlő divatoktól függetlenül, felhőtlenül és nemes egyszerűséggel. Talán ettől lett olyan lendületes, őszintének tűnő, cicoma nélküli a produkció, melyet akár Gilby Clarke (ex-Guns N' Roses) szólómunkáihoz is hasonlíthatnánk. És meg is teszem.

36°00°

- Bánfalvisszarúgó -

Roger Chapman: In My Own Time

SPV/MusiCDome

Promóciós, azaz információ nélküli dupla koncert CD, amiért csak azért nem ordítok, mert Chapman alkalmanként bemutatja Shortlist nevű csapata tagjait. Márpedig megérte volna tudatni, hogy hány helyszínen, mikor - a kiadvány csupán 1999-et jelez - történt az esemény, mert ez a megjelölés egyáltalán nem túlzás. A korosodó énekes a 'nagy beat generáció' egyik utolsó maradványa, egyfajta öszszegyűrt Eric Burdon/Joe Cocker mutáns, aki szép csendben, fú alatt adja ki lemezeit. Ezúttal ítő nagyot tesz és megmutatja, hogy mi az a plusz, amit nagyon kevés kivétellel a ma - egyébként roppant technikás fiataljai - nem tudnak, nem tudhatnak. Nincsenek itt irritózatos virágok, - hová is lettek Mike Varney gitárhósei? - csak szédületes alapütemek, gitár és Hammond - Brian Auger stílusú - felelgetések, mint pl. az egykori Family siker, The Weaver's Answer feltámasztásában. Ugyanez hallható a Zeppelin-szerű basszus és kiemelten erős állótam dob összjátékával a Toucan Play során,

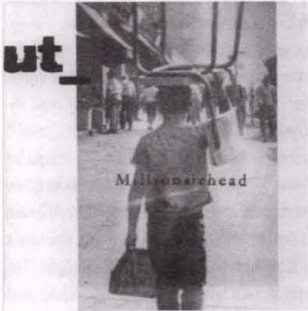
míg a klasszikus 16 Tons egy érzéki hangú nő vokalistának is lehetőséget ad, amint azt a Floyd a Great Gig In The Sky-ban megcselekedte. És hogy mi van még? A Cocker-féle Delta Lady hasonmás, a Hideaway, a gospell világot idéző Let's Go Get Stoned, Mike Oldfield lemezéről a Shadow On The Wall, varázslatos szaxofon futamok, blues, jazz és minden, mi szem-szájnak, hallójáratoknak ingere. Chapman sajátos figura. Mindig is hátul állott, amikor a szépséget osztogatják, hangja akár a kecskemekegés, számai önmagukban nem igazán fogósak. De ahogy az egész megszólal????!!!! Vájt fülűek számára megunhatatlan koncertanyag, ami addig marad életképes, míg világ a világ...

CD 1 - 43'15", CD 2 - 40'37"

Szaki

Cut: Millionairhead EMI-Quint

Nagyon egyszerűen, egyben nagyon bonyolultan is lehet értékelni a Genesis énekes, Ray Wilson, korábban megírt, de csak most megjelent lemezét. Tömören és velősen: 12 kellems dalról van szó, amelyek egyetlen akusztikus gitárral is előadhatók, a hathúros olykor-olykor súlyozottan meg is jelenik a hangszerelésben. A dolog másik fele az, amit Ray a vele készített interjúban említett, nevezetesen, hogy David Bowie az egyik korai kedvence.

Ennek alaposan hangot is ad, úgy énekestílusában, mint az akkordenetek szerkesztésében, a számok hangulatában. Nagyon halkan mondom, a tanítvány túlnőtt mesterén, és ez nem csak a Space Oddity feldolgozásában érhető tetten. A gyakran szinte beszédzerű ének a nagyon kellemes orgánus következtében sokkal elviselhetőbb - halld Shoot The Moon -, mint Bowie időnként hisztérikus sikolyai. Hangszerszólók csak ritkán szakítják meg a dallamokat, leginkább a zongora kapja ezt a lehetőséget, amint megmerítkezik Elton John 1970-es Tumbleweed Connection albumának világában. A nosztalgia érzetét kelti a melotron, vagy annak utánzatának bevetése is, egyebekben az erőteljes basszus képviseli a rock feelinget (Millionairhead és I Hear You Calling). Kis jóindulattal és áthangszereléssel az egész produktum áthelyezhető lenne a következő Genesis albumra, most érzem is igazán Ray hatását a legutóbbi Calling All Stations lemezükön. Amint az énekes az interjúban jelezte, a '70-es évek elején Yes stílusú progresszivitását támasztották fel. Ha ez a megfogalmazás nem is pontos az improvizációk hiánya miatt, azért van benne valami. Az említettek ellenére nem igazán tudom hova tenni - erre utaltam a bevezetőben írt bonyolult szóval -, de tetszik...

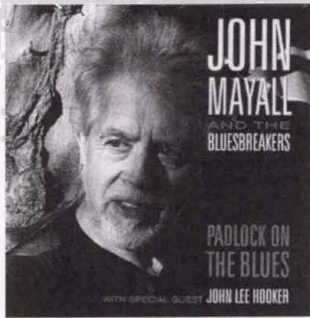
4757*

Captain Cook

John Mayall and the Bluesbreakers: Padlock On The Blues

Eagle Records/BMG

Amikor tavaly megláttam az üzletekben John Mayall utolsó három Silvertone kiadású lemezéből válogatott „Best Of” lemezt, azt hittem annyi: a veterán mester egy ideig nem jön ki új anyaggal. A Blues For The Lost Days-szel Mayall talán lezárta egy korszakát. De mégsem! Előbb Bécsből hozták ismerőseim a hírt és egy lemezt új márkán az 1969-es londoni Marquee klubban adott koncertről. Most pedig ugyanattól a cégtől az új anyag: Lakat a blueson. A címet elnézve jobb, ha nem hiszek semmit.

A '97 novemberében Budapesten járt csapat (Buddy Whittington - gitár, John Paulus - basszus, Joe Yuele - dob) és az utolsó lemez óta szinte állandó tagnak számító Tommy Eyre (ex-Aynsley Dunbar Retaliation, Mark Almond stb.) organista tavaly októberben vonult stúdióba és tizenhárom nap alatt elkészítette ezt a lemezt. Két számban vendégszerepel John Lee Hooker, továbbá egy-egy darabban a korábbi húrnívó Coco Montoya és Ernie Watts szaxofonos. Mayall zongorán, orgonán, slide- és 12 húros gitáron, valamint szájharmonikán játszik, no meg két évtizeddel ezelőttihez képest némileg mélyült hangján énekel. És, ha ez még érdekes lehet, a borító tanúsága szerint jobban néz ki, mint húsz éve. Négy számban Darrell Leonard (trombita) és Joe Sublett (szaxofonok) erősítik a hangzást.

A lemezre vett tizenhárom dalból egyet a Whittington & Yuele páros jegyez, egyet pedig feleségével Mayall. A többit - köztük a 32 évvel ezelőtti A Hard Road-ot - önállóan komponálta a Mester. A jól bevált recept: fülbemászó, dallamos bluesok, személyes jellegű szövegek. A When The Blues Are Bad szájharmonikája némiképp a Room To Move-ot idézte, az Ain't No Surrender egy szál zongorakísérettel énekelt boogie-woogie. Mintha hallottam volna már ilyet, - de nem az idén! - ettől függetlenül, vagy épp ezért nagyon rendben van. A puritán kísérletnek köszönhetően itt éreztem azt, hogy egyes helyeknél megremegett Mayall hangja - ez bizony már az idő vasfoga. Ahol a teljes zenekar szól, ott ezt nem tapasztaltam. Még a felújított Nehéz út magasai is meglepően biztosan szólaltak meg. Ennél a tételnél Buddy Whittington gitárját és kezét nem befolyásolta Peter Green eredetije, a zongora mellé vett orgona pedig új színt adott, több helyütt jól „feleselt”. Hooker a Somebody's Watching-ban váltotta fel Buddyt a zenekarban, a Bad Dream Catcher pedig gitár-zongora kettősként került rögzítésre. A rit-

must az utóbinnál Mayall lábdobogása szolgáltatta, felidézve Hooker '50-es években készített felvételeinek hangulatát. Nagyon kerek, szép munka - ez is emlékezés a régi (elvezett) napokra. És remélem nem került végleg lakat a bluesra.

5951*

Dick Danussippi

Tom Petty And The Heartbreakers: Echo

Warner

Már sokszor a fejemhez vágták, hogy nem vagyok elég kritikus. Van is ebben igazság, mert minden produktumban öröletes nagy munka fekszik. Tom Pettynél azonban nagyon-nagyon oda kell figyelnem, hogy ezeket a nemesebb szemcséket felfedezzem. Tömegében ugyanis - a lassú és tempósabb nóták váltakozása ellenére is - unalmas, egyhangú. Petty alapvető problémája az egyéniség hiánya. A Free Girl Now éppen úgy lehetne Bob Dylan, mint a Kinks vezér, Ray Davies nazális torka, mesélős előadásmódja, ha pedig tovább kurkászunk, rábukkanhatunk a Fleetwood Mac lassúbb - gízda szóval monoton - perceire. A párhuzam nem véletlen, hiszen Steve Nicks Belle Donna című szólóalbumára is ő írt néhány gondola-

tot. A hasonlóság még nem lenne baj, a ropant egyszerű, nem ritkán 3 akkordos témák eseménytelensége - többek között a Swinging és a Billy The Kid - annál inkább, és ezen egy-egy rövid zongora, slide gitár, szájharmonika betét is csak pillanatokra tud javítani. Viszont jó példa ennek ellenkezőjére a címadó Echo, a This One's For Me és a Shadows gitár hangszínű About To Give Out, de ezzel együtt hiányzik legalább egy, a néhány évvel ezelőtti Learning To Fly kaliberű löket. Mindez azért sajnálatos, mert a borító sokat sejtető fekete-fehér fotói - elől a kórok takarásában, hátul a horizonton lebuók nap felé távozóban lévő tagság - nagyszerűek, igaz, ezt meg a Doors Waiting For The Sun albumán láttuk 1968-ban. Háttérzenének kellemes mutatóvány.

6208*

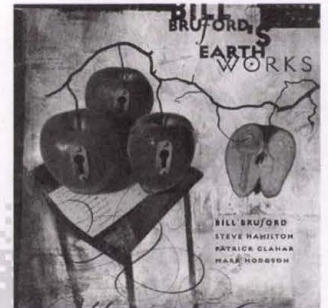
Captain Cook

Bill Bruford's Earthworks: A Part And Yet Apart

Discipline GM/Stereo Kft.

Igaz, hogy nem igazán a Rockinform profiljába tartozik egy jazz lemez ismertetése, de ment-ségünkre legyen mondva, a rockvilág egyik legjobb dobosának új albumáról van szó. Mihelyt a King Crimson szorítása egy kicsit is

enged, Bill Bruford helyett, hogy lazítana egy kicsit, rögtön más és más prodzsektekben próbálja ki tehetségét. Tavaly a jazz szakma két élvonalbeli tagját, Ralph Townert és Eddie Gomezt vette rá egy kitűnő produkció létrehozására, s most, lime itt van saját együttesének, az Earthworksnek új albuma.

Miután majd húsz évet lezuhott, mint modern rock dobos (Yes, King Crimson, UK), már 1986-ban létrehozta saját jazzformációját a kitűnő Django Bates (billentyűk) és Ian Ballamy (szaxofon) közreműködésével. Már első lemezük, az Earthworks az Edition EG kiadásában sem volt jelentéktelen, mellyel felhívták magukra a figyelmet úgy a szakma, mint a szaksajtó részéről. Stílusuk a progresszív rock technológiáját ötvözi a jazz érzékenységével. Mi magyarok a tavaly nyári budapesti fesztiválon találkozhattunk velük, ahol sokan az ő felépésüket tartották az év legfigyelemreméltóbb jazzprodukciójának.

A most forgalomba került ötödik lemezük már első meghallgatást követően is az eddigi legjobbnak minősíthető. Az anyag alapvetően pozitív élmény, izgalmas, melodikus, ugyanakkor nagyon változatos. Dinamikus zene ötletes ritmusváltásokkal, szellemes formai megoldásokkal. A tipikusan angol mainstream hangszerelésben megszólaló témák után kitűnő szaxofon és zongoraszólókat hallunk igényes zenei keretben. Természetesen benne van a dübörgő rockműt, egy adag fogyasztható kortárs jazz és helyenként a hardbop elemait is felfedezhetjük. Ezen alkalommal Bruford új társakat választott ugyancsak az angol jazz elit köréből, Patrick Clahar (tenor- és szopránszaxofon), Steve Hamilton (zongora és billentyűk) és Mark Hodgson (bőgő) személyében. Az együttesen belül abszolút demokratizmus uralkodik, nincs például úgymond zenekarvezető vagy frontember, leggyakrabban a szaxofonosnak adatik meg az improvizáció lehetősége. A kilenc szerzemény közül ötöt Bruford saját nevére jegyez, a többi a kollektivitás jegyében született. Természetesen nem hallgathatunk el néhány kritikai észrevételt sem. Túlságosan aprólékosan kidolgozott formai megoldások jellemzik a produkciót, nem nyújt lehetőséget az egyéni improvizációk szabad szárnyalására, a jazztől kevésbé várunk ilyen irányú szigorúságot. „Brufordnak megvan a tehetsége arra, hogy olyan technikával és érzékkel játsszon, amely a Yesben vagy a King Crimsonban egyáltalán nem működne.” (Downbeat)

48'51"

Pisssta Bá

Lemeztelenítés

Meatloaf: Collection

BMG

A Collection nevet viselő sorozat kiadványok sohasem igényességükről voltak híresek. Csakliként elviselnek ugyan egy-két befutott számot, de általában kevésbé ismert, jó esetben meg nem jelent ritkaságokkal célozzák meg kiemelt áldozataikat, a gyűjtőket. Ehhez jön még néhány koncertfelvétel, és ember legyen a talpán az említett csoporthoz tartozó egyén, aki nem nyúl a buksza után. A gondok akkor jelentkeznek igazán, ha az összeállítás gyatra, bár Meatloaf esetében ez aligha mondható el, mert nála nem igazán létezik gagyi. Az 1984-1987 közötti időszak nagy sikerei közül csak a Bat Out Of Hell és a Took The Words élő változata kapott helyet, de ezekkel úgy a Modern Girl, mint a Masculine derekasan állja a versenyt. Stílusát tekintve egyedül a Nowhere Fast maradtathott volna el, mert nem csak ütemében, de még hangszerezésében is pittyegő szintizajok - disco terület, a klasszikus Stand By Me viszont valóban jellegtelenségre sikerült. A bőséges játékidő jelenthet kárpótást az információk hiányáért, hiszen a címen kívül csak megjelenésük éve, időtartamuk

és szerzőik neve lett feltüntetve. A kettőbe hajtott borító is nudli, de mint említettem, ez a fajta szegényes tálalás a Collection sorozat ismérve. A kiadvány ezen észrevételekkel együtt is jó betekintést nyújt a kövér ember szexuális zenei világába, felkeltheti az érdeklődést más lemezei iránt.

77'16"

Captain Cook

Ártatlan világ

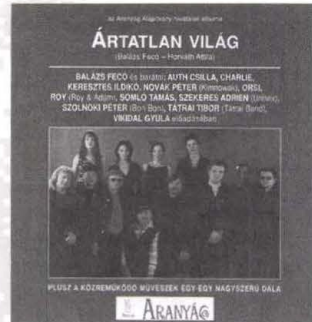
Sony

Akik régebb óta fiatalok, bizonyára jól emlékeznek a rockzenészek világméretű segélykérőre és - koncertjeire, mint amilyen a Live Aid (1985) vagy a Human Rights Now! (1988) volt. A rendezvények egyike-másika elérte a célját: fejéhez kapott a világ, talán még az átlagosnál nehezebben forgó agytekervényekkel megáldott illetékes elvtársak is ráfigyeltek egy-egy megcélzott problémára. A művészek sem jártak rosszul, hiszen ha le is mondtak néhány koncertet a jótékony célú fellépés kedvéért, cserében ott lehetett a világ szinte valamennyi televíziójának képernyőjén.

Időről időre nálunk is próbálkoznak valami hasonlóval, inkább kevesebb, mint több sikerrel. Lényegesen kisebb hírvérrel, annál nagyobb segítő szándékkal. Nem célok elemezni, mire jut pénz ma ebben az országban, mire nem és miért. Maradjunk annyiban, hogy bizony, nálunk is helye van az adományok formájában kapott sűrű fillérnek éppúgy, mint a ritka forintnak. Szegény a nép, ennél többre

józan ésszel nemigen számíthatunk.

A magyar pop- és rockzenészek egy csoportja ismét összefogott, ezúttal a beteg gyermekek támogatása érdekében. Balázs Fecő és Horváth Attila írt egy szívhez szóló dalt, amelynek a zenei alapját a zenészerző társaságában Tátrai Tibor, László Attila, Fekete Tibor, Hetényi Kálmán és Dorozsmai Péter jót-

szotta fel. A dal egyes sorait „We Are The World”-módra osztották meg Balázs Fecő, Szekeres Adrién, Novák Péter, Roy, Auth Csilla, Szolnoki Péter, Vikidál Gyula, Orsi, Somló Tamás, Keresztes Ildikó és Charlie között. A lemez ezen kívül 12 nótát tartalmaz: a közreműködők egy-egy ismert számát. Közülük csupán a specialitásokat emelném ki: a Kimnowak „Gyémánt”-jának remixét, valamint Charlie és Somló kiadatlan, közös koncertfelvételét „Vallomás” címmel.

A lemez ideális ajándéktárgy, hiszen sokak tetszését elnyerheti ez a válogatás, ugyanakkor a pénzre is nagy szükség van, felesleges ecsetelnem, hogy miért. Aki teheti, ne késlekedjen a megvásárlásával.

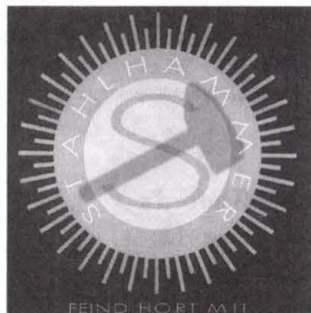
59'16"

olasz

Stahlhammer: Feine Hör't Mit

Nuclear Blast/MusiCDome

A német nyelvterületeken vérszenes pusztít a Rammstein-mánia. Főleg, mióta az Egyesült Államokban is eljutottak. Sorra tűnnek fel a jobb/rosszabb kópiák, akik a világ megváltásával bajlódnak. Az osztrák Stahlhammer inkább jobb, mint rosszabb. Extrém táncmetáljukkal, macho-s megnyilatkozásaikkal kis mosolyt csálnak az arcunkra, de annyit engedhetünk, hogy meglepődést színelünk. Megérdemlik a biztatást, tehetségesek. Dübörögtek a monoton ipari zajokat, kózzák samplerjeiket, a gitárok könyörtelen rifeket gyártanak, a mély

orgánám frontember pedig alkalmanként - a nyomtaték kedvéért - hörgésbe kezd. Nagyon durvának akarnak látszódni, hallatszani, megmerítkeznek a gótikában, a klasszikus metalban, segítségül hívnak egy tüneményes vokalista lányt, s kegyetlenkednek. Ők a gonosz urak korbáccsal, erotikától fűtve, akik nem né-

zik jó szemmel, ha ellenszegülünk nekik. Hát belemegyünk a játékba, igyekszünk kiszűrni valami kis fogódzót a német dalszövegekből, átadjuk magunkat a szerzeményekből áradó energiának, katonás fegyelemnek, a misztikának, a pillanatokra megjelenő folkos elemeknek (pl.: a címadó nótában), s nem keresünk magyarázatot, nem fenyegetőzünk plágium perrel. A 'Koks' kárpótol mindenért, legalábbis engem.

Internetes kalapálás = <http://www.nuclearblast.de>

44'44"

- Bánfalvipari -

Destiny's End: Breathe Deep The Dark

Metal Blade/MusiCDome

Félmelkületű, harcban edzett metal testvéreim! Az az igazság, hogy nem is tudom mivel kezdjem. Megpróbálom összefoglalni: egy ilyen kaliberű csapatot nem a trónra ültetni, ez több, mint felségárulás. A Destiny's End tagjai méltánytalanul foglalnak helyet a pórnép sorában, hiszen érdemeik alapján nyugodtan válhatnának koldusból királyfikká a Tündöklő Fém országában. Kijárna nekik eme tisztesség, hiszen a mikrofon mögött a legendás James Rivera (ex-Helstar) szíreázik, továbbá még három ex-New Eden muzsikussal csatlakozott hozzá, szóval Cromra mondom, ez a nyerő felállítás!

Lovagjaink a technikás, amerikai power metal mellett törtek csatabárdot, s szélvész tempóik, virgáik révén a speed metal berkeibe is merészen hatolnak be. Tradicionális felfogásukat az éltető anyatejével szívták magukba, Riverának, a Rockoperaház Fantomjának nem esik nehezére kiénekelni a legmagasabb hangokat sem, nagyszerű hangjával már önmagában is eladja a „Breathe Deep The Dark”-ot, viszont társai támogatása hatására még nagyobb élmény elhallgatni ezt a művet. Túlások nélkül egy klasszikus, alaposan kidolgozott, igényes metal szimfóniát alkottak, mely Bill Metoyer producer (Helstar, Slayer, DRI, Sacred Reich) hozzáértő kezétől megszólalásában hidegebb és élesebb a legminőségibb acélpengénél is. Ha ez egyszer lesújt...

Internetes kardforgatás = <http://www.destinysend.com>

45'14"

- Bánfalvitéz -

Bikini: A világ végén

Hungaroton

Ha a Bikini 1997-es éledése a pár éves hibernált állapot után még nem hozott volna elég

változást, akkor ideai húzásuk minden bizonnyal bepótolja ezt az elvárást. Nemcsak személyi állományában, de zenéjét tekintve is megdöbbentő fordulatok következtek be. A D. Nagy, Lojzi, Daczi, Gallai felállású törzsgárda mellé felsorakozott Mihálik Viktor dobos, Makovics Dénes szaxofonos, valamint külsőként Kovács Gábor billentyűs játékos, ami pedig a stílust illeti, a latin vonal vette át a vezetést. En-

nek hallatán kétségtelenül a Santana Band ritmikus löktetése kattan be, de hol van az előírva, hogy kizárólag ők poroszkalhatnak ezen az országúton? A másik jellegzetesség az a hangulat, amelyre Makovics játéka nyomja rá bélyegét. Ez sem egyedi, inkább csak szokatlan a Bikinitől, hogy Sting fúvósának világából merítve enyhe jazzes beütéssel fűszerez, amire Kovács szó szerint rájátszik. Ennek az összehangolt műveletnek szép példája a Népmese és a Kedves dal, utóbbit a gitáros, Daczi Zsolt is megcsúri a már elhunyt Szabó Gábor nyomdokain lépdelve. Mindez nem jelenti a megszokott hangvétel teljes hiányát, hiszen az akár a zenekar barátainak lázadásához vezetne - bizonyosság, hogy az Aranyalbum című válogatásból 25.000 példányt adtak el -, inkább színesíti. Ami a szövegeket illeti, a megszűnt Akela társutas Katona László felbukkanásával folytatódik az eddig is megszokott, olykor nem is árnyalt írónia, lásd... a bárányok nincsenek a fűtől eltítva..., vagy a ...A világ végén. Tél-apó alszik a hóban, a világ végén, újság alatt a metróban... gondolatok. A borító is megér egy külön misét. Hieronimus Bosch Gyönyörök kertje ihlette ötletet az ezredvég beton és üveg palotáival, a Mennybe és pokolba vezető úttal kombinálta Paskucz László grafikus. És ha már a festőknél tartunk, velük együtt mondhatjuk, színesedett a Bikini palettája.

55'17"

Szaki

Family Values: Tour '98

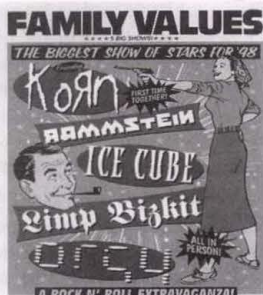
Epic/Sony

Charles Manson „családja” viselte anno a Family Values nevet. Egyfajta fricska lehet ez Kornék részéről Marilyn Manson irányába, mivel az elszedte tőlük a Rock Is Dead Tour elnevezést. Hihetetlen mi zajlik a két zenekar között, de azért akadnak Kornéknak cimborái is, közülük ötletel jöttek össze, és egy közös, 29 állomásos fesztiváltorné bonyolítottak le tavaly ősszel az Államokban. Ebből ad izelítőt ez a hat bandát felvonultató koncertválogatás.

A bemelegítésért felelős Incubustól és a német Rammsteintől csak egy-egy dal fér fel a kompiliációra, előbitől a durva, funkolós „New Skin”, utóbbitól a mindenhol szerepeltetett (pl. „Lost Highway” filmzene) „Du hast”. Az ex-Rough Cutt gitáros Amir Derakh vezet-

te, odakint igencsak felkapott Orgy-tól viszont már három nótát választottak be, köztük a New Order „Blue Monday”-ának átíratát. Úgy vélem ebből a gótikus-ipari formációból még lehet valami, azonban a Korn kistesói, a Limp Bizkiték már valakik. Iszonyú súlyos breakerek, mélyrehangolt gitárok, vadul tekergetett scratch-ek, illetve az énekes Fred Durst fekarapellése jellemzi őket, s kedveskednek is két feldolgozással a saját mellett: a George „Peto” Michael-féle „Faith”-szel, valamint a House Of Pain „Jump Around”-jával.

Ugyancsak három számmal (közülük a „Check Yo Self” remix!) képviselteti magát Ice Cube, a gengszter-rap koronázatlan királya. A sorból aligha lóg ki, ezt be is bizonyítja a „Natural Born Killaz”-ban. És a végére maradt a hab a tortán. A Korn tán? Így van. Az extrém, modern metalon belül a Los Angeles-i hangzást képviselő társaság hozza a formáját. Jonathan „Puma” Davis skótdudájával veszi kezdetét

programjuk, s a hét percnél hosszabb egyvelegbe hat számukat dolgozták egybe, nem kis érzékkel. Ezután még sort kerítenek a „Freak On A Leash”-re, a „Twist/Chi”-re, továbbá a „Got The Life”-ra, és elhalkul a közönségzaj. Véget ér a műsor, s már csak azt kell hozzátennem, hogy a különböző együttesek felvételeit instrumentális elektro-zajok, groove-ok, scratch-ek vezetik fel. Le.

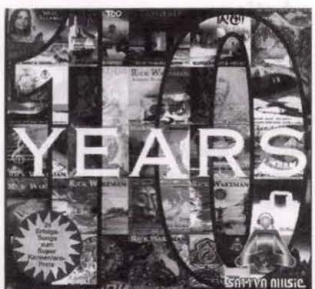
Internetes turnédézés =

<http://www.korn.com>

10 Years Of Successful Creativity

Sattva Music/Stereo Kft.

Örvendek, hogy újabb kiadó CD-t vehetjük meg a hazai boltokban: a Sattva Musicről van szó, amely jó néhány neves előadó albumait jelenteti meg. Néhány az ismertebbek közül: Gandalf, Oliver Shanti, Rick Wakeman. A kiadó tízéves fennállását ezzel a válogatás-albummal ünnepelte.

A Sattva Music zenei irányzata jól meghatározható: világzene, new age és ethno pop, ez utóbbin belül elsősorban a távol-keleti és a la-

tin-amerikai zene. Főleg a meditatív muzsikát részesíti előnyben. Eme válogatás 78 perce 24 számot tartalmaz kilenc előadótól, zömmel az imént felsorolt ismert zenészekről. Változatos és jól szerkesztett album. A hasonló számokat igyekeztek egymástól távol elhelyezni.

Kár volna bármely előadót kiemelni. Inkább csak két érdekességre hívom fel a figyelmet. A „Sweet Morning Dew” c. szám hallatán sokan felkapják majd a fejüket, mert pontosan olyan, mint egy 70-es évekbeli Mike Oldfield darab, pedig Oliver Serano-Alve szerzeménye. Bizonyára akad majd olyan hallgató is, akit Wakeman „White Rock” albumának „After The Ball” c. most szólóhangorán előadott száma örvendeztet meg, feltéve, hogy még nem ismeri Wakeman „The Classical Connection” CD-jét.

Mint minden válogatás, úgy ez is önkényes. Más szerkesztő más számokat tett volna a korongra. Szerintem jó áttekintést kínál a Sattva Music kiadványaiból.

7757"

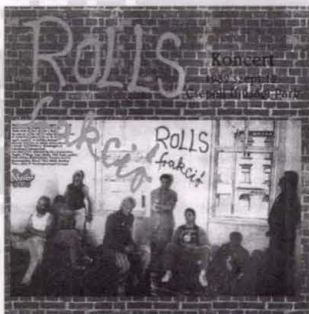
N. Pap Gábor

Rolls Frakció:

Koncert

MI-5 Records

Ezúttal is azzal kezdem, hogy minden lemezt a maga környezetében és idejében kell elhelyezni és vizsgálni, egy pápua zenekar gondolatvilága, kifejezőmódja nyilván nem ugyanazt az indulatot váltja ki Hungáriában, mint náluk. A Rolls Frakció 17 esztendei késéssel megjelent 1982-es csepei koncertje, zeneisége szintén csak az említett szemüvegen ke-

resztül vizsgálható. Műfajilag az új hullám hatása dominál, de helyenként felfedezhető a Beatrice, sőt az ősbikini punkos vonulata is, lásd Mérgeskigyó és a Művirágot sodor a szél. A dalok hangszerelésüket tekintve üresnek tűnnek, igazából 'csak' riffekből állnak, a billentyűsök és a gitár nem vállalkozik a legminimálisabb impróra sem, bár azokban a berkekben ez nem számított szétszártatásnak. A Rolls Frakció sokkal inkább társadalomkritikus szövegei miatt lett népszerű, egyben számkivetett, a hatalom számára nem kívánatos jelenség. Ezek a dalok kötelező olvasmányok lehetnek a Kádár-Aczél korszakot visszasírók számára, egyben összevetési alapot adnak az elfogadott és unos-untalan adásba került nőtákkal. A Belvárosi üvegház minden szava vág, mint a beretva, és ugyancsak itt vannak a Fejezetek egy iskolás gyermek naplójából elhíresült sorai: Állva pisilek, ülve kakálok, és mégis úgy érzem, hogy tisztesség dolgában elég szarul állok. A szöveget anno kiállengerező Hofi azóta sokkal trágárabb szókincssel ingerli hallgatóit. Hiába no, a következetességhez

jellem is kőne. Ez a koncert fontos kordokumentum, amellyel jó lenne a jövőben a zenekar egyetlen, 1984 című stúdióalbumát is párosítani.

4601"

Captain Cook

Lou Reed:

The Blue Mask

BMG

Lou Reed 1982 februárjában, az RCA-nál megjelent lemezének újrakiadását hallgatom napok óta. Ma este is harmadszor. Miután sikerült túlélnie a vad, dekadens, heróinos hetvenes éveket és a '73 utáni új és újabb maszkokat felvevő, egyre visszhangtalanabb lemezek

okozta csalódásokat: 1982 már egy kitisztult, józan Reed-et „talált”. Másodszor is megházasodott és New Jersey-ben, vidékies környezetben élte egy „átlagos fickó” életét. Mégsem ez volt a megállapodottság lemeze, az inkább a következő „New Sensations” lett a maga módján. Itt próbálta összekotorni igazi önmagát a múltból, időben visszament az alanyi költő Reed-ig. Az 1966-ban öngyilkos Delmore Schwartz-nak, egykori tanárának és példaképének emlékére írta a lemez első dalát, a „My House”-t. Hangulatban, puritán tisztaságban pedig a '73-as, „Berlin”-hez tért vissza. Ha nem is olyan depresszív és mély, de azért többnyire melankolikus befelé fordult, „passzíván agresszív” a zene (My House, The Gun).

A zenekar tagjai Fernando Saunders basszusgitáros (ő ma is vele van, kisebb megszakításokkal), Doane Perry dobos és Robert Quine voltak. Bob Quine Richard Hell-nek a Television utáni, Voivods nevű zenekarában gitározott korábban. Jelen volt a Television, Ramones, Talking Heads stb. társaságában a punk és a new wave „születésénél” az alsómanhattani CBGB klubban...

(A) „The Blue Mask” Európában negatív kritikát kapott, az amerikai kritikusok viszont fejtejtették előtte. A dalok fele zseniális, a többi sem rossz. Jelentős lemez, már érezhető benne részleteiben az a potenciál, amely '89-ben a „New York”-kal és a '91-es „Magic And Loss”-szal kiteljesedett. Főleg Reed líráját, szövegeit méltatták a lemez kapcsán és Reed és Quine együtt lélegző játékát, amelyek ugyanúgy gitáruettek, mint amennyire sajátos párbajok. Ez emelte az egyszerűbb, narratív dalokat is magasabb szintre. A címadó dalban pedig megtörténik minden, amit a gitározó, pszichedeliaról akkor érdemes volt tudni. Neil Young „Zuma”-jához és a Television „Marque Moon” lemezéhez mérték ezt Amerikában, de ma is úgy hangzik, mintha csak egy órával előzött vették volna fel. Az „Average Guy” valami hasonló fricska, mint később a „háromakkordos manifesztumoknak” kiáltott

„Egg Cream” és a „Hookywooky” a '96-os „Set The Twilight Reeling” lemezről. (A) „The Heroine” (nem „az” a „Heroin”), a „Waves Of Fear” és (a) „The Day John Kennedy Died” tipikus Reed dalok: még arról szólnak, honnan jött, miből lálalt ki. A lemezzáró, tizedik „Heavenly Arms” szokatlanul, kicsit szinte gospelen emelkedett, ifjúkori emlékeket visszhangzó love song.

Az igazságnak tartozom azzal, hogy leírom, a koncertek repertoárjából szinte teljesen „kikoptak” ezek a dalok. Mégis fontos fordulópontra ez a lemez Reed pályájának.

4112"

-Luka-

dEUS:

The Ideal Crash

Island/Universal

Az antwerpeni dEUS egyik kedvencem a mai zenekarok közül. Rengeteg maxi lemez mellett ez a harmadik nagylemezük. Csak önmagukhoz lehet őket hasonlítani. Legalábbis olyan karakteres, egyéni jegyekkel bíró zenekar a dEUS, mint az R.E.M., a Faith No More vagy a Smashing Pumpkins. Hangulatában most valami hasonlóan egységeset alkottak, mint a Pumpkins az „Adore” c. lemezével. Az előző '96-os „In A Bar, Under The Sea” sokszínűségével, perfekt pop dalainak tökéletességével, a gitározottság, effektezett számaik elszálltságával most nem kelnek versenyre. Egységesen melankolikus, csilingelősen „álom szek-

enciás” a zene. Az aritmikus, eksztatikusan pörgő váltások helyett most egy tempójában is statikusabb, visszafogottabb lemezt készítették. A '94-es „Worst Case Scenario”-hoz sem hasonlítható a mostani cucc a „Let's See Who Goes Down First” kivételével. Refrénkről, koncerteken üvöltöthető hangsúlyos sorokról szinte egyáltalán nem beszélhetünk. Tom Barman szövegei még kevésbé „adják” magukat. Mégis szép a lemez. Gondoskodnak róla persze, hogy ne legyen szeplőtlen ez a „szépség”. Mindig van valami furcsaság a háttérben, valamelyik hangszer gyakran „sántít” egy kicsit. Zenei bakugrások és pszichedelia helyett ilyen zavaró, nyugtalanító dolgokat hallhattunk, amitől szomorkásabb lesz a melankólia, szívfejtő a szépség (Magdalena). Apróbb gerjesztések csak a nyitó „Put The Freaks Up Front”-ban és az első kislemez és klipes „Instant Street”-nek a végén vannak. Időközben a basszusgitáros, vokalista, alapító tag Stef Kamil Carlens kivált a zenekarból és a borítóból nem derül ki, hogy a vendégek közül ki a zenekar ötödik tagja jelenleg.

Összességében a dEUS nem hazudtolta meg magát. Készítettek egy lemezt, mely egyszerű szép és feszültségtől terhes. Eddig a leg-

egységesebb munkájuk, mégis a legnehezebben emészthető, a „Worst Case Scenario”-tól is masszívabb dolog. Apró feloldozások vannak egy-egy dallamfordulatban, barátságos vonósokkal megtámogatva - a teher mégis rajtunk marad a „mágikus óra” alatt mindvégig. Mégis édes ez a teher.

56'01"

-Luka-

PG Csoport:

Elmúlhat minden

Szerzői kiadás/Universal

1997 végén adta ki a PG Csoport a „Klinika Mozi 1997. 10. 22.” című kazettáját. Közel másfél évet kellett várni, hogy ugyanaz a koncertfelvétel némileg szelektálva, de CD-ROM-mal kiegészítve időállóbb hanghordozón: cédén is megjelenhessen. Kései döntés volt, de jó döntés. Az énekes, Jantyk Zsolt nem hozta ugyan élete legjobb formáját, de a közönség remek koncerthangulatot teremtett,

az együttes pedig a legnépszerűbb, legjobb dalait szállította. Igazából egy kicsi probléma van csak, mégpedig a lemez legelejével. A fantáziátlanul szétértékeltről intró testidegennek tűnik a nagyon is eleven zene mellett. Nélküle teljesebb lehetett volna ez a kazetta-verzió nál jobban szerkesztett zeneanyag. Sajnos, az idő: a folyamatosan romló erkölcsi, társadalmi és politikai helyzet egyre inkább a PG Csoportot igazolja. A több évvel ezelőtti dalszövegek formájába öntött aggályaik, kételeyik mára a közgondolkodás részévé váltak. Jantyk Zsolt szövegei aktuálisabbak, mint bármikor. Bár a képkalkítás sem idegen tőle, egyszerűen, tisztán és nyersen fogalmaz, a hétköznapi emberek módján. Amikor a koncerten a „Kocsmadál” azon sorához ér, hogy „nekem mindegy, milyen hatalom”, a közönség torka szakadtából ordítja a következőt: „én már mindegyiket leszarom!” A PG afféle örökös ellenzéki szerepet tölt be: lásd például a címadó nótát. Nem lehet szó nélküli elmenni a „Félelet”, az „Ad-nék-adnék”, a „Május”, az „Ütlelvi, fogkefe”, a „25 g” szelídített rockjai és tartalmas szövegei mellett sem, és még sorolhatnám.

Nem véletlen, hogy az „Alig vagyok a marandóság városában veled” dallamfordulatai erősen emlékeztetnek a Tankcsapdáéra, hiszen a Klinika-koncerten vendégeskedő Lukács László azelőtt a PG tagja volt. Ha mára a vendégeknél tartunk: a CD-ROM videoanyagán Tátrai Tibort láthatjuk és hallhatjuk, amint egy másik koncerten (nem a Klinika Moziban) igen izően gitározik a „Vádolom”-ban.

Nem állítottam, hogy az „Elmúlhat minden” hibátlan lemez, de hogy az egyik legfontosabb azok közül, amiket az utóbbi időben hallottam, az biztos.

59'44"

olasz

Pallas:

Beat The Drum

InsideOut/MusiCDome

Lassan hozzászokunk a MusiCDome kiadói stratégiájához. Most például az utólag kunyarált információs anyagból sem derül ki, hogy kik vannak a zenekarban és hányan, mit csináltak és merre jártak. Ez főleg azért kellemetlen, mert az énekesnek dermesztően ismerős a hangja, a gitáros és billentyűs nevét pedig szívesen megjegyezném magamnak és kíváncsi lennék az „előéletükre”. Biztosan nem malomzással töltötték az elmúlt éveket...

Amit megtudtam, azért megosztom veletek. A Pallas egyik előfutára volt a korai '80-as évek progresszív zenei visszatérésének - ha úgy tetszik, újabb hullámanak - a Marillion és az IQ mellett. Két lemezük jelent meg az EMI-nál „The Sentinel” (Az őrszem) és „The Wedge” (Az ék) címmel. Aztán köd előtűnt, köd utánuk. Tizenhárom év után tértek vissza a skót proggerek a „Beat The Drum” lemezzel, hogy létrehozzák egy új '99-es verzióját a klasszikus Pallas soundnak. A tizenegy meglehetősen hosszú szám hallgatása közben van mit csemegéztetni. A „Call To Arms” maharadzsa, keleties közjátékai, az epikus és lírai részekkel variált kemény, rockos hangzás, a gitáros és a billentyűs változatos és pazar szólisztikus teljesítménye elismerésre méltó. Steve Hackett zenekari lemezein (pl. Till We Have Faces) játszott hasonlóan izésen és változatos hangszínekkel a neve ellenére angol billentyűs, Nich Magnus. De az Asia és a Marillion rajongóinak is bejöhethet a lemez. A

„Beat The Drum” felvezetése, az éteri, enyhén Mike Oldfield-hatású „Spirits” és a romantikus hangulatú, ének-zongora kettősre épülő „Blood And Roses” okozzák a legszebb perceket. Komplexitás tekintetében az „All Or Nothing” és a Fish korabeli Marillionot idéző „Ghosts” viszi el a pálmát. Igazából az nem válik előnyükre, hogy a folyton visszatérő verze és refrén részek, a hagyományosnak mondható dalszerkezetek a hat és kilencperces számok közben lassan unalomba fulladnak. A lírai betétek pedig a fentebb említettek kivételével meglehetősen átlagosak.

A brit progresszív zenekarok közül a Marillion jobb számokat ír, drámaibbakat és mélyebbeket, az IQ-nak dinamikusabb a hangzásvilága és a komplex témák iránt nagyobb az affinitásuk (a tavalyi, dupla „Subterranea” c. lemezük csúcs), míg a Threshold a keményebb hangvételével is jobbnak tűnik a Pallasnál. Az InsideOut kiadó repertoárjában is vannak jobb zenekarok jelenleg, elég ha csak az amerikai Spock's Beard vagy a Symphony X nevét említem meg. A Pallas a Threshold, a Mindfeed és az olasz Eldritch mellett egyelőre csak a reményteljes zenék közé sorolható. Egy tőkéle-

tes zenekari megszólalás ma már kevés ahhoz, hogy padlót fogjon az ember.

71'42"

-Luka-

Echo & The Bunnymen:

What Are You

Going To Do

Whith Your Life?

London rec./Warner

Azt szerettem a '80-as években, hogy olyan kurvára tarka volt akkor minden. Új hullámok kavargtak - még a heavy metal is megújult - és mindenki csak előre nézett, meg változtatni akart. Újak voltak az arcok, újak a pózok és újak a hangok. Azt a zenét, amit az Echo játszott, modern rockzenének hívtuk. Voltak akkor ilyenek még vagy százan, de mindenki megtalálta helyét a nap alatt, mert a világ csak nézőpont kérdése volt, és abból, meg az

izmusokból nem volt hiány. Sokan túlságosan nem szerették az Echo & The Bunnymen-t. Túl hülye volt a nevük (Visszhang és a nyuszimember), és túl lágy a zenéjük. (Viszont az image-ük, az jó volt: fekete cuccok, fehér tornacipő, sötét napszemüveg, réveteg pózok... akkor ez mind nagyon menő volt.) Ebből kifolyólag a hiányuk sem nagyon érződött, amikor a '80-as évek végére lassan kifűjt a zenekar. Nem régi szerencsétlen come back-jük alkalmával kicsit sajnáltam őket, de hát Ian McCulloch-nak és maradék társainak is tudomásul kell vennie, hogy az idők változnak. Mostani lemezük valójában a visszatérés utáni valódi visszatérés. A magyarázat, hogy ezen az albumon végre hasonlít a zenekar néhai önmagára. Még akkor is, ha ez a lemez is úgy indul, hogy simán el lehet rajta aludni. Félig akusztikus, kicsit gitározgatós, helyenként szimfonikus betétek, dob alig, meg basszus se, és unalmas már az állandó nyafogás is, meg a kétségek közti folyamatos vívódás. Különösen az album végén, a When It All Blows Over és a Fools Like Us számokban. Ami viszont jó: az a nyitódal, még ha el is lehet aludni rajta, és a Lost On You, ami egy teljesen korrekt szerelmes dal, és úgy szól, mint amikor még fej-fej mellett volt az Echo és a U2 (hangzásban is). Nem nagyon akarnak ezek a fickók már semmit. Talán egy kicsit sütkérezni a régi hírnévben, szerezni néhány kellemes percet a veteránoknak, egy kis pénzt keresni és ami a legszimpatikusabb, nem akarják felvenni a versenyt a mai brit sztárokkal.

38'26"

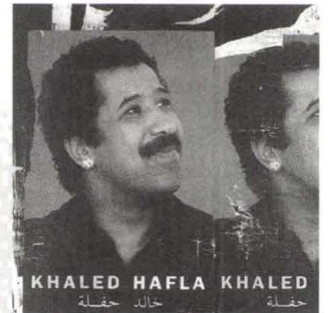
Rakk

Khaled:

Hafla

PolyGram/Universal

Hadd hangsúlyozzam már itt az elején, azért az egy más világ, ahová Khaled eme igen illusztris albuma révén bepillantást nyerhetünk. Nem jobb és nem rosszabb, mint az, ami min- ket itt körülvesz; egyszerűen csak más. Ez a

rai világa, az arab fiatalok hangja az őket gúzsba kötött hagyományok ellen. Arai egy zenei irányzat. Egy kis hagyományos arab - elsősorban algériai - népzene, egy kis rock, funky, meg disco, plusz laza szövegek nőkről, vágyódásról, itálról, vidámságról meg hasonló földi jókról. Vagyis majdnem mindenről, amitől Mohamed anno óvva intette népet. És innentől aztán a dolog nem babra megy, mert egyes, nehéz gyermekkorú csoportosulások nem nézik jó szemmel az efféle hangoskodást. Először a legnagyobb rai sztárt, cheb Hasnit lőtették le a nyílt utcán, majd cheb Azizt, és félt, hogy a dolognak még nincs vége. Nem is nagyon maradt rai énekes Algériában, előbb-utóbb mind Franchiaonban kötött ki.

Khaled ennek a mozgalomnak a legnagyobb élő sztárja. Sokan azonosítják is a stílussal, ami azért túlzás, de tényleg nagy király. Hafla című albumán legnagyobb slágereit hallhatjuk, méghozzá élőben. Ez egyföldi jó, mert így azért hangulatosabbak a dalok, viszont hiányzik néhány egzotikus hangszer, amik a stúdió változatokban olyan szépen gazdagították a hangzást. Közép-kelet-európai füllel azonban így is és úgy is elég mehökkentő ez a zene. A hagyományos meg a rock (disco) keveredéséből születő mulatósról három plusz kettő rossz emlékünknél van. Ez a zene azonban annak ellenére, hogy helyenként nagyon gagyi is tud lenni, igazi stílusparádé. Az egész világ bele-sírtatva egy számba, plusz egy érzés (Sahra) vagy akár egy manifesztum szerű bátor vállalása az érzelmeinknek (Didi). Igazi verbő vidámság és harcos szembenállás, csak kár, hogy egy szót se értek az egészből.

73'41"

rakk

Action:

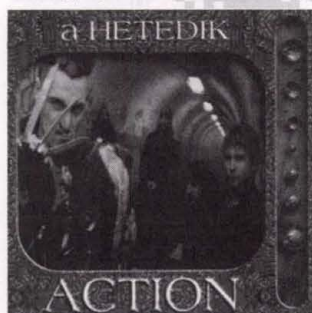
A Hetedik

EMI-Quint

Az Action két év hallgatás után jelentkezett új albumával, amelyen '91 óta fejlesztgetett alapmotívumait szokásukhoz híven ismét teljesen új zenei közegbe, az általuk triprock-nak nevezett modern metalba foglalták. A Hetedik konceptalbum; a dalokat tematikailag a hét főbűn alá rendezték: ennek megfelelően az egyes szerzeményeket átvezető tételek hivatottak egyfajta egységbe foglalni. A sampler-hangminták mocsarába süllyesztett

gítár megszólalásában végig igazodik újrate-mertett környezetéhez (jó brutál), míg meg-szólaltatásában helyenként klasszikus értékeket is tetten érhetünk benne (pl. szólóba il-lesztett r'n'r ritmus). Az új hangszerként csata-sorba állított samplerok betöltik küldetésüket, felhasználásuk segített a zenekarnak. De ami eladja az egészet, az a kiváló megszólalás; egyik építőelem sem nyomja el a másikat, az Action hagyományosan „dallamtalan dalai” és a samplerok díszítőelemei futurisztikus egyve-leget alkotva formak szerves egységgé. És eb-be a keretbe épülnek bele az ezúttal kevésbé pornográf, viszont teljesen skizofrén dalszöve-gek.

De van itt két negatívum is, amiről szólni kell. Az album számmisztikájának jegyében három track képezi a fő sarokpontot. A produkció va-lójában a hetedik pozíció kezdődik és egyhu-zamban 21 felvételt vonultat fel. Végül a 77. (!) pozícióban található a „Fekete ló 3” - egyéb-ként nagyon jól eltalált - akusztikus verziója.

Ebből következően az 1-6. és a 22-76. (!) sá-vokon a szerencsétlen CD-lejátszó hiába keres bámit is. Ez a műmájer húzás lehet, hogy egy na-gyszerű koncepcióalkotó ötlet, viszont a CD használatát jelentősen megbonyolítja. A má-sik, hogy a borítóra a szövegek kézírással ke-rültek bele és a „gyöngybetűk” helyenként tel-jesen olvashatatlanok. Jó lett volna Szasza néha villámgyors, néha pedig kántálós-elfoj-tott énekbeszédének katasztrófális artikulálá-sát egy korrekten legépelte szövegkönnyvel fogyasztathatóbbá tenni. (Ezenkívül anélkül, hogy a borítón feltüntetett volna a 78., a 98. és a 99. pozíciók remixeket tartalmaznak. Meglepetés?) Mindent összevetve mégis mondom néktek: aki kedveli az efféle modern, sampleres rockzenét - annak ellenére, hogy az ördög a részletekben lakozik - ha éles a szeme és van némi türelme is, akkor az Actionnal ne keressen jobbat.

NéMeTh B.

Six Feet Under: Maximum Violence

Metal Blade

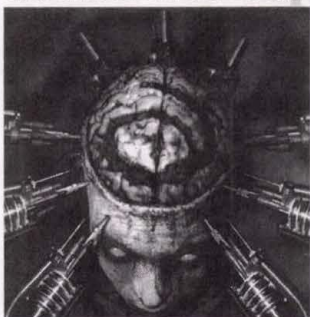
A „Maximum Violence” a Six Feet Under eddigi legmerészebb húzása, olyannyira, hogy el-sőre még talán azokat is el fogja riasztani, akik részesei voltak az amerikai death metal mítosz születésének.

A Six Feet Under egy '93-ban szerveződött death metal sztárproject, élükön az Obituary mellett másodállásban gitározó Allen West-tel és a Cannibal Corpse-ből frissen menesz-tett hörgőgéppel, Chris Barnes-szal, aki közel-lensége az összes létező egyházi tekintélynek, és megcsinálják első lemezüket, az állatira

spontán és ösztönös „Haunted”-et. Majd me-taloszodnak, lassulnak, „kommercializálódnak” és kijönnek egy olyan kiváló albummal, mint a „Warpath”. A szaklapokban a hónap lemeze, növekvő kereslet stb. Ezután tagcsereik, pár hónapra öttágúra is bővül az eredetileg kvar-tett felállású banda (ilyen formában játszanak a Dynamo-n is, de pocsékul szólnak). Majd Allen West ki a csapatból, a Massacre- és Steve Swanson be, és így a Six Feet Under felállításában már ketten képviselik a nyolcva-nas évek végének, kilencvenes évek legelejé-nek klasszikus death metal fogatát. Ez pedig kulcskérdés volt az együttes zenei jövőjét ille-tően. Gitártechnikai szempontból Allen West sem a finomkodások, briliáns megoldások baj-noka, ő inkább feelinget, érzést vitt játéka révén az első két lemezbe, ám az is tuti, hogy a helyére került Swanson maximum ládaci-pelő lehetne a G3 turnén.

Mielőtt hozzáláttak volna az új albumnak, vá-laszút elé kerültek: továbbérnek, „dallamoso-dnak”, vagy szarnak az egésze-re, és visszamen-nek transzírozni a műfaji gyökereikig. Hát, hall-va a Maximum Violence-t, az utóbbi feltevé-s látszik igazolódni. De olyannyira, hogy a leme-zen mást se kapunk, mint zakatoló középtem-pókat, mélyen duruzsoló, halál egyszerű rí-felést (ehhez képest West játéka a Haunted CD-n progresszív mélységű), eszeveszett hör-gést, és vulgáris szövegeket. A bio írja, hogy Barnes ismét vértócsákról álmodik. Még any-nit a hörgéstől elvröszödő szemű frontem-berről, hogy annyi újítást eszközölt stílusában, hogy majdnem érteni is a mondanóját.

Ez a lemez pont attól dög, hogy nyers és csontszáraz (a gitársoundra még ráfért volna egy kis kakaó). Nem szól másról, mint hogy jól

pofán vágjon, a polgárokat pedig megpukkasz-sza. Erre pedig az ilyen Death Metal-nál jobb eszközt nem találtak ki. Nincs érzelem, nincs önirónia, nincs kreativitás. Csak profi favágás, amúgy férfiasan. A „Maximum Violence” az utóbbi idők legegyszerűbb és legjobb halálze-néje.

Érdekességként jegyzem meg, a Six Feet Under három feldolgozást is elkövetett, a Kiss Warmachine dala (erre a nótára már pár éve rányomult a Death is) ott szerepel az új album számai között, a Vtáčnick-ot a Maiden-től, il-letve a Jailbreak-et a Thin Lizzy-től azok a sze-rencsések hallhatják, akik a limitált digiver-zióhoz tudnak majd hozzájutni.

372"

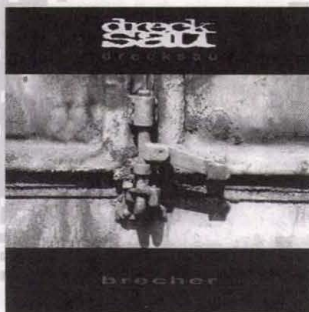
Símkó Péter

Drecksau: Brecher

Nuclear Blast/MusiCDome

Meine deutsche Freunde! Ismételtén egy né-met zenekart van szerencsém (?) bejelenteni. Sok vizet nem zavarnak, nem is fognak, de hát

ez nem újdonság. A vaskos, zord személyek alkotó trió nem köntörfalaz sokat, lényegretörően darálja le tizenhárom tétele programját az izmos és súlyos metalcore je-gyében. A hagyományokhoz hűen, újításokra való hajlam nélkül művelik ezt a fajta death metalos hardcore-t. Aligha tudnának bármit is hozzátenni az eddigiekhez, mások már eljárt-

szották ezeket a témákat jóval nívósabban, emlékeztetésebben. Az énekes fickó színtele-nül és fantáziátlanul végighörgi a dalokat (rá-adásul az sem egy jó pont a szememben, hogy németül), a nehézkes, lelassult részek közé beillesztenek pár death-es tekerést, s fo-kozzák a durvaságot, veszik el a kedvünket tő-lük. Lehet, hogy odakint veszik a „Brecher”-t, mint a cukrot, azonban nálunk, belőlünk nem fognak megélni Crowbar/Carnivore-izú doom-core-jukkal. Ahhoz a szimpla málházós tempó-nál, a mélyrehangolt hangzásnál, az ő-s-Sabbath-os riffeknél többet kellene nyújtani-uk. Nem mintha a magyar közönség annyira igényes lenne, csak az ember néha megérez dolgokat. Vagy nem így van?

Internetes súlyoskodás=
<http://www.nuclearblast.de>

44'07"

-Bánfalvi szövegíró -

Immortal: At The Heart Of Winter

Osmose/MusiCDome

Nem tűzáz azt állítani, hogy a norvég Immortal zenekar és a kezdetektől fogva a mentor szerepét betöltő Osmose kiadó jelen-tős érdemeket szerzett az újkor black metal kialakulásában, fejlődésében. Az első közös munka '92-ben valósult meg, akkor jelent meg a sajátos északi stílusú és szövegvilága mi-att azonnal feltűnést keltő „Diabolical Fullmoon Mysticism” album (ha jól tudom, előtte még egy kislemezt is piacra dobtak). Akkor egy ilyen black metal album, pláne a

brutális death metal demók, lemezek özö-nében ingyencsengnek számított a maga Bathorys feelingjével, torzított, zajos gitársoundjával, a károgó vokáltémával. Arról nem is beszélve,

ami a körítést jellemezte: festett arcok, a bo-rítón pedig tüzet fújó zenészek, amivel akár még egy vándor mutatványos kordonhoz is odacsapódhattak volna.

Szóval a tűz és a jég állandó szimbóluma lett a norvég formációknak, mialatt elérkeztünk ötödik, új lemezükhöz. Az Immortal eddig sem volt egy, a babérjain terpeszkedő zenekar, minden egyes anyagukat új ötletekkel és vá-ltozatos sound-dal (jég)virágozták fel. '93-ban megjelent a második, eddigi legjobb és leg-bestialisabb alkotásuk a „Pure Holocaust”.

Aztán ott van a szóvá tett korongot követő „Battles In The North”, amely gyorsaságban felér az Ezeréves Sólommal, talán azzal az anyaggal pont azt akarták demonstrálni Abbath-ék, vajon meddig lehet elmenni siker-mítosban a műfajon belül. Persze az ilyen do-log viszonylagos eredményt szülhet, olyan, mint a futásban a rekordok mérése, ha ezred-másodpercekkel is, a végtelenségig úberel-hetők a csúcson. Azonban a Battles valóban a határkapukat döngette, amihez ráadásul olyan „moszatos”, viharosan tömény sound-ot sike-rült kikísérletezniük, ami felér azzal, ha valaki szembeszéliben, hófúvásban lépked egy kiet-len pusztaságban.

Az új alkotás ezt a végtelenséget ellenpon-toz-a mind zenében, mind megszólalásban. Előb-bihez jó alapot nyújthatott a Peter Tagtreen ve-zette Abyss stúdió, amely arányosan kikevert, töményen és nagyon tisztán megdörrenő hangzást varázolt a CD-hez. A muzsika pedig jóval lassabb, középtempósabb, mint az el-múlt években. Az Abbath-gítárok és Horgh-dobok alkotta páros az Immortal atmoszfé-ra megőrzése mellett jelentősen megnyújtotta a dalok hosszát (6 szám, 48 perc), ezzel fordí-tott arányban pedig egyszerűsítette is azokat. Most a fenségesen hömpölygő, betonkemény menetelő témáké a főszerep, noha ez nem zárja ki azt, hogy időnként ne kapcsoljanak egészen magas fokozatra is. A metalosan sulykoló, magvas gitártémák mellett ezúttal is Abbath vokálstílus adja a lemez sava-borsát. Ezer közül is megismerni sáttáni hangszáltép-sét és a szótagok egészen sajátos tördelését, hangsúlyozását.

Úgy tűnik, az Immortal még jó darabig nem fogja átadni a már egy évtizede örözt trónját a műfaj királyságában.

46'09"

Símkó P.

Edda: Nekem nem kell más

MI-5 Rec.

Elérkezett az évezred utolsó éve, s az Edda ra-jongók számára nem kis meglepetéssel szol-gál, ugyanis Magyarország elsőszámú rockzenekara néhány évi pih után megjelen-tette kissé poposra sikeredett meglepetés al-bumát. Nem tévedés, ez meglepően más, mint az eddigi megszokott Edda albumok. Már a borítót nézve is látszik, hogy az eddig hosz-san húzódozó fonál elpattant, s ha rosszma-jú hasonlattal illetnénk az új image-t, akkor ez a ShyGys-os megjelenés kissé bizarr lehet egy megrögzött Edda fanatikus szemében. Félreértés ne essék, leszögezem, számomra a „Nekem nem kell más” - ez az album címe -

teljesen bejött, hisz' Pataki Attila bevallása szerint a letisztulás, a szeretet és a szerelem jegyében készült album zenei világa végig magában hordozza az igényes zenei csemegékre kiéhezett fülek számára az élvezetet, de vajon az a néhány tízezer fanatikus számára bejön-e?

A dalok higgadtak, mentesek mindenmű fölösleges virtuozitástól. Ugyan föl-fölbukkan néhány téma erejéig a '80-as évekbeli Edda zenei világa is a 10 szerzeményt tartalmazó vadí új CD-n, de megszólalását, hangszerelését tekintve, a csapat minden korábbi albumát nézve, modernebb, kísérletezőbb. Igazi ezredfordulós anyag. Mindenki bizalommal kezdjen a csemegézéséhez, de a másság tudatában.

4602*

S.K.

Morte Macabre: Symphonic Holocaust

Musea/Stereo Kft.

Ebben az esetben tényleg kidolgozott anyaggal találkozhatnak a 60/70-esekbe visszajáró lelkek a francia Musea kiadó jóvoltából. Svédországból elkészítették tavaly, esszenciáját a meditatív, introvertált, misztikus zenének. A Morte Macabre két ismertebb, kilencvenesek elején indult svéd neo-prog csoportból, az Anekdotenből és a Landmarkból szerveződött. Van, aki igen nagyra becsüli őket szólólemezeikért, számomra ez a közös albumuk érdeke-

sebbnek tűnik. A hetvenesektől hódító nevezetesebb horror filmek (pl. Rosemary gyermeke) betétdalait dolgozták át. Ettől még nem kell kegyetlen, gyilkolászó zenékre gondolni, a zűzés elmarad, viszont lesz lebegés és nyugtalanító érzések. Köszönhetően a mellotron előtérbe tolt hangjának, amin mindjárt négyen is játszanak a projectben - néha egyszerre is. Az alap felállás hagyományos dob/gitár/basszus és billentyűs. Azonban a ritmusselektiótól erősebb repetitív alapokat is hallhatunk. A mellotronról még annyit, hogy a szintetizátor és mai utódainak őseként felfogható billentyűs hangszer volt, de a billentyűk lenyomásával végtelenített magnószalagokat lehet-

tett megszólaltatni, s a szalagokra bármilyen hanganyagot rögzíthettek. Mégis, inkább vonós, sóhajátsszerű balsejtelmeket tesz hallhatóvá. A lemezen izeltőnek felcsendülő max. 4-6 perces darabok mellett azért egy nyolc és egy tizenkilenc perces is helyet kapott, mely a címadó (Szimfonikus áldozat/ vagy: népirtás - ahogy tetszik...) szám. Nagyvív dallamaikban megidézik jócskán, de jó értelemben korai Genesis lelki gyötrelmeit (persze, ez erősen a mellotronnak köszönhető), becsempészik a God hosszú szigorúságait és rátesznek még némi kilencvenesek-béli poszt-pszichedelikus andergrand hangulatot. Mentessüljön mindez alól, aki agyasabb, hosszán vezetett instrumentális zenékre nem kíváncsi. Északi embereknek (néha kissé ellentmondásos) belső térképázatlát kapjuk a lemezen, - mint egy visszafogott Bergman terror (ha még emlékszik valaki a rendező Fanny és Alexander c. filmjére pl.). Ezért sem lehet mondani a lemezre, hogy hangulatmentes. S még ezek után elvagyódom a fjordokhoz?

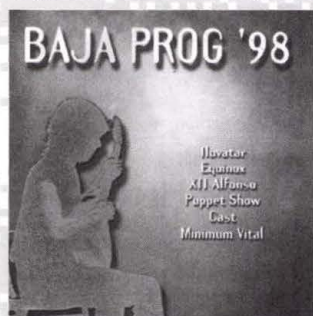
Jackson

Baja Prog. Mexican Festival '98

Válogatás

Musea/Stereo Kft.

Közép-Amerikától délig forr a kontinens progresszív lázban. Tán mióta a tiszteletbeli argentin, Robertus de Frippos intenzívebben tevékenykedett arrafelé. Hogy mér' van ez, lehet magyarázni a korszak másodvirágzásával,

vagy, hogy be akarják hozni a lemaradást, vagy csak egyszerűen szeretik a tökéletes zenét. Bár, én (természetesen) vitakoznék az al, hogy amit ők lemezen megjelentettek ez esetben, azt nevezhetnénk-e tökéletesnek. Zeneileg bizonyára. De, csak nem kéne már mindig büszkének lenni arra (sem itthon, sem arrafelé), hogy zeneileg kurvára meg van csinálva (másva mindent mi progresszív klisé unalom), miközben egy szofti, de közlendő és spirituszmentes felvételesorozat bocsátanak ki. Mer' jó van! Másoljanak elődöket (mint ahogy pozitív példaként és eredetien tette az e számunkban ugyancsak Musea kiadóként ismertetett svéd Morte Macabre), csak próbáljanak már valami sajátosan izgalmasat és eredetit hozzátenni.

Felvonul a mexikói, argentin, francia neo-progok néhány zászlóshajója (nem hittem el, de vannak ma már itthon is olyan arcok, akik szarnak tartják az eredeti 60/70-es progresszívokat, és szinte csak a mai neo izéket fogadják el, miközben a régiek közül wyatt-et, hammit-l-frith-t, daevit allen-t, lol coxhill-t, a Comus-t nem is ismerik. - Ja, tehát az egzaltáltabbját, de legeredetibb figuráit a ma is al-

kotó zenésztársadalomnak... - maximum a Floydot, Yes-t - (félreértés ne essék, utóbbiakat nem minősítem semmilyen formában): az Huvarar, a Cast, az Equinox, a XII Alfonso, a Minimum Vital. Vannak dalaikban jó pillanatok, így a XII Alfonso énekesnője, Caroline Lafue hangja, vagy az öt kiegészítő hangszeres kíséret fordulatai az Anthem („himnusz”) c. darabjukban. Viszont herótom van, hogy egy az egyben hallani megszólalni a Collinsos, közepes genesisit (Huvatar), hozzá hasonulva Fish énekestilusát (Puppet Show - már az együttes neve is őt juttatja eszünkbe), vagy hangszínből lekopintani Hillage gitárját (mégiscsak XII Alfonso). A Cast is ügyesen szaggatja ellenpontozós és sűrű tempóit, de tíz percben gyakori váltásaival is valami piszkos nagy unalomba torkollik. Rádadásul a prog. zenekarok gyakran maszkulin felállása megengedheti magának, hogy megspóroljon egy jó énekest, ezért borzasztó hangok határozzák meg az amúgy Kiváló Zenekar (legalábbis azt mondják) arculatát. A franciáktól vártam volna a legtöbbet. Már nem.

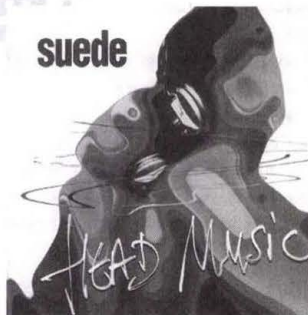
Ezen a palettán (tengerentúlon) már bőven megfér egy crimson-hobby band, mint az after crying, vagy a marsbéli krónikások... Persze, ez jól is van így. Kellenek az imitátorok, én bírtam a Priscilla, a sivatag királynője c. filmet is.

Jack the Ripper

Suede Headmusic

Nude/Sony

Már a tavaly előtti Tudományos-Kanfásztikus Altatódólok borítója sem véletlenül lett az évtized egyik legjobb design-je. Másrészt a kislemezes ritkaságok gyűjteményes formája is megdobogtatta a rajongók meg mások szívét. Az előző stúdióalbumukról meg azt írta Lucas Luka barátunk, hogy „leszálla a mennyekből a Suede és elhozta nekünk a nyálat” - vagy valami ilyesmi, hogy idézzem most én őt. De, „azért ne kezdjük meg el egymás faszát szopni” - hogy Harvey Keitelől meg ezt idézzem. Most kibaszottul dicsérik az új lemezt, bár sosem volt olyan nagyon erőteljesen dicsérni való összességében egy Suede lemez sem (kivéve majdnem, az említett duplát). Megint hozzák a formájukat: jó erős alapötletek, merítések-idézetek ügyesen transzformálva „svédbe”, és nem akar összeállni a dolog, legfeljebb a szövegek szintjén.

Még mindig rockok ők (hallgassuk meg a már ironikusan döngetős r'n'r parafraízisait: pl. Elephant Man), meg van lírázós farokverés, de jobban, merészebben megtoldva gitár effektézzel, zajos, ezredvégi multiszínti hangorkánál. Huhogós feelingek már a She's Fashion-tól, azután a lemez közepére téve az

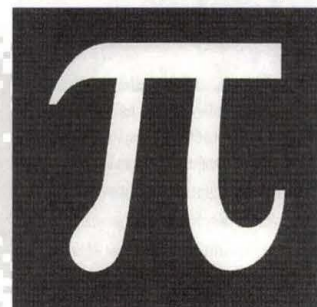
asbestos már nagyon ismerős alaprítmusait kitágítva a veszélyes kis effektezett szintvél és trombata betétekkel. Ezekkel pillanattelvéltelbe merevítették az ihletett pillanatot, de nagyon el is tudnak cseszni dolgokat: mindjárt a rákövetkező címadó dallal... Tényleg érettebb lemez ez, de azért van még bőven, ami a fejekben maradt most is az előadókánál. Ettől talán inkább a fejnek szól e zene, s még mindig nem a csúcspontjukról... Óvatosan lépkedjen több tartalékuk maradjon? Mindenesetre: kortárs zenekarokat (Kula Shaker, Blur, Oasis stb.) még mindig nagyon aláz ez a csoport.

Bossa Nova Jack

Soundtrack

Silva/Stereo Kft.

A 3,14 jelének jelentéséről sokan gondolkodtak. Mezopotámiában, légyaszar disznóólak közt a Semmi Kezdetén (vagy az Emberi Értelme Hajnalán - ahogy tetszik...) valakik kitalálták a négyzetgyök tízhez legközelebb álló számot, hogy a kör területét számolgassák. Még sem változott a helyzet, legfeljebb egymillió számjegyre pontosítást voltak képesek rögzíteni végtelen értékét... Végére járni létének azonban mindenki képtelen volt. Bizonyítha-

talán fundamentum, mely Isten létének tételezését is veszélyezteti. Legalábbis, mikor olyanokat nyilatkoznak szavahihetően komoly tudósok, hogy Isten a matematika és fizika törvényszerűségeinek láncolata, ami a természet elveinek megragadása. A Pii heurisztikus felfedezés eredménye, mely mindig zseniálisabb és rejtélyesebb, mint a legelemezőbb logika.

Na, jó. A kor szavának megfelelően elkészített lemez kapcsán kifejtett pozitív véleményezés láttán felmerülhet az olvasóban az elfogódottság gyanúja. Ne legyen így! Egy kortást zenészek legjavát felölölő ütőerős lemez nem kis pályás összeállításról van szó. A film, mely videón '99. június 28-án jelenik meg, tartalmazza mindezen előadók felvételeit. A nevek magukért beszélnek: Aphex Twin, Roni Size, Massive Attack, Gus Gus, Banco de Gaia, SpaceTime Continuum meg mások. Jungle-ös/drum'n'bass-es felvezetés nyomán tranceba váltanak, majd lesz részünk acid alapokra kevert etno konfigurációban is - ezeket a zenéket sem fogja rádió játszani, mert a legjobbakat sosem. Legfeljebb mikor létrehozzák 2005-ben „Acid/techno Slágerek a Mintavetőkön” nevű állomást.

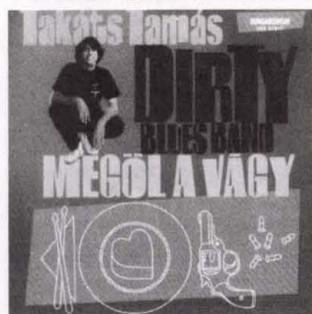
A lemez a filmben felbukkanó főszereplő, a New Yorkban élő elméleti matematikus, Max Cohen szövegeivel van átvezetve (azaz, az őt alakító személyével). Végig sorolja a számok jelentéseit, úgy mint, az egy oszthatatlanságá-

nak látszatát félrelökve, s a számokban egyáltalán fellelhető mély rejtelmet-filozófiát felkutatva, mely a természethez kapcsolatot nyújt, mintegy annak nyelvezetét adva. Ez elegendő erőt és ösztönzést adott olyan zenei előadónak, akik maguk is olyan eszközön dolgoznak, ami nulla/egyes jelek sorozatán alapul. Vagy hobbiból Mandelbrot halmazokat, Sierpinski háromszögeket és más fraktálokat rajzolnak az asztalterítőre. Ázután vállálják örömmel az egymás mellett való szereplést, amint - hál Istennek - itthoni sorsársaik is teszik ezt most már. Amint fellebb írtunk, a pi felfedése ösztönös heurisztika következménye, amihez hasonlóan a magzat szívének dobbanását követő kortárs zenék kiváló megvalósítása is az. Nem elektronikus műkai ez, csak érzés és fül kell hozzá, amit nem várhatnak el mindenkitől az előadók, főleg, ha a munkahelyükre igyekvő negyvenesekre gondolunk.

UltraJackSonica

Takáts Tamás Dirty Blues Band: Megöl a vágó Hungaroton

Ahogy messziről megláttam a lemezt a promóciós hölgy kezében, először azt hittem, hogy valami mást akar odaadni. Ilyen zöld színű borítókkal techno lemezeket szoktak forgalmazni. De ez az élénk szín a Dirty alapvetően vidám világát megfelelően hangsúlyozza. Ebbe a vidámságba vastagon belefér az Adjak tejet, amit Charlie-nak ajánlottak. A dalszövegek helyett - mert Takáts Tamás érthetően énekel magyarul, ezért hallgatni kell őt inkább, nem pedig olvasni - kiegészítő vagy kísérő szövegek vannak minden darabhoz. „Mi inkább szeretnénk ládászt tőni az egészséges, kalciumban és egyéb az egészség számára

rendkívül fontos nyomelemekben és vitaminokban gazdag tej fogyasztása mellett" - írta Tamás. No, azért nem kell szaladni az antialkoholista ligához Tamás kitüntetése tárgyában, mert több más darabban a fröccsözés örömeit énekl meg. A régen várt lemez leginkább az első nagylemez lendületét idézte fel. A Kemény kézzel húzós tempója, karakteres gitárhangja a brit blues aranykorát idézte számomra. A balladaszerű Örök idő gitárja hendrixesre sikeredett, a dalt a zenekar egyik hűséges barátjának, emlékének szentelte. Új szín a Dirty palettáján a Country című darab, amely az, ami a címe, Sipeki Zoli gitározik a dalban, de ez az információ valahogy lemaradt a borítóról. Még a címadó darab szólóját játssza Sipeki, a többi számot a zenekar valódi zenészei, - Gál Gábor, Patyi Sándor, Gyenge Lajos

és Engler Ferenc - valódi hangszerekkel játszották fel - ahogy ezt már a Dirty Blues Band lemezein megszokhattuk. Már azt hittem, hogy az úfó témából kifogyott Tamás, de nem, itt a Kis U.F.O., benne összehozva Szent Johanna, József Attila, Ady Endre, Vivaldi, Voltaire, Albert Einstein, stb. De ez csak figyelemelterelés, az ufók a költő-énekes örökítő génanyagára vágnak, hogy a rock and roll életérzés beléjük is átköltözzön. A tizenkét új dalt tartalmazó lemezen érzésem szerint jó néhány sláger ízű szám (Megöl a vágó, Politikus, de idesorolnám a Kemény kézzel meg a Country című tételeket is) található.

48'03"

nem-s nagy Péter

Elon: Kontakt HO-DAR Rt.

Impozáns, leporellüszérd borító, szövegekkel, fotókkal és minden információval. Külön melléklet fotó Nagy Gábor billentyűs/énekes és Szabolcsi Gábor basszusgitárosról, talpig elegáns bőrcuccban. Mint a régi szép időkben, amikor a rockerek még nem mindenféle toplák, térdig érő, vászonszarokban hirdették az ígét, hanem adtak magukra. A látvány azonban csalóka, a vagány megjelenés mögül időnként Pink Floyd-szerű - Hidd el -, többnyire finom space rock búvik elő. Nagy Gábor kellemes orgánumú énekes, aki a magasabb régiókban Révész jellegűt ölt - így az Istenek koldusaiban -, kár, hogy 'csak' elénekli a dalokat, nincsenek érzelmi hullámzások, kitörések. Szövegmondása érthető, a témák nem erőszakra buzdítanak, sőt az Utolsó repülés példás antidrog himnusz. Zavarónak tűnik, hogy előbukkan Berkes Gabi - ex-Első Émelet - vezette Emberek totálisan popzenei világa - Hív a tenger -, de belekóstolnak az Alphaville Forever Young című ódájába is a Lapozz fel segítségével. Ez utóbbi megkapóan szép billentyűs intróval kezd és végig meg is tartja pátozát. A kazetta megszólalása számomra egy kissé gépies, ami az űrzenék esetében azért nem számít halálos bűnnek, viszont a ritmusosabb tételek aránya növelte volna az összhatást. A két emberhez természetesen sok vendégzenész, köztük Menyhárt János és Závodi Gábor járult, sajtóreferensük az újságíró Hámosi Eszter, zenei intendáns Szever Pál. Ha mindezt összevetem, akkor bizony nagyon profi háttérrel vágtak neki ennek a projectnek. A kazettát az Istenek koldusai három remix és a Hív a tenger egy remix változata egészíti ki. Kellemes, dallamos anyag.

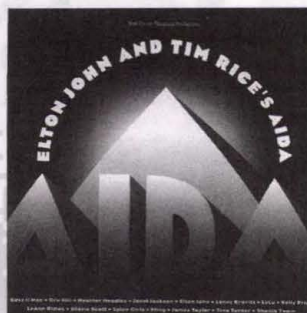
54'38"

Captain Cook

Elton John and Tim Rice: Aida PolyGram/Universal

Sokat sejtető vállalkozás, amely újabb kapocs a könnyű- és klasszikus zene között. Verdi operájának, mint történelmi témának az újraforgalmazásában sztárok tömege adja tudása legjavát, közte Janet Jackson, Boyz II Men, Shania Twain, James Taylor, Lulu. Elton John dalai a bőség zavarát hozzák az emberre, hi-

szén bármelyik epizódot kiemelve zeneileg nemigen lehet kifogásunk a hallottakait illetően. Nagyon baró Sting reggae, Tina Turner Enigmát idéző üteme, a tempósabb oldalt csak Lenny Kravitz képviseli, aki saját magát

hozza, velük szemben nem érzem meggyőzőnek a Spice Girls Motown-korabeli, Supremes-féle alteregóját. Csak tudnám, hogy mit keres éppen ebben Clem Clempson gitáros, hiszen nem is csinál semmit? A túlzottan megkomponált, többségében visszafogottan előadott számok egy idő után tők egyformának tűnnek, az egész olyan, mint egy Mariah Carey, vagy Whitney Houston szólólemez a maguk túlfraírozott énekével. Sajnos az egész könnyűzenei világ két csapáson vonul az egyik a rappereké, a másik az említett két hölgy és utánazőik birtokán halad át, és ez utóbbi nyomja rá bélyegét az albumra. Verdi valóban feszültséget adott át hallgatóságának - gondoljunk csak Radamesz bevonulási indulójára -, Elton erre képtelen, Tim Rice is szebb időket élt a Jesus Christ Superstar szövegírójaként. A szöveggény, valamint a 15 dal zenéseinek tételei felsorolása értékes adalék, ám az egyórás zeneanyag inkább egy ballada albumként fogható fel, mint cselekményekben, izgalomban bővelkedő operának. Ha nem is ez volt a cél, akkor fölösleges volt beleharapni a témába.

65'27"

Captain Cook

Robert Palmer: Rhythm and Blues BMG

A cím első fele fedi a valóságot, a második már megtévesztő, ha viszont az egészet tekintem egyetlen egységnek - amint az lenni szokott -, akkor semmi köze a mögöttes tartalomhoz. Robert Palmer elég öreg mókus ahhoz, hogy ezt pontosan tudja és a túlnyomórészt gépekkel helyettesített emberi munkaerőt tiszteltlenség a RaB fiókba dugni. Az anyagon mindvégig a fretless, illetve szinti basszus dominál, gitár csak mutatásban hallik, dobgépek, billentyűs hangszerek követik egymást. Ez utóbbiakkal időnként a '70-es évek elején futó néger Motown vokálcsoportok, mint Chi-Lites, O'Jays, valódi és álvonósháttér hangszerezése - Sex Appeal - kel életre. A többnyire visszafogott ütemek egy része Sting me-rengéséhez vezet, ritka alkalom, hogy némi életkedvet is csepegtetnek, akkor viszont James Brown pattogó funkja - You're Not The Only One - búvik ki a tojásból. Az egész zenét Palmer vette fel és bár a kíségitő zenészeket megnevezi, hangszereiket már nem, le-

het találni, hogy ki mit csinált. Felkerült a lemeze Marvin Gaye öröközője, a Let's Get It On szinte felismerhetetlenségig átdolgozott változata, de megjelenik egy retyketeg hangú Bryan Ferry hasonmás is, a Mr. Wise Guy. Nem tehetek róla, de nehéz elviselni azt a férfiatlan motyogást, ahogyan a Tennis című reggae csacsaságát is. Bob Marley forog a sírjában. Globálisan nézve a dolgot, Palmer sokat markolt és keveset fogott, hiányzik belőle az egyéniség. Erre a lemeze bárki másnak a nevét is odaveshették volna. Így találób lett volna a Various Artists titulus.

48'33"

Szaki

Akosh S. Unit: Élettér PolyGram/Universal

Az Akosh S. Unit nem Kovács Ákos külföldi projektje. Az együttes névadóját, vezetőjét Szelevényi Ákosnak hívják. 33 éves, szaxofonos, 1986 óta Párizsban él. Másfél éven belül a harmadik lemezt adja ki a francia PolyGram, ami több, mint figyelemre méltó teljesítmény, kivált, ha hozzávesszük, hogy az utóbbi, az „Élettér” megjelenését öt országra szóló turné kísérte. Nem mindig állt ilyen jól Szelevényi szénája, hiszen ezt megelőzően „mindössze” két lemezt tudott készíteni válsztott hazájában, azokat is saját erőből. Szelevényi zenéjére sok minden ráfogható, de az, hogy kommersz lenne, semmiképpen. Gyökere nem más, mint az erdélyi népzene. A lemez közreműködői sorában ott találjuk Éri Pétert, a Muzsikás együttes brácsását. Az „Élettér” azonban nem népzene. Sokkal inkább közelít ahhoz a sajátosan magyar free dzsesszmuzsikához, amelyet Szabados György fejlesztett ki és többek között Dresch Mihály vitt tovább. A csapatban helyet kapott a Dresch Quartet korábbi bőgőse, Benkő Róbert is, de az „Élettér” mégsem teljesen dzsessz. Szelevényi formációjának éneke az egyik legnevesebb francia alter banda, a Noir Désir frontembere. Az „Élettér” azonban nem rockzene, már csak azért sem, mert Bertrand Cantat ezúttal merőben más énekechnikát alkalmaz, a torokéneklést. A csapat meghatározó tagja az ír hegedűs, szaxofonos Joe Doherty is, ám amit játszanak, mégsem lett tőle tisztán világzene. Sokkal inkább a fenti irányzatok egészséges keveréke. És, mert ennyiféle tudott lenni egyszerre, a legsikerültebb lett Szelevényi PolyGram-lemezei közül. A lélekig hatoló értelműs muszika sodró lendületével éppúgy magával ragadja hallgatóját, mint végtelen szomorúságával. Aki képes ezt az anyagot hideg fejjel meghallgatni, felfedezhet ugyan itt-ott néhány másodperces ürességet, de annak az égvilágon semmi jelentősége sincs. Szelevényi Ákos úgy tudott egy igényes réteg számára nemzetközi sztárrá válni, hogy a legteljesebb mértékben megőrizte identitását. Az általa kreált zenét befogadják Európa idegenek vélt szegleteiben. Ezek után talán itt-hon sem reménytelen a helyzete.

69'29"

olasz

Lemeztelenítés

NAGY Feró

„Új utakat kerestem”

Nagy Feró körül pezseg az élet. Csak a legutóbbi eseményeket tekintve, tavaly szeptemberben a Beatrice jubileumi, idén tavasszal az Ős-Bikini koncertjével tartotta izgalomban a népeket, jelenleg az utolsó simításokat végzi az Új Beatrice legfrissebb anyagán. Emellett tv, rádióműsorokat vezet, színészkedik, nem csoda, ha az embernek igen sok kérdés fúrja az oldalát.

Így visszatétele, hogyan ítéled meg az Új Beatrice Ki viszi át? albumának szakmai és közönség fogadtatását? Biztos vagy benne, hogy jó irányt választottál?

Hogy a végével kezdjem, egyértelműen kísérleti lemeznek tartom, hiszen teljesen új emberek kerültek mellém a zenekarba és szerettem volna, ha a hozzájuk közel álló zenei vonulat dominál. Hogy milyen volt a lemez fogadtatása? Minden relatív. Manapság az ember oda van a gyönyörtől, ha egy ilyen 10-12.000 példányos eladást produkál, főleg ha azt egy hozzánk hasonló kezdő csapat - bizonyos értelemben azok voltunk - éri el. Összevetve a régi idők százezres eladásával persze lehet fanyalogni, ezzel együtt a szakmai kritikák is kedvezően szóltak róla.

Az elmúlt hónapokban komoly megmozdulások követték egymást, amelyek nyilván elvették a szabad idődet, ennek ellenére nem lett volna előnyösebb hamarabb kihasználni az előző lemez általad is említett, relatív sikerét?

Ha csupán rajtam múlna, kéthavonta kiadhatnék egy-egy albumot, de ahogy korábban, úgy most sem akartam ugyanazt ismételtetni, új utakat kerestem. Összintén szólva teljesen összezavar napjaink zenei világa, nagyon kevés benne a mind művészileg, mind mondanivalójában értékelhető elem. Eklektikus lemezben gondolkodtam, amelyen a jelen helyzetből adódó kényszerűség miatt keverem a komoly dolgokat - Székelyföld üzenete - és a Legszebb öröm, a söröm című baromságokat, mellettük ott lesz a techno paródiának is nevezhető Vakarom a... Az emberek a könnyebb témák felé vonzódnak, bulizni akarnak, miközben ma holnap nyakunkon a háború. Erről valahogy nem akarnak hallani és beszélni.

Ha már említetted, nem ez az egyetlen gagyibb szám a pályafutásod során. Úgy tűnik az embereket mindig is érdekelte jobban, mint a veretes gondolatok.

Valóban sok ilyen nótám született a Pancsoló kislánytól kezdve az úttörődalokig, egyszer elkezdtek valamelyik bulin és utána nem lehetett abbahagyni. Így voltunk Csepregi Éva Yo-Yo-jával, amit évekkal ezelőtt a Friderikusz show-ban nyomtunk le brahiból, azóta ezt -is- követeli a nép. Most mit csináljak? Az emberek befizetnek egy bulira, ahol szórakozni akarnak, ezért azt akarják hallani, amit szeretnek. Az ilyen dalok mellé persze odateszem azokat is, amiket én kedvelek. Ez nem új dolog,

már Shakespeare megcsinálta, amikor a Hamlet nagy monológja mellé odakanyarított egy hasznos történetet. Éppen az Új Beatrice zenei változatossága az, amiért a falunapoktól kezdve a rock koncertekig, mindenhol meghívunk bennünket.

Hogyan jössz ki a zenekarban lévő fiatalokkal, hiszen a jelentős korkülönbség miatt valószínűleg egymástól eltérő vérmérséklettel szemlélik a világot?

Lehet, hogy éppen a koromból fakadóan tiszteletben tartják, amit mondok, egyébként nagyon szabad pórázon vannak. Úgy tekintem őket, mint a saját gyerekeimet, olyanok is. Ha nem mondok el nekik valamit, úgy csinálnak, mintha nem tudnának róla, ezért időről időre "termelési értekezletet" tartok számukra, amelyen értékelem a zenekar munkáját. Ilyenkor ledöbbenek, hogy a sikereink ellenére micsoda hibákat veszek észre! Ezek az észrevételek nem azt jelentik, hogy rosszak volnának, hiszen nagyon tehetségesek, csak bizonyos 'szakmai fogásokat' még nem ismernek, ezek elsajátítása időbe telik.

Ennek ellenére csapatmunkában készült az új lemez, amelynek keverési munkáit most végzed?

Abszolút. A témákat általában ők hozzák, ezekhez mindenki hozzájárul, legtöbbet talán én. A szöveg ugyanis az enyém és ez meghatározó, mert a zene és a dallam csak a szöveg kiszolgálója. Szerzőként az egész csapatot feltüntetjük, legelőre annak a neve kerül, aki az eredeti témát dobta fel. Én csak a Legszebb öröm a söröm című nótát írtam teljesen egyedül, a komoly dolgokat a zenészekre hagytam.

A Beatrice jubileumi koncertjén a kisfiad is fellépett dobosként. Zenésznek neveled?

Vettem ugyan egy dob cuccot neki, de úgy vagyok vele, mint a romák a hegedűvel. Ha mindennap látja a gyerek, csak kézbe veszi előbb-utóbb. Korábban nem tudtam, hogy ilyen képességei vannak, csak meghallottam a próbahelyen, hogy miket üt magától. Egy drogellenes, play-backre tervezett bulin meg próba nélkül, élőben ledobolta az egész Beatrice műsort, pedig akkor volt életében először színpadon. Gyakorolgat, hagyom, hadd csinálja.

Jót tesz-e, ha a rock zenész direktben politizál, mint a MIÉP tag Schuster Lóri, a Diák/Pepsi Sziget egyik szervezője, a Demcsykehez közel álló Müller Péter Sziámi, a magyarság ünnepén a zsidóságot éltető Somló Tamás, a hun-szkita-avar-magyar ere-

detet sajtótájékoztatót illúzióknak nevező Bródy és végül te magad?

Persze, hogy árt, de mindenki maga döntse el, hogy miként nyilvánul meg, más kérdés, hogy a szabad véleménynyilvánítást nem kéne hátrányt szenvednie. Én sosem mérlegettem, hogy mi lesz a karrieremmel, mert a véleményem nem alku tárgya, nem azért írok, hogy politikai barátaim szeressenek. Ők anélkül is kedvelnek. Ha valaki rákérdez, és nem azt mondanám, ahová tartozok, úgyis tudná, hogy hazudok. Azoknak persze mindig könnyebb, akik általában a politikai hatalomnak nyálnak.

Ha most lennél tizenhét éves, a mai eszeddel ugyanezt az utat járnád?

Nem lennék rock zenész, de politikus sem, mert ez utóbbi nem az igazmondás tudománya. Egy megkövesedett hazugságot, csak egy másikkal lehet kiirtani, eltüntetni, de ez nem az én kenyérem. Én önmagamot akarom adni, és ha azt hozzá lehet csapni egy politikai vonulathoz, hát tessék.

Úgy hallottam, hogy a Garázs című műsorod egyenes, beszélgetős adását azért változtattad meg, mert Csiszár Jenő Apukám világa hasonló módszert használt...

Sokadik struktúraváltás zajlott le a Petőfin, én mégis maradtam, mert már szinte a rádió tartozéka vagyok. A pénteki élő adás azért szűnt meg, mert egybeesett a legtöbb koncertünk

idejével, a kettő együtt nem ment. Ami Jenőt illeti, nem csinálta rosszul, csak éppen egyetlen dolog sikkadt el belőle: az ember, akivel beszélgetett. Hozzá hasonlóan nagyon sokan tudnának műsort vezetni, ezért is tapasztalom, hogy arra a Garázsra mindig is emlékezni fognak, míg az Apukám világát hamarosan elfelejtik.

A Nemzeti Színházban beszélgetünk. Mire készülsz?

A kissé ártir Attila, az Isten kardja című darabot próbáltuk Iglódi István rendezésében, amelyet Szegeden mutatunk be három előadás keretében a korábbiól némileg eltérő szereposztásban. Én ezúttal is Öngöcszt, a görög-hun hadvezért alakítom.

Szakács Gábor - Fotó: Dusi

IX. Rock Marathon, Szekeárd Csörge-tó. '99. Július 13-17.

Program tervezet: Prosectura,

Auróra, Junkies, Nagy Feró és a

Bikini, Nemesis, Bomber, Cadaveres

De Tortugas, Beatrice, Pokolgép,

Omen, Ossian, Coda, Karthago,

Nyers, Pál Utcai Fiúk, Takáts Tamás

D.B.B., Kispál és a Borz, 100 folk

Celsius, Tűzkerék R. B., Tunyogi Rock

Band, Deák Bill B.B., P.Mobil (vendég:

Vikidál Gyula), Lord, Bad Times,

Török Ádám és a Mini.

Belépő 5 napra csak 2.000 Ft,

Napijegy: 700 Ft.

SE-RIFF

hangstúdió

Amink van:

16x16 sávós hardisc recorder

shure stúdió-szett

demo és lemezfelvétel

alesis lehallgatás

reklámspot készítés

digital mastering

cd-írás

reális árak

zenekari szállítás (06/20/9571-383)

Szentpéteri Zsolt
06/30/9778/448

Horváth Endre
06/20/9728/234

Bp.1075 Kazinczy u.43-45.
(Örzött parkoló)

VI. GITARMANIA

ES ZENEI TOVÁBBKÉPZŐ

VELENCE 1999 JÚLIUS 10-15

ZENEKAROK, GITÁROSOK,
BASSZUSGITÁROSOK, DOBOSOK,
BILLENTYŰSÖK BENTLAKÁSOS ZENEI
TOVÁBBKÉPZÉSE ISMERT HAZAI SZTÁROK
ÉS OKTATÓK VEZETÉSÉVEL.

HANGSZERKIÁLLÍTÁS ÉS VÁSÁR -
ZENEKARI ÓRÁK - HANGSZERES

OKTATÁSOK - FOLYAMATOS DEMO
KÉSZÍTÉSI LEHETŐSÉG

- TEHETSÉGTKUTATÓ

ÉRTÉKES NYEREMÉNYEKSEL -
HANGSZERÉPÍTŐ KURZUS - TECHNIKAI
OKTATÁSOK - KONCERTEK

JELENTKEZÉSI DÍJ : 11.000,- Ft TELJES ELLÁTÁSSAL
JELENTKEZÉSI HATÁRIDŐ : 1999 JÚNIUS 25.
BELFODI POSTAÁLTALVÁNYON
CÍM : 1399 BUDAPEST
PI. : 701/697
ANDRÁSIK REMO
TEL. : 06-30-9-665-142, 06-1-349-50-95

"JIT OLYAN DOLGOKAT TANULHAT SZ MEG NÉHÁNY NAP ALATT, AMI MÁSOKNAK ÉVEKBE KERÜLT"

KAMATMENTES HITEL, KEZES NÉLKÜL

minden Magyarországon forgalmazott márkára

Craftsman
by M.T.

**GYÁRTATJA:
MEDGYESI
HANGSZER**

A világ összes keresett modellje!

(közel 80 típus! 49.800 Ft-tól)

FERNANDES
GUITARS

ÚJ 99-es modellek

Akik már használják:

Tátrai Tibor, Alapi István, Menyhárt János, Felkai Miklós,
Kicska László, Patai T., Szeghalmi László, Beatrice, Sing
Sing, Tóth Bagi Band, Zsoldos Tamás, Tankcsapda, Maróthy
Zoltán, Irigy Hónaljmirigy, Pribil György (Kimnowak, Hobo),
Strong Deformity, Ladánybene 27, Szekeres Tamás, Szabó
Sándor, Pege Aladár, Margit József és sokan mások.

HASZNÁLD TE IS!

KIÁRUSÍTÁS TOP ÁRLISTA

(Mintadarabok a készlet erejéig!)

Gitar			
Framus Diablo (Seymour Duncan pu., Wilkinson trem.)	189.400,-	137.000,-	
Fender (USA) Stratocaster (Seymour Duncan, Floyd Rose)	260.000,-	197.000,-	
Gibson SG 1967 (cherry)	344.500,-	260.000,-	
Gibson LP STD (wine red)	394.500,-	398.700,-	
Gibson LP STD (black)	394.500,-	398.700,-	
Gibson Nighthawk St. Spec. (black)	258.000,-	218.000,-	
Gibson LP Studio (black)	291.000,-	249.000,-	
Yamaha RGX 612 A (Floyd Rose)	187.000,-	119.000,-	
Hammer Slammer (Floyd Rose)	137.000,-	103.000,-	
Hammer Slammer (Artist)	143.000,-	108.700,-	
Epiphone SG (cherry)	108.400,-	79.800,-	
Elektromos gitárok			
AG			
Epiphone Elvis Limited (elektro-akusztikus)	201.000,-	149.000,-	
Epiphone PR 200 (western)	65.200,-	52.000,-	
Epiphone PR 350 (western)	83.100,-	61.400,-	
Framus FM 20 HP (western)	26.950,-	61.300,-	
Ovation Applause Semmi (elektro-akusztikus)	127.000,-	92.000,-	
Rafael Ortega (MADE IN SPAIN) klasszikus	52.900,-	68.000,-	
Akusztikus gitárok			
E			
Marshall VS 6SR	124.400,-	100.000,-	
Marshall Jubileumi fehér vintage fej SOW	218.100,-	169.400,-	
Marshall Jubileumi fehér vintage láda 4 x 12"	182.500,-	149.600,-	
Marshall JTM 40 fullcsöves combo	247.400,-	166.400,-	
Seymour Duncan 84-50 fullcsöves combo	124.000,-	118.700,-	
Rivers M-30 fullcsöves combo	338.000,-	268.000,-	
Mesa/Boogie fifty-fifty csöves végtek	284.000,-	200.000,-	
Framus akusztikusgitár-erősítő	197.000,-	158.000,-	
NVH 6 + 2 stereo keverő	112.000,-	79.000,-	
Erősítők-effektok			
ART Effect Command Center gitár effekt	92.200,-	69.000,-	
ART Xzone gitár effekt	63.700,-	50.000,-	
Kemény gitártokok (minden típus)	22.400,-	15.800,-	fel
Effektok			
BG			
Warwick STREAMER Stage I.	412.000,-	280.000,-	
Warwick CORVETTE pro	257.000,-	198.000,-	
Warwick FORTRESS one	236.000,-	192.000,-	
Status Washburn	194.000,-	138.000,-	
Ibanez SDGR 800 (aktív)	129.400,-	113.000,-	
Ibanez RD 828/E (aktív)	124.000,-	98.000,-	

Márkabolt: Medgyesi Hangszer - Sound Work Kft.
1087 Budapest, Luther u. 1/b. Telefon: 210-2184 Fax: 333-23-91

Nagyker - kereskedőknek: Laha Music
9400 Sopron, Vándor Sándor u. 7. Tel./fax: 36-99-329-541, Tel.: 36-99-345-200

BLUESLEMEZ bemutató

THE GROUNDHOGS: Hogs In Wolf's Clothing

Megjelent: 1998-ban, TRACD 304.

Címek: (1) Smokestack Lightnin', (2) Baby, How Long, (3) Commit A Crime, (4) Forty Four, (5) No Place To Go, (6) Ain't Superstitious, (7) Evil, (8) So Glad, (9) My Life, (10) Sittin' On Top Of The World, (11) Shake For Me, (12) Wang Dang Doodle, (13) How Many More Years, (14) Nature, (15) Down In The Bottom.

Felállás: Tony (T.S.) McPhee (gitár, ének), Eric (The Bastard) Chipulina (basszusgitár), Pete (Conka) Correa (dob).

Lejátszási idő: 56 perc 59 mp

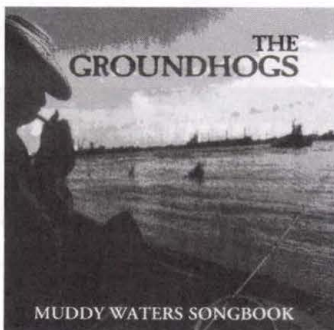
THE GROUNDHOGS: Muddy Waters Songbook

Megjelent: 1999., Transatlantic TRACD 317. Magyarországon forgalmazza mindkettőt - és a Transatlantic és Castle katalógust - a Gong Express Kft.

Címek: (1) Stuff You Gotta Watch, (2) She's Alright, (3) I Got A Rich Man's Woman, (4) Can't Call Her Sugar, (5) Forty Days And Forty Nights, (6) Mean Ole Frisco, (7) I'm Ready, (8) Young Fashioned Ways, (9) Hoochie Coochie Man, (10) I Feel So Good, (11) Mean Red Spider, (12) Tiger In Your Tank, (13) Mannish Boy, (14) Got My Mojo Workin', (15) Country Blues.

Felállás: ua. mint fentebb.

Lejátszási idő: 48 perc 03 mp

Tony McPhee sem mai gyerek, bizony már lassan négy évtizede a pályán van. John Lee Hooker 1965-ös angliai kísérőzenekarából lettek "A Mormoták", de az egykori csapatból már csak a vezető Tony maradt meg. Három éve a Bluesapest fesztivál vendégei voltak ugyanebben a felállásban, és koncertjük az emlékeztető áramszünet szakította meg.

Az új lemezek a trió előbb Howlin' Wolf ruhájába bújt, azaz eljátszott a néhai bluesman repertoárjából tizenötöt. És, hogy odafönt az égből ne vesszen össze a két örök rivális chicagói bluescsillag, kisvártatva jelentek meg a Muddy Waters daloskönyvvel, benne ugyancsak 15 tétellel. (Hogy Tony miként számol el a 8 perc 56 mp különbséggel Muddy felé, az legyen az ő gondja!) Kemény, rockos megszólalás jellemzi mindkét lemezt. A tempó viszont a legtöbb helyen szinte jazzesen swinges. Tony nem lemásolta, hanem a kornak megfelelően mutatja be Wolf és Muddy számait. Ez sikerült is, bár néha Rory Gallagher és a Taste együttes jutott az eszembe..., de azért ez más! Tony gitárja mindig is keményebben szól, meg aztán koncerteken gyakran japán Ibanez használ, ami szinte metálos hangzást ad. A két lemezt - melyek közül a Muddy Waters da-

loskönyv teljesen rockos - inkább a rock rajongóknak tudom ajánlani, az ortodox bluesisták garantáltan nem fogják szeretni.

Mellesleg az idén még megjelent egy szóló Tony McPhee lemez is, Foolish Pride (TRACD 312) címmel, de blueshangok alig fedezhetők fel rajta, leginkább a kísérletező Two Sides szólóalbumra emlékeztet és Tony az otthonában vette fel 1992. július és december között.

MARIA MULDAUR:

Meet Me Where They Play The Blues

Megjelent: 1999. április 27., Telarc CD-83460, Magyarországon forgalmazza Karsay és Tsa Kft.

Címek: (1) Soothe Me, (2) I Wanna Be Loved, (3) Gee Baby, (4) Ain't I Good To You, (5) We Can Let It Happen Tonight, (6) Meet Me Where They Play The Blues, (7) It Feels Like Rain, (8) Blues So bad, (9) Misery And The Blues, (10) He Don't Have The Blues Anymore, (11) All To Myself Alone, (12) The Promised Land.

Közreműködők: Maria Muldaur (ének), Tony Braunagel (dob), Chris Burns (orgona, zongora), Danny Caron (gitár), Cranston Clements (gitár), Marty Grebb (zongora), Gerry Grosz (vibrafon), David Matthews (orgona, zongora), Reggie McBride (basszus), Anthony Paule (gitár), The Oasis Horns: Jim Rothermel (ts, as, cl), Steve Campos (tp, co, flh), Kevin Porter (tb, b-tb, tu). Különleges vendég: Charles Brown (ének a 3. számban).

Lejátszási idő: 56 perc 04 mp.

Alig található meg a lexikonokban, pedig bizony jó néhány évtizede a pályán van a New York-i születésű Maria Grazia Rosa Domenica d'Amato vagy ahogyan Geoff Muldaurral kötött házassága után hívják: Maria Muldaur. Ugyan még 1972-ben elváltak, de mindmáig ezen a néven szerepel az énekesnő. Az ő pályája is a Greenwich Village-ből indult el még a '60-as évek elején. Olyan bluesmesterek hívták meg a hétvégi örömmeléléseikbe (jam session), mint Reverend Gary Davis, Mississippi John Hurt, Son House és Victoria Spivey. Tagja lett az Even Dozen Jug Band-nek, ahol John Sebastian, Stefan Grossman, Joshua Rifkin valamint Steve Katz játszottak. A csapat felbomlása után a bostoni Jim Kweskin Jug Band tagja lett, ahol későbbi férjével ismerkedett meg, majd szólópályára lépett. Többféle stílusban készített lemezeket és gyakran főként a blues-zal.

A kékes tónusban pompázó borító jazzes kísérettel előadott darabokat takar. Mintha egy New Orleans-i jazzkocsmába térnénk be: buja szakszofon-szólók, visszafogott gitárhangok, brum-mogó bőgő és sóprözött dobok mellett leginkább

a zongora dominál. Ms. Muldaur hangja csak fokozza ezt az érzést: rekedtes, "fillinges", érzéki, csábító - de nem kihívó. Csak annyira, mint amennyire a borító a művésznő dekolázsába pillantást enged. Ebben a környezetben érdekesnek hatott a Blues So Badben hallott "kridenszes" gitárkíséret. Néhány rég hallott darab is felkerült a korongra, mint például a nemrég elhunyt Charles Brownal közösen énekelt Gee Baby..., vagy a lemez című dal válasza Találkozol velem, ahol a levest játsszák. "Reggel blues, este nyomor..." - szól az egyik dal refrénje. Nálam fordítva működik a dolog, épp ezért nagyon vágytam már ilyenfajta blueslemezt hallgatni.

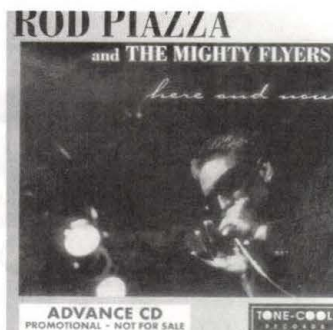
ROD PIAZZA & THE MIGHTY FLYERS: Here And Now

Megjelent: 1999. március 2., Tone-Cool Records TC 1172, Magyarországon forgalmazza a Mafioso Records.

Címek: (1) Brought Together By The Blues, (2) First Love, (3) Somebody's Fool, (4) Love Doctor, (5) Goodbye My Lover, (6) Spit Shine, (7) Every Shut Eye Ain't Sleep, (8) Strat-O-Spheric, (9) Don't Make Your Daddy Dizzy, (10) I Do Believe, (11) Greasy Foot.

Közreműködők: Rod Piazza (ének, szájharmonika), Honey Piazza (zongora), Rick "L.A. Holmes" Holmstrom (gitár), Bill Stuve (basszus), Steve Mugalian (dob).

Lejátszási idő: 48 perc 22 mp.

Rod Piazza bemutatása is régi adósságom, pedig a hazai herfielk kedvelik az 52. életévében járó kaliforniai muzsikus játékát, amely Mark Hummel, William Clarke vagy Rick Estrin harmónikázásához hasonlítható. Piazza 16 évesen szervezte első saját zenekarát, majd barátságba keveredett George Smith szájharmonikással, aki nagy hatással volt rá. Meghallva Rod játékát, rögtön az első gondolatom az volt, hogy mestereit le sem tagadhatná.

Zörmében mély, kromatikus harmonika hangok jönnek ki a hangszóróból Honey tiszta zongorája és "L.A. Holmes" gyakran jazzes gitárakkordjai közül. A 6. tétel a gitáros, a 8. és az utolsó darab Piazza jutalomjátéka ének nélküli, instrumentális előadásban. Az ötvenes évek csöpögős tánczenei stílusában írt Goodbye My Lovert szívesen feledném. A lemeze került darabok nagyobbik felét, hatot a Piazza-házaspár jegyzi, köztük ezt is. Néhány számban fűvások szerepelnek, de azok nevét az előzetes, sajtó részére adott lemez nem tartalmazza. Talán a végleges borítón már nem maradtak anonimitásban.

A korong tipikus west coast levest tartalmaz, szákbamacska, meglepetés semmi.

BiG Stick®

Isten sem ver bottal (Dr. Killdrums)

Mi kell ahhoz, hogy jó dobos légy?
Kell egy jó dobeuce, egy jó dobtanár,
kitartás, és egy jó DOBVERŐ. Ez az!

Donászy Tibor TRB
Tanyogi Rock Band
Gépfolklor
Cikk-Cakk Co.

Kezdő ritmusdoktoroknak
kötelező!

Jánky Zsolt
Sonja és a Sápadtartak
Felkai Jam
Dr. Rythm dobstúdió Bp.

Nekem bejött!
És neked?

Kiss Endi
Ex Dance, HOOLIGANS

Ők már BiG Stick-kel játszanak!
A fenti dobosok saját kezűleg aláírt, egyedi igényeik szerint gyártott modelljeit
megveheted az alábbi címen, illetve keresd a hozzád legközelebb lévő hangszerboltban.
Várjuk hangszerboltok és viszonteladók jelentkezését!
Cím: 1174 Bp. Csokonai u. 40. nyitva: hétfő 15-18-ig
Tel/fax: 06-1 258-32-75 mobil: 06-20 913-13-03 egész nap

T.C. FINALIZER PLUS
DIGITECH STUDIO 400
YAMAHA SPX 90 II.
APHEX 104 BIG BOTTOM
BEHRINGER XR2400
DIGIDESIGN SESSION 8
FOSTEX D90

ALESIS, AKAI, AKG, ATARI, CRATE, DOD, EMUALTOR, FENDER,
GALLIEN-KRUEGER, MARSHALL, SHURE, SONY, YORKVILLE, stb.

PONT MI STUDIO

Digitális master és utómunkák.
Reklám- spotok és zenék készítése.
CD írás, kazetta szaxorositás.
Helyszíni felvételek.
Olcsó szállás
és étkezési lehetőség.

Tel.: (22) 323-939
Mobil.: (30) 364-484

PONT MI STUDIO
8000 Székesfehérvár,
Olaj utca 41.

ZOLTÁN JÁNOS

ACKERLEY

KÉPES POP-ROCK ENCIKLOPÉDIA

VISZTA

tekintő

Az évjárat, 1949. szeptember 23., a helyszín pedig az amerikai New Jersey állam Freehold nevű kisvárosa. Az ír származású, hol kertész, börtönőr, máskor gyári melós, illetve sofőr apa, valamint a talian ösökkal büszkélkedő anyá gyermeke, Bruce Frederick Joseph Springsteen rácsodálkozik a világra. Az Egyesült Államok milliónyi munkás családjainak csupán egy tipikus példája, amely számára - főleg apai ágon - a kultúrát csak a jelenti, ha hétvegeken jól leissza magát az első krimóban és munka után kutatva beutazza az ország egyforma városait. Mindenhol ugyanazok az épületek, ugyanazok az utcák, ugyanazok a boltok várják, így elméletileg mindenütt otthon érezheti magát, a valóságban azonban tökéletesen hontalan és gyökértelen. Ebből a világból pénz nélkül kiugrani szinte lehetetlen, vagy nyerni kell, vagy valami roppant egyedít produkálni, mert különben a polgár bálmulhatja a tv-ben a semmiből már kiemelkedett, hozzá hasonló egyedeket. Igaz, ilyenkor önértékes büszkeség tölti el, hogy lám csak, a szomszéd Jack is yitte valamire, pedig valaha ugyanolyan suttyó volt, mint ő. Nem úgy van az, hogy csak a gazdag kölykök pozíthatnak, parádezhathak!

Bruce

Springsteen

Nos, a kilenc esztendő Bruce ugyanezzel a csodálattal bámulta a The Ed Sullivan Show műsorban a csípőrángató Elvis Preslejt. Anyját azonnal gitárért kezdte nyúzni, csak hogy az akciót a fater nem igazán kultiválta, így a hangszer négy véget nem érő évig sutba került. 1962-től kezdve beindul a tengerentúlon is a brit invázió, hősünk nem is tudja tovább türtöztetni magát, beszerzi első, már valóban komoly hangszerét és betanulja a Rolling It's All Over Now című sikerét. A szomszéd haverokkal The Rouges néven összeállítja az első fogatot, ingyen fellépéseket vállal iskolákban, kórházakban. 1965-öt írnak, amikor huga pasijának csapata, a gitáros szűkében szenvedő The Castiles magához rántja. Elfoghatja az indulat, hogy kicsi neki ez a város - Freehold - és bekukkant New York bohémnegyedébe, a Greenwich Village-ba, annak is Cafe Wha nevű kocsmájába, ahol többek között Jimi Hendrix adott sorsdöntő koncertet. Lelkesedése nem ismer határt, és a következő évben két demo jellegű felvétellel, That's What You Get/Baby I, hallatt magáról. Ez pesze nem ok arra, hogy a milliónyi sulizenekarhoz hasonlóan, bizonyítványosztás után a tagság szét ne széledjen. Magához kell ragadnia a kezdeményezést és John Graham basszista és Michael Burke dobossal beindítja az Earth triót.

Már 1969-ben járnak, amikor módosítja a nevet - Child - és a felállást, ekkor veszi maga mellé Danny Federici orgonistát, Vini 'Mad Dog' Lopez dobost, valamint Vini Roslin bőgóst. A szerencsétlen pasit hamar lapátra teszi, mert többet lát egy bizonyos Steve 'Miami' Van Zandt nevű egyénben, és ettől kezdve a Steel Mill felirat kerül a névkártyára. A történet innentől izgalmas, hiszen a leendő E Street Band magvát képezik. Bruce pedig nekifog a dalok írásának, stílusukat az egyik korabeli sztár csapat, a Humble Pie világhoz hasonlítja, mikorben az ex-Manfred

Diszkográfia:

- Greetings From Asbury Park 1973,
- The Wild, The Innocent And The E Street Shuffle 1973,
- Born To Run 1975,
- Darkness On The Edge Of Town 1978,
- The River 1980,
- Nebraska 1982,
- Born In The Usa 1984,
- Live 1975-1985 (1986),
- Tunnel Of Love 1987,
- Human Touch 1992,
- Lucky Town 1992,
- In Concert - MTV Plugged 1994,
- Greatest Hits 1995,
- 18 Tracks 1999

Mann énekest, Paul Jonest tekinti példaképének. Egyelőre még a Dr. Zoom And The Sonic Boom próbálja megvalósítani elképzeléseit, ebben tűnik fel többek között Southside Johnny harmonikás, David Sancious billentyűs és Garry Tallent bőgős, ám az Ashbury Parkban kiborbanó zavargások véget vetnek a fellépési lehetőségeknek. Következő tervében már fűvösök és női vokalisták is helyet kaptak, ám amikor egy zenekari perpatvar során Lopez úgy szájon kapta a kürtöst, hogy az egyik fogának is búcsút intett, hősünknek elege lett a Big Bandből és visszatért az alapfellálláshoz. A megfigyelt Bruce Springsteen Band még hónapokig gyötörődött, de legalább elérte álmai netovábbját, előzenekarként muzsikálhatott a Humble Pie előtt.

1971 egyik borongós napján a Wes Farrel Organisation, személy szerint Mike Appel ajtaján kopogtatott. A fickó udvariasan végighallgatta a zongorán előadott két nótát, majd udvariatlanul közölte, hogy életében nem hallott ilyen rosszakat. Bruce szemrebbenés nélkül kijelentette, hogy legközelebb hoz másikat, mert az élet már csak olyan, hogy nem szabad mellre szívní a dolgokat. Mike el is feledkezett a gitáros/énekesről, aki néhány hónap múlva ismét ott toporgott, de azért meghallgatta az egyszemélyes előadást, melynek során elhangzott az It's Hard To Be A Saint In The City is. Ez már olyan alaposan mellbevágta a műkust, hogy elvitte Bruce-t a CBS/Columbia Recordshoz, ahol is számára 25.000 dollár előleget és 40.000 dollár készpénzt - ebből csak 11.000-et használt fel - az album felvételeire biztosítottak. Megszületett a Greetings From Ashbury Park, amely country beütésével együtt minden támogatás ellenére is jó nagy buktának bizonyult a mindössze 25.000 példányos eladásával. Az új Bob Dylanként szponzorált Bruce nem tudott vevőre találni, pedig a lemez három nótája a For You, a Spirit In The Night, de különösen a Blinded By The Light később nagyon szépen mutatott a Manfred Mann's Earth Band átdolgozásában. Ekkor azonban még azt is szemérettel vetették, hogy a hangszerekhez képest túlzottan kiemelt szerepet kapott az ének, ám ezen csak az csodálkozott, aki nem tudta, hogy Bruce-t szólístaként szerződtették. A bukás változtatott a gyerek fekvésén és a következő albumon - The Wild, The Innocent And The E Street Shuffle - hivatalosan is megnevezték azt az utcát, amelyben David Sancious mamája lakott New Jersey-ben. A kritikák finomodtak és a Rolling Stone magazin egyik publicistája, John Landau kikotyantotta a következő mondatot: I saw rock 'n' roll's future, and its name is Bruce Springsteen.

Az elismerő kritikák ellenére éppen a névadó Sancious távozása adott lehetőséget Roy Bittan orgonistának, aki a későbbiekben a fél világ pl. Dire Straits, Meatloaf lemezén mutogathatta zongorista tehetségét. Előbukkant a régi gitáros társ, Steve Van Zandt, producernek pedig felcsapott a teljesítményüktől teljesen kiájuult Landau. A 125.000 dollárba került Born To Run album már az ő irányításával készült, rajta a felejtethetetlen címadó és a Backstreet dallamaival. Bittan szennzációsat ver a zongorán, a lemezből eladnak három milliót, Bruce pedig kultikus hőssé lép elő, aki az utca emberéről, annak életéről, örömről, bánatáról mesél. A mondatok egyszerűek, mindenki számára érthetőek, a zene erőteljes, energikus, ha kell szentimentális. Amerika felfigyel, Bruce úgyis, csakhogy ő egészen másra. Annak idején annyira örült az első szerződésnek, hogy el sem olvasta rendesen, Landau viszont felhívta a figyelmét, hogy amíg a szerződés csupán 3,5, addig Appel 14%-ot kap a lemezeladások után. Nem először és nem utoljára fordult elő, hogy egy muzsikust madárnak néztek, amikor pedig rájött a svindlőre, a kiadó megpróbálta kizárni az életéből Landaut. Végtelen pereskedés kezdődött, amelynek során Bruce ugyan elvesztett néhányat, de legalább megszabadult Appel és bandájától. Egyéb változások is tartkiják az életét, többek között három órára emeli koncertje időtartamát, több, mint száz egységből álló turnét bonyolít le, végül leteszi a publikum elé a Darkness On The Edge Of Town albumot. Van, aki fanyalog, de ez magánügy, amikor ott van rajta a Badlands, az Adam Raised A Cain, a Dancing In The Street, na meg a Prove It All Night, egyben a leggitárorientáltabb művelet addigi lemezei tükrében. Mindez nem elég a népek, az igényt kihasználva tömegével jelennek meg a kalóz lemezek, egyik forgalmazójuk ellen csaknem 2 millió dolláros pert indítanak.

30. születésnapján fellép a Zenészek a biztonságos energiáért (=Musicians United for Safe Energy - MUSE) koncerten, de csak azzal a feltétellel, ha politikusok nem vesznek részt benne, mert nem szeretné, ha bármelyikük is hasznát húzna az alkalmából. Ne itt legyenek nagyok, vigyék végig az akarataikat a Kongresszusban, ennek ellenére egy képviselő a Born To Run állami himnusszá történő 'előléptetését' indítványozza. Bruce-t azonban nem ez érdekli, két év alatt írt, mintegy 60 dalából válogat egy dupla lemezre valót River címmel, amelyet négy hétig tartó No. 1. státusszal honorál a nagyrészt. Gesztusra gesztus a válasz, műsorát immáron négy kerek órára bővíti. Aki próbálta valaha is, csak az tudja, hogy ez micsoda megterhelés, főleg az ő vehemenciája mellett. Lekerül róla a bőrdzseki, a melósok körében népszerű, szakadt ujjatlan trikót, durábelcsizmát, viseltes farmert húz, stadionokat tölt meg. Mindenki látni akarja, mindenki benne látja saját magát, mindenki vele azonosul. A címadó River A Rock klasszikusai közé kerül, ő meg a nukleáris leszerelésért tüntető 750.000 fős tömeg elé a Central Park színpadán. A harsány rivaldafényből lakása mélyére húzódik vissza, ahol egy mindössze négysávós magnóra feljuttassa a Nebraska lemezt, amelyről az Atlantic City videóklip státuszt szerez. 1983 ismét a dalszerző munkában elmélyült emberre virrad - több, mint száz nótát ír -, egyáltalán nem lép fel, ám a várakozás megérte a bőjtöt. A Born In The Usa csak saját hazájában 12 millió példányban talál gazdára, és a '80-as

évek egyik meghatározó rock figurájává teszi. A hét hétig listavezető album 139 hétig marad a listákon, a turnén Steve Van Zandt helyett már Nils Lofgren penget és bebo-csátást nyer a csapatba Patti Scialfa énekesnő is. Az album csaknem minden egyes nótája befut, a Dancing In The Dark a legjobb férfi rock vokalista címhez segíti, az I'm On Fire klipje egy úrhölgy ajánlatát visszaautasító, önérzetes autószerelőt formáz, meg is kapja a legjobb videó titlust, a Cover Me döngtet. Angliai turnéja örület, az összes korábbi albuma is felkerül a brit listákra. Az 1985-ben Afrika megsegítéséért készített We Are The World lemezen a Trapped című kiadatlant felvételével szerepel és ráénekel a Steve ötletéből született, apartheid ellenes Sun City kislemeze. Jótékonykodását szülővárosra, Freehold, elbocsátott melósaiért adott koncerttel folytatja, majd learat minden létező babért az American Music Awards díjkiosztáson, ezzel szemben visszatartja a Chrysler 12 millió dolláros, a kocsi reklámozó ajánlatát. Odacsördít a kalózkiadóknak, mert egy öt lemezből álló, kifogástalan minőségű, az elmúlt tíz esztendő legjavát tartalmazó koncertválogatást nyújt át kitarító híveinek, amely szintén az első helyig viszi. A róla leemelt egykori Edwin Starr siker átdolgozása, a War klipje, a vietnámi háborúból vett megdöböntő életképekkel operál. Közben jut ideje arra is, hogy elvegyen egy manőkent, ám a frigy az ifjú pár egymástól alapjaiban eltérő életfelfogása miatt nem állja ki az idő próbáját. Ennél sokkal erősebbnek tűnik a csapattárs, Patti Scialfa iránt érzett kölcsönös vonzalom.

Az örületes tempót megszakítva felosztja az E Street Bandet, a tagságot személyenként két millió dollár zsebpénzzel újtára bocsátja. A Tunnel Of Love albumot szinte ismét csak egyedül veszi fel - mondanunk sem kell, hogy ez is listavezető -, a Brilliant Disguise a kislemezek között arat elismerést. Miközben egyedül működik, nem bír ellenállni a kísértésnek és újjászervezi az E Street Bandet, egyben Sting, Peter Gabriel, Tracy Chapman oldalán beleveti magát az Amnesty International koncert turnéba, amellyel 1988-ban a budapesti Népstadionba is eljut. A lelátókon az egész szocialista keleti tömb fiatalosága ott tolong, magáénak is érzi az egész attrakciót. Természetesen ott látjuk az esőerdők megmentéséért létrehozott pénzügyi alapot támogató, Sting által szervezett rendezvényen is, de alig akad zenész, akivel ilyen-olyan okból ne lépne közös porondra, ha tisztességes célról van szó. Sajátos lépése, hogy folyamatosan írt és felvett számain nem dupla, hanem két külön albumon helyezi el és adja ki, lényegében egyidejűleg. A Human Touch elnyeri a leggyorsabban befutó lemez címet, No. 1. ikertársa, a Lucky Town, a hozzá kapcsolódó turné bandában csak Roy Bittan az eredeti. Bruce sikere a leállások ellenére töretlen, bármerre jár, teltházak előtt játszhatja régi és új számain, korhatár nélküli rajongótábora szinte összenőtt vele. Ezt csak tetézi a Streets Of Philadelphia filmhez írt dala, amely iszonyú erővel sújt le áldozatára. Az idén 50 esztendő, művészneven csak Boss-nak (=főnök) szólított élő legendát egy 4 CD-ből álló Box Set-tel lepte meg kiadója, amelynek dalai teljes életműjéből tartanak bemutatni. Ennek egyszerűbb változata a 18 Tracks válogatás, a Sad Eyes című kislemezt is tartalmazza.

Bruce Springsteen soha nem csinált magából bohócot, nem öltözött a legutóbbi divat szerint, nem káromkodott, nem narkózott és nem játszotta meg magát. A tisztességgel szerzett vagyon sem vette el az eszét, nem felejtette el, hogy honnan, kik közül indult, ma is az az egyszerű ember, akit amerikai farmerek és melósok tízmillió tartanak haverjuknak. Érdemes ellesni, hogyan csinálja(tta).

Szakács Gábor

Bruce Springsteen rejtvény

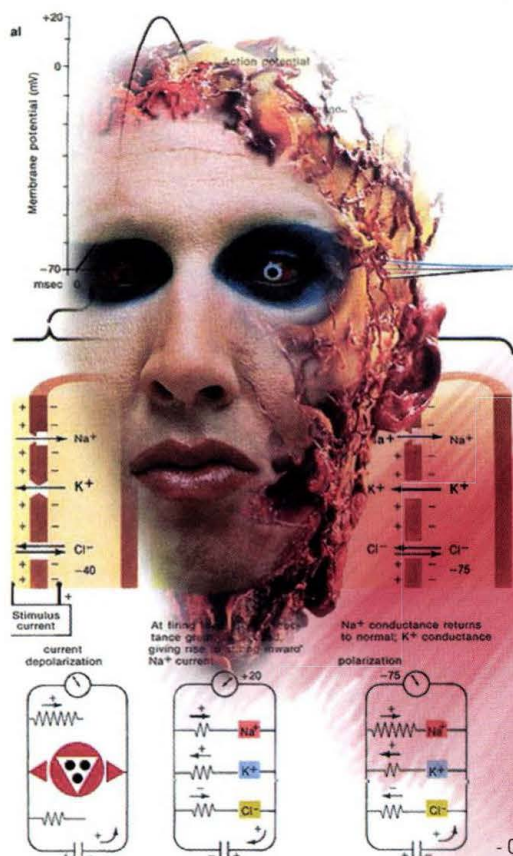
Azon olvasóink között, akik helyesen válaszolnak az alábbi kérdésekre, a **Sony Music** által felajánlott Bruce Springsteen pólokot, 2 db 18 Tracks CD-t, ill. 1 db MC-t sorsolunk ki. A válaszokat nyílt postai levelezőlapra (!) kérjük postacímünkre (Rockinform, 3523 Miskolc 23. Pf.: 58.) 1999. július 10-ig beküldeni.

1. Mikor készültek az „18 Tracks” felvételei?
2. Hány CD-ből áll a Tracks elnevezésű box, melyről a legjobb felvételek rákerültek a „18 Tracks” című albumra?
3. Melyik dal jelent meg először kislemezen az „18 Tracks” című albumról?

Eredményhirdetés az 1999. 1/2 július-augusztusi számban

Marilyn Manson

Beszélgetés a '90-es évek „szexszimbólumával”

Múlt havi számunkban már utaltunk rá, hogy - az előzetes tervek szerint - szeptember folyamán jelenik meg Bánfalvi Ákos „Marilyn és Én” címet viselő, a Marilyn Manson pályáját taglaló könyve közel 200 oldallal. A kötetből ízelítésként következzenek egy kis részlet, melyben Mr. Manson teríti ki lapjait, s válaszol néhány személyes jellegű kérdésre.

- Ha létezik Isten, szerinted szereti Marilyn Mansont?

- Én vagyok a magam istene, vagyis nárciszista vagyok. Őh igen, én imádom magamat. Amúgy, ha van keresztény Isten, ő valószínűleg nem szerethet engem, mert azt reprezentálom, amiről ő azt tanítja, hogy ne csináld. Egyébként is, ami számomra jó és rossz, az különbözik az általa jónak és rossznak tartottól.

- Akkor sátánistának tartod magadat?

- Ebben a pillanatban valamivel több vagyok, mint a Sátán.

- Tudnál arra a kérdésre válaszolni, hogy miért tartanak téged szexszimbólumnak a rajongóid?

- Az emberek unják magukat, mert mindent megcsinálhatnak, amit csak akarnak, s a haláltól való félelem az egyetlen dolog, ami izgalomba tudja hozni őket. Én ezt testesítem meg, s ezért tartanak szexszimbólumnak.

- Miért van szükség a szélsőséges megnyilatkozásaidra?

- Olyasmint teszek, ami provokatív, hogy az emberek átgondolják az értékeiket, és hogy inspiráljam őket a kreativitásra.

- Legutóbb mikor szegted meg a törvényt?

- Állandóan a törvények ellen vagyok, Amerika valamennyi államában szodómiát szoktam bemutatni, melybe az orális szex is beletartozik. Például tegnap este is sor került ilyenre a koncertünkön.

- Az nem zavar, hogy sokan gyűlölnék ezért?

- Nem számít mennyire szeretnek a rajongók, a lényeg, hogy tragédiát akarnak, s tőlém megkaphatják!

- Ha valakit megölhetnél lelkiismeretfurdalás nélkül, ki lenne az?

- A Hanson testvérek. Mind a hármukat, és még a szüleiket sem kímélném!

- Mikor viselkedtél utójára faragatlanul valakivel?

- Ma, a McDonald's-ben, a felszolgáló nőnek tudniillik baszta volt, és ez nem éppen jó jel. Egyébként is eléggé lehangoló a gyorséttermekben az intelligenciaszint.

- A pizzáról mi jut eszedbe?

- A basszusgitárosunk Twiggy Ramirez egyszer egy pizza bárban dolgozott, és megbaszta a tésztát. Komolyan! Ahogy mesélte puha volt és meleg...

- Véleményed szerint manapság miért irtózik mindenki annyira a homoszexuálisoktól és a perverzekről?

- Én sem értem a dolgot. Voltaképpen Jézus volt az első homokos modell, az első rock sztár a Földön. Neked el-

árulhatom, arra törekszem, hogy olyan szexis lehessen, mint ő volt annak idején.

- Állítólag nem vagy egy ijedős típus. Még a saját fotóidtól sem rémültél meg soha?

- Dehogynem, meghozza gyakran. Sokszor meglepődöm azon, hogy milyen rondán is tudok kinézni.

- Sokkolja valami egyáltalán Marilyn Mansont?

- Kevés dolog, szinte semmi. Kezdetben például megdöbbentett az emberek butasága, de próbálok hozzá szokni. Ez annyira már nem zavar. Ha valakit sokkolni lehet, az gyengeségre vall, mert hagyod, hogy mások befolyásoljanak.

- Milyen érzés az USA elsőszámú közellenségének lenni?

- Mindig élveztem, ha gyűlölnék az emberek. Akik utálnak, azok megérik a fáradságot. Az 'Antichrist Superstar' turnénkon sokukat összezavartam, feldühítettem, emiatt rólam beszéltek és ézálalt ismert, sikeres lettem.

- A sztárságodhoz hogyan viszonyulsz?

- Megtanultam, hogy a sztárságot hogyan tegyem a művészetem részévé, és ne annak eredménye legyen a művészetem. Megcsináltam azt, hogy sztárnak lenni gyógyító hatású, provokáló dolog legyen.

- Kaptál már elgondolkodtató rajongói leveleket?

-Igen, nagyon sok furcsa dolog érkezett már hozzám, például ismeretlen fickók meztelen képei, amiken a farkuk le van kötözve. Volt egy pasi, aki küldött magáról egy videót, ez úgy kezdődik, hogy fejberüg egy döglött szarvast, utána pedig két lánnyal dug, s a végén keresztet helyez a seggükbe. A pacák biztos lehetett vagy 65 éves...

-Melyik öltözké zavart eddig a legjobban azok közül, amiket viselned kellett?

- A szüleimtől kaptam egy ruhát a Sears katalógusból. Tele volt Kiss logókkal, meg a tagok aláírásával Gene Simmons-tól kezdve egészen Paul Stanley-ig, szóval olyan igazi Kiss ruha volt. Egyszer felvettem a templomba, de nem aratott túl nagy tetszést. 12 éves lehettem akkoriban...

- Köztudott, hogy néhány évvel ezelőtt te tesztetted meg a féreggyermeket. Mit jelképez számodra a féreg?

- Valami nagyon bibliait. A „Jelenések könyvében” sok különböző utalással és leírással találkozhatunk a féregről. Ez nemcsak egy gyerekes tulajdonságom. Több van benne. A féreg össze lehet hasonlítani a „Bibliá”-ból Lucifer karakterével, a Bukott Angyallal. A féregség a növekedés első fázisa, aztán egyre nagyobb lesz, a végére pedig kinőnek a szárnyai és angyal válik belőle.

- Ennek köszönhető, hogy a sátáni image-edet lecserélted egy csillogóbb, glamesebb kinézetre?

- Nem, azt hiszem én mindig glames voltam; ez csak egy másabb verzió. A következő albumra majd megpróbálom a fejemet is eltávolítani a testemtől, hogy megint nyújtsak valami újat...

A szaxofonos, rappelés vidám Dog Eat Dog először '93-ban jelentetett meg egy máxít. A mosolygós New York-i fiúk '94-ben adták ki az All Boro Kings című első nagylemezt, amit az MTV is felkarolt, a No Fronts-ból hatalmas sláger lett, ott voltak a legfontosabb fesztiválokon és vendégbandaként játszottak egy sikeres Biohazard turnén. A csúcs felé vezető nyílegyenes út folytatásaként a banda az MTV-től megkapta az 1995-ös év Áttörése címet. '96-ban kiadták második lemezüket, a Play Games-t, elődjéhez hasonlóan ez is rengeteg pozitív kritikát kapott, és messze túlszárnyalta a 400.000 eladott példányt. Három év elteltével ismét új anyaggal jelentkeztek, amit az interjú előtt nem ártott volna meghallgatni, ha már... Mintha kissé eltűntek volna az utóbbi időben, első kérdésem erre vonatkozott. Az Amszterdamból jelentkező barátságos énekes, John Connor rögtön a tévhit eloszlatásával kezdte a beszélgetésünket.

John Connor: - Azt nem hiszem, hogy eltűntünk volna, ugyanis a "Play Games" után kábé másfél évig turnéztunk. Játsoztunk Kanadában, az USA-ban, Dél-Amerikában, sőt Délkelet-Ázsiába és Japánba is eljutottunk, de Európában is sokat koncerteztünk. Miután hazajöttünk, egy hónapig pihentünk, azután kezdünk el próbálni, számokat írni, majd felvettük a lemezt. A nótákat fél évig írtuk, tíz hónapig meg a stúdióban csiszoltattuk őket. Ez a tervezettnél kicsit hosszabbra sikeredett, de ha ez kell egy jó lemezhez, akkor miért ne.

R: - Sajnos még nem hallottuk! Bemutatnád? Érdekelne, hogy történt-e valamiféle váltás?

J.C.: - Nagy kár, hogy még nem hallottátok... Amped címmel és tizenkét vadiúj nótával jelent meg. A lényeges különbség az, hogy négyen írtuk. Ez hallatszik is nyilván. Sokat dolgoztunk, mire végleges formát kaptak a dalok.

R: - Mondanál valamit a szövegeidről? Komolyodtak?

J.C.: - Igen, akad pár mélyebb is. Tudod, a zene fejlődése együtt jár a szövegek komolyodásával. A bandában a bulizás és a parti légkör uralkodik, ez persze érezhető is, de amikor komolyabb, elgondolkodóbb témáról írok, akkor is az optimizmus beszél belőlem.

R: - Mi készül előbb: a zene vagy a szöveg?

J.C.: - Legtöbbször a zene, néha a szöveg, de nem túl gyakran.

R: - Hol és mikor vettétek fel a lemezt? Ki volt a producer?

J.C.: - A producer egy nagyon ismeretlen figura, Italic volt. Van egy saját stúdiója Washington D.C.-ben, a lemezt ott rögzítettük. Először fordult elő, hogy a producer végig velünk volt a stúdióban, és hogy sokat pepecselt a hangzással meg a számokkal.

R: - Hogyan találkoztok? Milyen volt vele dolgozni?

J.C.: - A dobosunk, Brandon ajánlotta, évek óta ismerik egymást, jó barátok. A munka nagyon könnyen, simán ment, a végeredmény is klassz lett.

R: - Lemezeitek bakeliten is megjelennek?

J.C.: - A korábbiak igen, és valószínűleg az új is kijön az "öreg" formában. Tudod, mostanság egyre inkább háttérbe szorult a vinyl meg a lemezjátszó...

R: - Egyébként nagy bakelitgyűjtő vagy?

J.C.: - Nem, lemezjátszóm sincs. Inkább cédéket, kazettákat gyűjtök, de a basszusgitárosunk, Dave mániákus...

R: - Mondanál valamit arról, hogyan alakultatok? Mi készítetett a banda megalakítására? Milyen volt a New York-i színtér akkoriban?

J.C.: - Én ugyan nem voltam a Mucky Pup tagja, de technikusként dolgoztam velük, onnan tudom, hogy a megszűnés az énekes körüli problémák miatt történt. Azután határozta el Dave (Neabore-basszus) és Sean (Kilkenny-gitár), hogy csináljanak egy saját bandát. Engem kértek fel énekesnek. Érdekelte, mert illett azelőtt még sosem csináltam, meg bulinak indult az egész, kezdetben csak a saját és a haverok szórakozására muzikáltunk. Később a dolog komolyodott... Akkoriban a hardcore nem volt túl népszerű New Yorkban, olyan csapatok in-

dultak, mint a Life Of Agony, a Helmet meg az ehhez hasonlók. Szóval nem a tiszta hardcore ideje volt. Nem soroljuk magunkat semmilyen kategóriába. A lényeg az volt, hogy számunkra élvezetes és érdekes legyen, amit csinálunk.

R: - Milyen zenéket hallgatsz mostanság? Kik a kedvenc N.Y.H.C. bandáid?

J.C.: - Mindenevő vagyok, nemcsak N.Y.H.C.-t döngetek. Például nagyon tetszik most az Outcast, a Roots vagy az U.N.K.L.E. és a hiphop úgy általában. Szerintem a Sick Of it All és az H2O a két legközelebb New York-i banda.

R: - A stoner bandákkal hogy állsz? Tetszenek?

J.C.: - Nem, egyáltalán nem. A Kyuss-t és a Fu Manchu-t hallottam, de nem éreztem magam a mennyekben. Az jó, hogy a hetvenes évek hangulatát idézik, csak nem mindegyiknek sikerül. Az újabbakat már meg se hallgatom. Számomra a stoner-rock az a Deep Purple és a Black Sabbath, nem hiszem, hogy

Mayhew gitározott. Milyen volt vele dolgozni? Egyáltalán változott valamit a felállás?

J.C.: - Mint említettem, ma már csak négyen vagyunk: Sean (Kilkenny)-gitár, Dave (Neabore)-basszusgitár, Branden (Finley)-dob és én, John (Connor)-ének. A dobos kivételével mi alapítottuk a csapatot, ő később, '95-ben csatlakozott. Paris Mayhew mindössze két hónapig dolgozott velünk, csak egyetlen turnén gitározott. Boldog voltam, hogy egy kedvencemmel állhattam színpadra, mellesleg nagyon profi gitáros. Rég nem találkoztam vele, azt, hogy most mit csinál, nem tudnám megmondani...

R: Jöttök Európába? Lesz turné?

J.C.: - Természetesen igen. Augusztus végén, szeptember elején indulunk, hogy ki jön velünk, még nem tudni, nincs semmi konkrétum. Remélem, újra eljutunk Budapestre is, mindenképpen szeretnénk ott játszani.

Lépni kell!

Dog Eat Dog

valaki ezt náluk jobban csinálná!...Na, egy zenekar azért van, amelyre én mondom azt: drog-rock, és nagyon szeretem: a Karma To Burn. Ők is a Roadrunnernél jelentetik meg lemezeiket, de a szó más értelmében kábító a muzsikájuk: a hosszú, instrumentális nótáktól szédülök el.

R: - Hallgatsz még nyolcvanas évekbeli hardcore zenekarokat, olyanokat, mint az Agnostic Front...

J.C.: - Meg a Cro-Mags, a Bad Brains, a Cause For Alarm, a Leeway, a Breakdown vagy a 7 Seconds. Hát persze. '83 körül voltam gyerek, akkor ezek voltak a vezető bandák, nélkük N.Y.H.C. mozgalom se lett volna. A mai napig szeretem őket, de ha zenehallgatásról van szó, az agyas, előremutató dolgok jobban izgatnak. Tudod, nem lehet mindig '85-ös csörömpölést nyúzni, ezért léptem túl rajtuk...

R: - Ezek szerint a new school jobb? A Madball-ra, meg a 25 To Life-ra gondolsz.

J.C.: - De még mennyire! A Madball-lal turnéztunk, jó haverjaim, a muzsikájuk pedig gyilkos. A 25 To Life-os Ricket tíz éve ismerem, nagyon fanatikus arc, egy ős Dog Eat Dog rajongó a kezdetektől jár koncertjeinkre, és én is gyakran megnézem őket.

R: - Apropos, milyen volt az első Dog Eat Dog koncert?

J.C.: - A basszusgitáros Dave szüleinél zajlott a pincében, óriási buli volt, rengetegen voltak. Azóta itt próbálunk, a hely bevált!

R: - A koncerteken az ex-Cro-Mags gitáros, Paris

R: - Mennyire fontos számotokra Európa?

J.C.: - Nagyon. Mindig sokat jelentett nekünk, a rajongóink nagy része itt van. Szeretjük...

R: - És mi a helyzet Amerikával?

J.C.: - Sajnos otthon még mindig underground-ok vagyunk. Ritkán koncertezünk, a Dog Eat Dog nem igazán érdekli az amerikaiakat. Sokkal jobbak a bulik Európában. Idővel majd változik a helyzet, talán az új lemezünk meg hozza az áttörést, nem lehet tudni...

R: - Kétszer már játszottatok Budapesten. Hogyan emlékszel a bulikra és a városra?

J.C.: - El kell áruljam: én már háromszor jártam nálatok! Mindenre tisztán emlékszem. Először a Biohazard és a Downset társaságában adtunk egy majdnem teltházas, fantasztikus hangulatú koncertet. Azután csak interjúkat adtam Budapesten. Végül, '97-ben önállóan léptünk fel ugyanott, ahol a Biohazarddal, az is jól sikeredett, de nem voltak olyan sokan. A promoterek nem a legjobban végeztek dolgukat... Budapest szép, látnivalókkal és kedves emberekkel teli város. Szeretek ott játszani, remek közönség, veszik a lapot.

R: - A végére lenne egy bizalmas kérdésem. A gördeszka csak imidzs, vagy tényleg csínálod?

J.C.: - Aggodalomra semmi ok, imádom deszkázni. Sajna egyre kevesebb időt tudok rá szakítani, de már vagy tizenöt éve csinálom, szóval az életem nagyobbik felét jelenti...

- Tamasi Norbi -

SÁTÁN SÁTÁN HÁTÁN

DIMMU BORGIR, DARK FUNERAL, DODHEIMSGARD, EVENFALL

Ilyen sem fordult elő velem már jó ideje, nem szokásom ugyanis kivonulni nekem sehonnán, se moziból, se koncert-ről. Legutóbb is csak Debrecenben az Oláh Gábor utcából, a Diósgyőr lepusztítása alatt, 0-4-es fiaskónál. Éljen a tolerancia, nemre, korra, hovatartozásra való tekintettel. Azonban az egylemezes Evenfall-t már az én toleráló bögyöm sem volt képes elviselni. Az még hagyján, hogy nagyon osztrák és nagyon sekélyes, de hogy idétlen is... őt, fazonra teljesen elütő arc a metálzenének ezen millennium hangulatú gótikusan istentelen szívetén. Ez a öt pasi, öt különböző imágóval rendelkezik. A talpig gyászban kárógó énekes zenei pályája előtt bizonyára verseket költött otthon és hallgatta a black metalt. Majd gondolt egyet, és aprót adott fel: keresek hangulatos black metalhoz komoly arcokat, gitáros-dobos-bőgős-szintis posztra, lehetőleg tizenöt év felett. Nosza erre összesereglettek a népek, mint a népmesék királyának eladósorban lévő lányához a szerencsevadászok, és így lehetett az, hogy korban és feltehetően érdeklődési körben is különböző fazonok zenéltek a színpadon. Persze nem csak az itt a baj, hogy bennük néznek ki, hanem hogy a stílusban hozzájuk legközelebb álló Cradle Of Filth is csillagközi távolságokra van tőlük zenében, kreativitásban és így tovább. Egészen felfoghatatlan, miként tudja manapság ilyen tehetségtelen zenekarokkal A Century Media saját nimbuszát a földig rombolni. Szóval nem kellett sok, és máris kint találtam magam a váróteremben.

A norvég Dodheimsgard zenekar ez idáig nem számított alapzenekarnak a scene-ben. Ebben ludas volt a csapat korábbi kiadója, az azóta már nyugdíjas éveit taposó Malicious Records, de tegyük hozzá rögtön azt is, hogy az ingyencéknek egy angol popzenekar több érdekességgel tudott szolgálni, mint a hajdani Dodheimsgard old school thrash/black metalja, ami inkább thrash metal volt némi pentagram-dobálással kísérve (főképp a második lemez). Szóval a csapat nem nagyon került dobogó közelbe, de mára, az ide minialbumukkal lépést tudtak váltani egy még kevésbé népszerű, provokatívabb, ám mindenképpen izgalmasabb zenei vonal felé. A dobos kivételével tarkopaszra borotvált norvégok kissé fasisztoid beütése és az énekes nyakában csüngő, majd fél méter hosszú fordított kereszt szerintem minden humánus gondolkodású embert elriasztott.

Mindenesetre a Dodheimsgard merőben fokozta a hatást azzal, hogy nem a nagy alig használt sminkkészletét dobta fel az arcokra: volt, aki egymást keresztező, amolyan harci jellegű fekete csíkokat festett magára, ám az énekes egy igazi szadomazós bőrmaszokban adta a rosszat. Maga a muzsika visszanyúlt a megannyi misztikával övezett, Darkthrone, Burzum ízü és primitívségű norvég black metal tradíciókhoz. Erről annyit kell tudni, hogy a zenei részét bárki önállóan elsajátíthatja. Olyan, mint megtanítani a kisiskolásnak az egyszer egyet. Azonban az érzést, azt a belülről fakadó, sajátos hangulattermést már nem lehet beleverni senkibe sem, ehhez születni kell egy énekesnek, hogy ilyen félelmetes flegmasága annyira szuggereálni tudja a közönséget. Ha a csávót Bécsben látom fényes nappal az utcán, elintézem annyival, hogy kimenője van a dílíházból. De ha este hajladozik a színpadon, miként habókosan lejt valami népies táncot a mélyen dünyögő, egyszerű, de súlyos ritmusokra, rögtön szorongás kerít a hatalmába. Ez is afféle tömegpszichózis: a tag mintha ott sem lenne, szöges ellentétben a zenével, annak ritmikájával, külön életet él. A földre borul, a mikrofonzsinórt tekeri maga köré, majd felmagasodik és elkezd villázní a kezeivel, bármiféle kontroll nélkül. Tiszta képtelenség a pali, mégis minden szempárt őt kémleli. A Dodheimsgard pedig harminc perces performance-ével az est legérdekesebb produkcióját adta.

A Dark Funeral szorosan ott lohol a black metal elit nyakában. Akár vezetőnek is ve-

Dimmu Borgir

**Vörösmarty Művház,
'99. április 23.**

hetnének, ha jobban lennének tudatosítva a fiatal blackerek agyában. Nem túl jelentős a kiadójuk, reklámban köröket ver rá a Dimmu Borgir. Így ők még korántsem akkora sztárok, tehát nekik is a már bejáratott, alsó szintes dobszerkót kell tovább nyúzniuk. És a hangzás meg sem közelíti a lemezen hallható kíméletlenséget. Ha pedig egy ilyen muzsikánál nincs az a tornádó-szerűen kavargó hangosítás, amely kiszípolozza a feketeszívű rajongók lelkéből az összes ártatlanságot, jóságot, akkor az egész fabatkát sem ér. Másképpen, unalmas lesz a buli. A svéd négyes hiába ér fel a lemezein egy komplett gőzturbinával - sok-sok energia, gyilkos erő, annál kevesebb zeneiség, még kevesebb dallam -, ha egy ilyen koncerten már tíz perc után unja őket az ember, és ha ennek fejében az egy órát is eléri, az maga az örökkévalóság. Én is csak tipegek-topogok, pláne hogy egy tavalyi sportbaleset óta nem bírja a bokám. Ábrándozom, milyen jó lenne a Kongresszusi Központban rendezni ilyen black-es szeánsokat, ám féltő, hogy ülve hamar elbóbiskolnék. Szóval a szemem többet van az óramutatón, mint a kulimázos arcú svédken, akik szaggatnak, "kőfejtenek", mint a bányában. A vége felé hirtelen mindenki felkapja a fejét, egy Slayer átdolgozásba rántanak bele a srácok, és jól is csinálják, ez nem vitás.

A Dimmu Borgir a black metal egyik slágere már évek óta. Erről árulkodott a művházban megjelent hét-nyolcszáz fős tábor is. Volt, aki kifestve hódolt fekete her-

cegeinek, de a józan többség azért megmaradt a "lélekben veletek vagyunk" elkötelezettségénél. El is merengtem rajta, mekkora bátorság kell ahhoz, hogy valaki így korozzon le a Vörösmarty-ig, fehér alapozó az arcon, a szemek pedig fekete ecsetvonások mögé rejtve. Más lenne, ha tudnának repülni, mint Brandon Lee anno, elkerülvén a fővárosi polgárság ijedt tekintetét. Amikor befordulok a Golgota utcába, célállomásom irányába, két, lábon járó, rögtönzött műalkotás tippen elém, és én gyorsan el is suhanok mellettük. Ha megszondáztatnánk a jónépet, hogy mely korosztály festi magát a sakktabla színeivel, a tizennégy-tizennyolc éves réteg vinné a prímet, ami nem csoda, hiszen ezekben az ifjoncokban elevenen él még az illúzió, mikor nem is oly régen az iskolai farsangbálon tejeszacskónak meg mirelit zöldségnek voltak beöltözve. Nem pedig Fekete Péternek.

Szóval ez a Mephisto külsőség szerintem a színpadra való, nem a játszótérre és a Dimmu Borgir megmutatta, hogy a művészi szabadságot alátámasztandó ők zenélni tudásban is jeleskednek. A Nuclear Blast nem hülye, az első perctől tudatosítja topcsapata, hogy ki is az úr a háznál. Bár a turné során négy zenekar lötyögi keresztlúkasul a kontinens országújtait, csak a norvég hatosfogatnál dörren meg úgy istenigazából a cucc. Hangosabbak, dinamikusabbak, mint bárki előttük. A stroboszkóp villog, a fények kúsznak, a zenekar pedig játszik. A műsor az új, "Spiritual Black Dimensions" albumra épül, nem feledve az Enthroned Darkness Triumphant kiugró pillanatait sem. Meg is jegyzem magamban, hogy túlonúl is nyomtatják az új lemez kevésbé "populáris", de nem kevésbé minőségi dalait, ám a végére előkerülnek az olyan gyöngyszemek is, mint a Mourning Palace vagy a szívem-csücske In Death's Embrace a hiányolt CD-ről. A Dimmu Borgir pontosan azt és úgy adja vissza, amit a lemezen megszokhattunk tőlük: Dallamos, változatos, szintivel lágyított black metal, halálpontosan. Még az új lemezen hangját hallató, sajátos légkört teremtő, az Arcturus-ból és a Borknagar-ból is ismerős Simen másodhegedűs sem hiányzik, mert a hosszú, szőke fűtökkel rendelkező Astennu gitáros úgy pótolja a vokáltémákat, miként az a nagykönyvben elő van írva, meglepően magas hangokat is kiengedve a torkán. Nyugodtan mondhatjuk, hogy a Dimmu fokról-fokra felegyenesedve, belépett abba a profiligába, aminek tagjaitól tudja, hogy mit várjon a rajongó, a csapat pedig nem szarja le egy órával a közönséget, másfél órával kedveskednek nekik.

Összegezve az estét, a Dodheimsgard az eredetiséget, a Dimmu Borgir pedig a minőséget képviselte. Nem is olyan rossz arány.

Simkó Péter - Fotó: Dávid Zs.

Eredményhirdetések

A Rockinform 1999. áprilisi számában megjelent **Rockworld rejtvény** megfejtése a következő volt:

A forgalmazott hanganyagok választéka nagyon széles, ezért csak néhány név a hosszú listáról: Alvin és a Mókusok, Auróra, Árnnyak, Balaton, Barackca, Black-Out, C.A.F.B., C.D.T., Európa Kiadó, Hétköznapi Csalódások, Hit, Intense, Másfél, Nulladik Változat, Prosectura, Trottel, Tudósok, Tűzerék, VHK ...stb.

A Rockworld Bt. által felajánlott 5 db ajándécsomagot a következő helyes megfejtők nyertek: Zahemszky László - Eger, Oláh Szabolcs - Békés, Maszler László - Szerencs, Pócze Andrea - Hatvan, Molnár Csilla - Tiszafüred.

A nyerteseknek gratulálunk, a nyereményeket a Rockworld Bt. postázza!

A Rockinform 1999. áprilisi számában megjelent **AC/DC rejtvény** megfejtése a következő volt:

1. A csapat a Howard Stern-ről szóló filmben (Intim részek) látható. (c)
2. B. Johnson mielőtt az AC/DC-be került a Geordie-ben énekelt. (c)
3. Az 1981-es albumon egy ágyú látható. (b)

Sebestyén László: AC/DC, 25 év nagyfeszültségen c. könyvét a következő három helyes megfejtő nyerte: Rébay Gergely - Budapest, Fleith Péter - Szabadbattyán, Tamási Ildikó - Kaposvár.

A nyerteseknek gratulálunk, a nyereményeket postázzuk!

A Rockinform 1999. áprilisi számában megjelent **Cadaveres De Tortugas rejtvény** megfejtése a következő volt:

A Ready To Rumble a „teknősök” második lemeze.

A zenekar által felajánlott 2 db „Ready To Rumble” CD-t, ill. 3 db MC-t a következő helyes megfejtők nyertek: Törös Miklós - Nemesvámos (CD), Gubacsi Zoltán - Dunaújváros (CD), Losonczy László - Szeged (MC), Zahemszky András - Eger (MC), Polyák András - Tábortalva (MC).

A nyerteseknek gratulálunk, a nyereményeket az együttes postázza!

OROSZLÁNBARLANG

Classic, Western & Folk

Kották

Gitároktatás

1137 Budapest, Pozsonyi út 30.
(Margit híd pesti hídfőjénél)

Tel.: 350-6207

Nyitva: H - P 11h - 18h
szombat 10h - 13h

Gibson

Fender

YAMAHA

WASHBURN

Charion

Jackson

Ibanez

DiMarzio

Jim Dunlop USA

Marshall

Eddie helyett D. őrmester

S.O.D.

Az S.O.D.-t három Anthrax zenész, Scott Ian -gitár, Charlie Benante -dob és Danny Lilker -basszus (aki akkor a Nuclear Assaultban, később meg a Brutal Thruth-ban penget) a The Psychos egykori énekesével, Billy Milanoval alapítja New Yorkban nyolcvannégyben. A furcsa összeállítású négyes a hardcore és a heavy metal meglehetősen furcsa elegyét fröcsögi a Speak English Or Die című '85-ben kiadott, azóta klasszikussá emelkedett bemutatkozó lemezén. Punkosan pattogó vaskos riffek, fanyar humorú szövegek, rövidke számok tömkelege (21) található az egyedi hangzású, óriási sikert hozó, százezer példányban elkelt mesterműn. A harmincperces anyagon egyetlen szóló hangzik el, az is az ügyes kezű dobos, Charlie Benante előadásában. A rövid életű formáció hat koncert után feloszlik.

A cserbenhagyott Milano M.O.D. névvel saját zenekart alapít, öntörvényű, vonalas gondolkodását kollégái nem bírják hosszú ideig, és mintegy két évenként cserélődnek a tagok, az áttörés is elmarad.

'92 márciusában, New Yorkban egyetlen, fergeteges koncertet adnak, amely aztán Live At Budokan címmel lemezen és videón is megjelenik. Billy ezután ismét az M.O.D.-n ügyködik kevés sikerrel. '95-ben unja meg végleg a banánt, és érdektelenség miatt felosztatja csapatát, majd saját céget alapít, menedzserkedni kezd...

Tizennégy évvel a klasszikus első albumuk után ismét lemezt csináltak New York fenegyerekei. A Bigger Than Devilén ugyanott folytatják, ahol az előzőt befejezték: heves, faragatlan szövegek kíséretében előadott, pusztító tájfun erejű, death, grindcore kirohánásokkal tűzdelt, old school csapások (The Crackhead Song, Kill The Assholes, Free Dirty Needles, Shenanigans, We All Bleed Red), rövidke balladák (Ballad Of Michael H., Ballad Of Phil H.), poén számok (Charlie Don't Cheat, Fugu, Frankenstein And His Horse, Dog On The Tracks, Celtic Frosted Flakes, Skool Bus) és egy korai M.O.D.-ról lemaradt, vad tétel, a Make Room, Make Room. Úragondolva az M.O.D. botrányos nótája, az Aren't You Hungry? is szerepel ezen a bombasztikus lemezen, ahol a testes riffek Milanora, meg az Empire State Buildingre hasonlítanak. Ennek kapcsán hívta szerkesztőségünket a parti kellős közepéből Scott Ian, alapító gitáros, főállású Anthrax főnök, később megérkeznek a többiek és elkezdene kiabálni, Scott meg (nem) emlékezni...

R: - Ebben az S.O.D. dologban van valami periódikus. Te hogy vagy ezzel? És mi van az Anthrax-szel?

Scott Ian: - Én ezt nem így érzem. Úgy tavaly június, július környékén mentem fel New Yorkba - mert már nem ott élek - beszélgettünk Danny-vel (Lilker -bass), mi lenne, ha... hiszen már rég nem írtunk számokat. Később, pár hónapra újra felköltöztem, összejöttünk, jammelgettünk, jól éreztük magunkat és ismét megalakult az S.O.D. Az első próbán négy új számot írtunk, amik elég jól sikerültek, mondhatom: semmit sem változtunk az eltelt 14 év alatt. Aztán rájöttünk: csinálhatnánk egy lemezt. Egyszerűen csak, hosszú idő után, most beszélünk először komolyan az újjalakulásról. Aztán nem is gondolkodtunk sokat, és minden klappolt. Ezért él újra az S.O.D.

Mit kérdeztél még? Ja, az Anthrax. Hát az most pihen. A kiadó körüli üzleti ügyekkel van elfoglalva. Ha ez megoldódik, ismét elkezdünk zenélni...

R: - Az új lemez nagyon változatos, grindcore, death metal is van rajta. A

hangzás is bivaly. Milyen volt Tim Gilles-szel dolgozni? Egyáltalán ki ő? S.I.: - Ha azt mondd, olyan, mint egy jazz lemez, akkor is nagyon boldog lennék... Tim hangmérnöke és társtulajdonosa Billy Milano stúdiójának, ahol mi is dolgoztunk. Korábban rengeteg punkrock anyagot csinált New York-ban, New Jersey-ben. Nagyon jó volt vele dolgozni, segítőkész és könnyen összehozta a lemezt. Mindannyiunknak voltak elképzelései, és azt kaptuk, amit vártunk.

R: - Az első lemezen a két Zazula testvér volt a producer. Mi történt velük? Miért tűntek el? Csődbe ment a Megaforce?

S.I.: - Tartanád a vonalat? Mindjárt itt leszek... Na, valamit el kell árulnom, csak Jon Zazula létezik... (Ekkor a háttérben ilyeneket kiabálnak: Ne higgy neki! Marsha is ott volt! És röhögnek.) Nem hiszem, hogy eltűnt volna, most nőket hajít a tengerparton. (nevet) Sosem dolgoztunk velünk, neve csak a borítón szerepelt. Az első lemezt mi produceltük. Egyébként a lemez felvételek nem is New Yorkban, hanem New Jerseyben volt. (nevet) Az igazat megvallva, nem tudom, mi történt a Megaforce-val. Nagy ritkán beszéltek Jonyval, de ez valahogy még sosem került szóba. Szerintem befáradt a lemezipari bizniszbe...

R: - Könnyen találtak kiadót? Nem is próbálkoztatok a Roadrunner-nél?

S.I.: - Már próbáltunk, amikor a Nuclear Blast hívogatott, mi nem is nagyon kerestük a lehetőséget. Amikor meghallották, hogy lemezt csinálunk, azonnal telefonáltak: szeretnék, ha náluk jelenne meg. Velük először barátként beszélgettünk, az üzlet csak aztán jött. Tudod, itt mindenkinek megvan a Speak English Or Die, ezen nőttek fel. Markus pedig szeretne volna, ha kiadója adhatja ki az új lemezünket. Szóval így kerültünk hozzájuk. Persze beszélünk a Roadrunner-ral is, de a hozzáállásuk nem tetszett. Az egy nagy cég, náluk csak egy zenekar lettünk volna a sok közül, ezt pedig nem akartuk... Tudod, az olyan arcomat szeretjük, mint mi, akik a zenéért élnek, nem a zenéből...

R: - Elégedett vagy a promócióval?

S.I.: - Maximálisan. Ez a legjobb, amit valaha csináltam. Egyetlen Anthrax lemezt nem vett körül ekkora hírvérés...

R: - Beszéljünk a lemezeiről is valamiképp! Mondanál valamit a szövegekről?

S.I.: - Billy és én írtuk, az eddig megszokott síkon mozognak, nem változtak. Van pár mérges, kemény, néhány vicces, meg egy-két jópofa is. A világot szemlélve jó pár dolog kiakaszt, és ezt Billyvel nagyon szarkasztikusan, sötétén látjuk. Hát ezért olyan amilyen.

R: - Tudod, nekem, nem angol anyanyelvűnek nagyon szar azt hallani, hogy Speak English Or Die (Beszélj angolul, vagy dögölj meg!) Ezt miért mondtátok? Komolyan gondoltátok?

S.I.: - Nem, ez csak egy hülye vicc. De komolyan azt akartuk, hogy halj meg! (nevet) Mint már mondtam, mi ilyenek vagyunk, így fogjuk fel a körülöttünk lévő világot...

R: - A borító az Iron Maiden: Number Of The Beast-jére hasonlít...

S.I.: - Igen, és ezt nem is tagadjuk. Mi is nagy Maiden-rajongók vagyunk, nagy hatással voltak ránk. Nézegettük az eredetit, jókat neveltünk. Tudod, a lemez címe: Bigger Than Devil, azután azt gondoltuk, Eddie-t D. őrmester is helyettesítheti, ezért használtuk ugyanazt a borítót. Ez nekünk nagyon tetszik, vicces, tükrözi az S.O.D. légkört... (nevet)

R: - Jók a balladák...

S.I.: - Szerintem is. (nevet) Ezúttal is csináltunk párat. (ismét hangos derülség) Ezek nélkül nem lenne igazi a lemez. Mindegyik aktuális... (nevet)

R: - Az új anyag megjelenik bakeliten?

S.I.: - Igen. Európában még mindig óriási piaca van a bakelitnek, ezért itt ez nagyon fontos. Amerikában senki sem vesz lemezt, ott csak cédé és kazetta lesz. Pont a napokban készült el a bakelit, nagyon boldog voltam, hogy lemezt láthatok. Tudod, már rég nem láttam LP-t, nemhogy a sajátomat...

R: - A jobb arcoktól mindig megkérdem az öt kedvenc lemezét. Téged

sem hagylok ki...

S.I. - (rövid csönd után) ...Az öt kedvencem? Hát hirtelen nem is tudom... Kiss-Alive 1, az biztos. Slayer-Reign In Blood is tuti. A Black Sabbath első öt lemeze közül akármelyiket mondhatnám. Na, legyen a gyilkos Paranoid... Ez eddig három...Figyelj csak, kérdezz inkább mást, erre még visszatérünk, rendben?

R: - No, akkor mondj valamit a kezdetekről? Például, hogyan találtatok Billyre? Miket hallgattál? Milyen volt a New York-i szintér akkoriban?

S.I.: - Az S.O.D. alapja a barátság. Én, Charlie, és Danny már régóta ismertük egymást, hisz együtt zenéltünk az Anthrax-ben. Billyt a C.B.G.B.-ből, hardcore koncertekről ismerem. Később barátok lettünk, és amikor megalakult az S.O.D., tudtam, hogy ő a legmegfelelőbb frontember. Nem volt kétség... Engem sosem érdekelt a „szintér”, számomra olyan volt, mint mindig. Csak azokat a bandákat néztem meg, akiket szerettem.

Az akkori zenékért nagyon oda voltam. Az Agnostic Front, a Bad Brains, a Minor Threat, a Negative Approach, a Discharge a kedvencem volt. Ááá, a Discharge: Hear Nothing, See Nothing, Say Nothing-ja ott az öt kedvenc között, a Public Enemy-Take National Millions To Hold Us Back-kel együtt... Húú, ez nehéz kérdés, tudod? A baj az, hogy a nyilvánvaló lemezeket elfelejttem...

Manapság nagyon tetszik az Agnostic Front és Ian MacKaye új bandája, a Fugazi, de Down lemezt is sűrűn hallgatom. Az Agnostic Front régi cimboránk, most meg Billy a menedzserük, sőt Roger Miret (énekes) énekel a We All Bleed Redben is. Észrevetted?

R: - Igen. Viszont érdekelné, hogy az M.O.D. feldolgozás, az Aren't You Hungry hogyan jutott az eszedekbe? Tudod, ezt annak idején a sajtó nagyon támadta...

S.I.: - Az alaptalan szóbeszéd volt, szerintem rosszul értelmezték a szövegeket. Biztos, hogy nem rossz szándékkal írták... Ezt a csapatot Billy az S.O.D. után, '86-ban alapította. Nagyon szereti ezt a számot. És szerintem is az U.S.A. For M.O.D. a legjobb lemezük, az is az egyik kedvencem...

R: - Hogyan emlékszel a '92-es New York-i koncertre? Videón elég jó...

S.I. - Nem nagyon. Arra viszont igen, hogy az Agnostic Fronttal és a Morbid Angellel játszottunk. Párszor én is megnéztem már, szerintem is király. Tudod, én is csak a videón látam, többre már nem emlékszem... (röhög)

R: - Hosszú életű lesz az S.O.D.?

S.I.: - Ez nem az a banda, ahol ilyenekről lehetne beszélni. De annyi biztos, hogy játszunk a Dynamon, meg június végén, július elején pár nagyobb fesztiválon, és néhány koncertet adunk még Németországban is. Aztán megyünk Japánba is, ott jobb a pálya... Lehetőségek vannak, de ennyi a terv, egyelőre...

- Tamasi Norbi -

CODA

HANGSZERBOLT

**A CODA HANGSZERBOLT a
Corvin közből ELKÖLTÖZÖTT!!!**

Március 1-től az új üzlet: VIII. KER. JÓZSEF KRT. 30-32.

Rákóczi téri bejárat!

Tel.: 313-82-88, 210-34-01, 06-30/948-40-20, 06-20/947-08-35

**Gitárok, szintetizátorok, erősítők,
hangfalak, hangosítási berendezések,
keverők, tartozékok eladása és javítása.**

**Használt hangszer beszámítás, részletfizetési
lehetőség, akciók!**

CODA HANGSTÚDIÓ

Ár megállapodás szerint!

**Analóg és digitális felvételt készítés
28 sávban + MIDI**

4 feljátszóhelyiség egyidejű felvételt készítés esetén

Schmidt Zoltán

1222 Budapest, Bálvány u. 12.

Tel.: 06-1/22-706-22, 06-20/947-08-36

A ROCK MÉGIS ÉL!

A MAXIMÁLIS MINIALBUM!

10 felvétel, mely ebben a formában csak ezen az anyagon jelenik meg

2 új nótá (Az utolsó lázadó, Halálvadász), a Hé, Tel (Szekeres András-Junkies, Kalapács József és Sárközi Lajos-Omen, Hegyi Kolos és Füleki Sándor-Mood, Pavelka Gyula-Horda/ex-Akela vendégszerelésével), 2 '86-os demonóta '99-es verziója (Akció, Legyen Rock) és a Koncert albumról leginkább hiányolt 5 dal
(Legyen miénk az élet, Bűnös város, A magam útját járom, Mire megvirrad, Rocker vagyok)

AZON BOLTOK LISTÁJA, AHOL BIZTOSAN MEGKAPOD: HAMMER ZENEBARLANG 1114 Budapest, Villány út 10. • AQUATIC Hanglemezbolt, Gyöngyös 3200, Koháry u. 13. • FOLIO CD Posta Szekszárd 7100, Ybl Miklós u. 3. • ROCK-NESS Hanglemezbolt Debrecen 4029, Debrecen Áruház - Csapó u. 28-32. • TNT Lemezbolt Sárvár 9600 Batthyány u. 43. • CD PINCE Budapest, Erzsébet krt. 37. • KÁOSZ Hanglemezbolt Székesfehérvár 8000, Budai u. 14. • 100% Music Kecskemét 6000, Kossuth tér 6-7. • MUSIC BOX / Viktor kft. Siófok 8600, Fő u. 45. • OMEGA Hanglemezbolt Zalaegerszeg 8900, Kovács K. tér 5. • HEADBANGER Budapest XIX., Pannónia u. 1. • SOLARIS Budapest XIII., Szt István krt. 16. • ELEKTROMOS KROKODIL Budapest VIII., József krt. 2. • HALLER Diszkont (kiskise) Budapest 1101, Korányi S. u. 53. • MUSIC DOKTOR Keszthely 8360, Kossuth u. 23. • POPSAROK Keszthely 8360 Piac tér • POPSAROK Zalaegerszeg 8900, Széchenyi tér 4. • K.O. HANGLEMEZBOLT Szombathely, 9700, Fő tér 24. TOP 13-MCD KFT. 3300 Eger, Katona tér 1-3. • TNS ZENESZALON 3525 Miskolc, Széchenyi u. 8. • TNS PLUSZ 3525 Miskolc, Ady Endre u. 5. • METAL PARADISE 2800 Tatabánya, Komáromi u. 12. • ROCKWORLD Budapest, Erzsébet krt. 17. • BUDAÖRSI DISZKONT Budaörs, Budapest út 47/1. • CD BOX 7400 Kaposvár, Fő u. 8. • T.REX Music Shop Mátészalka, Kölcsey u. 3. • ROCK CITY 4400 Nyíregyháza, Zrínyi u. 9. • NEPHILIM 9022 Győr, Újvilág u. 1. • ROCK ISLAND 5600 Békéscsaba, Andrassy út 11. ARENA Holding zenezsalonok: Baja, Békéscsaba, Budapest, Csongrád, Eger, Gyöngyös, Győr, Gyula, Hódmezővásárhely, Kaposvár, Kecskemét, Kiskunfélegyháza, Kiskunhalas, Mezőkövesd, Miskolc, Nagykőrös, Soltyvadkert, Sopron, Szentes, Salgótarján, Sátoraljaújhely, Siklós, Siófok, Szeged, Székesfehérvár, Szekszárd, Szolnok, Szombathely, Tatabánya, Veszprém, Zalaegerszeg CD MEGASTORE boltok: SÚBA 1039 Bp., Rákóczi u. 36. • MAMUT 1024. Bp. Lövőház u. 2-4. • LURDY Ház 1097 Bp. Könyves K. krt. 24. FOTEX üzletek: 1.sz. Bolt 1052 Budapest, Servítva tér 2. • 2.sz. Bolt 6720 Szeged, Kelemen u. 8. • 4.sz. Bolt 1148 Budapest, Örs Vezér tér - Sugár Üzletközpont • 6.sz. Bolt 1052 Budapest, Váci u. 13. • 7.sz. Bolt 1123 Budapest Alkotás út 11. • 8.sz. Bolt 4025 Debrecen, Piac u. 23. • 9.sz. Bolt 9400 Sopron, Ikva Áruház, Árpád u. 8. • 10.sz. Bolt 8200 Veszprém, Vár Áruháza, Cserhát ltp. 6. • 11.sz. Bolt 9021 Győr, Baross G. u. 31. • 12.sz. Bolt 1085 Budapest, József krt. 86. • 20.sz. Bolt Virgin Megastore 1135 Budapest, Duna Plaza, Váci u. 178. MCD Zeneboltok: MCD Zenezsalon 1051 Bp., Vörösmarty tér 1. • MCD Amadeus 1051 Bp., Szende P. út 1. • MCD Zenezsarok 1083 Bp., József krt. 50. • MCD Zeneáruház 1066 Bp., Jókai út 40. • MCD Debrecen 4025, Piac u. 71. • MCD Pécs 7624, Jókai tér 3. • MCD Szeged 6721, Hajnóci u. 9. • MCD Veszprém 8200, Szabadság tér 13. • MCD Győr 9021 Bajcsy-Zsilinszky út 42. NAGYKERESKEDELMI TERJESZTÉS: HAMMER MUSIC PRODUCTIONS, GONG EXPRESSZ, MUSICDOME, HALLER DISZKONT, ARENA HOLDING, ROCK ISLAND, ROCKWORLD, BUDAÖRSI DISZKONT

POSTÁN UTÁNVÉTEL MEGRENDELHETŐ: MHH 1399 BUDAPEST, PF. 701/303

HAMMER

SÚLY

HAMMER

METAL HAMMER

A válaszolók: Balkán Future (Biljarski Emil), Kegyetlen Copf (Vécsi Tibor), Teuton Rend, - de, mi gyakran csak Korai-ként jelezzük ezt a poszt pszichedelikus alkotó közösséget.

Rinf.: Közönség még háromnegyed órával a befejezés után is a folyosón toporgott. Miért nem volt Korai Banditos, meg dj. táncmulatság a műsort végtelenítve?

Korai: Mi nyomtuk volna hajnalhasadtáig, de azt mondták korábban próbáljuk meg befejezni, mert a takarító néni már álmos nagyon. (Felicita Temesvárról, egyébként filozófia tanár - nő - J.A.) Szegeden a G pontban nem volt takarító néni, volt viszont hasadás.

Rinf.: Azt gondolom. Ha már említették a délvideket, mi újság Bulgáriában? Szófiában már visszatérő vendégek vagytok.

Korai: Hát nem ugyanott voltunk, ahol tavaly, most egy film és zenei fesztiválon jártunk, amely részvételnek Emil (Biljarski) volt szervezője a zenekar oldaláról. Ő vidni gyerek, a román/bolgár/szerb határ mentéről, a hegyekből.

Rinf.: Milosevicsről is az a hír járja, hogy a hegyek szülőtte (nem anyáé). A hegy pedig egeret ell. Mindig a hegylakók igázzák le a síkvidekieket.

Korai Öröm

Ápoljuk kertjeinket

A Korai Öröm más előadókhoz képest "eléggé gyakran" jár a Békés megyei lapvilágban. Két éven belül (!) egy-egy alkalommal Békéscsabad, ill. Gyula, Utóbbi helyen, a Varszinház saját szervezésében, ennek kamaratermében láthattuk őket április végén. Mennyiben érdekes ez? Csak annyiban, hogy a városban rajtuk kívül csak Kiss János rendez gyakrabban jelentős fellépéseket. Ő működtette a '48-as klubot, ami hazai viszonylatban is az egyik legerdekesebb underground klubként létezett (tényleg a legfontosabb alter és rock zenekarok állandó fellépési lehetősége volt - lásd: egy korábbi Rockinform Nightclubbing rovatát pl.) mely hanyatott előéletet (tulajdonjogok változása pl.) és 91-97-ig tartó működését követően kimúlt. A Korai személyes vonatkozással is bír Gyula felé, basszerosuk, Kilian Zoltán családja révén kötődik a városhoz. Koncertjüket követően válaszoltak a Rockinformnak.

Korai: A politika távol áll tőlünk. Viszont a dj. szekciónkat meghívták Szófiába a Sub Fesztiválra. Úgyhogy ott leszünk május végén. Szófiában baromi jó a közönség, nagyon bejön nekik ez a zene, amit mi csinálunk mint együttes, mint dj.-k egyaránt. Nem kell egyébként olyan komolyan venni nálunk ezt a dj. dolgot. Csak szeretünk lemezeket felpakolni a bulik után.

Rinf.: Külföld felé milyen a terjesztés? Böszörményinél jelent meg lemeze-

tek, vele mi a helyzet?

Korai: Böszörményi megkapta tavaly a terjesztést, de igazából azóta nem gurított nagyot. Ő terjeszt, de a lemezeinket saját magunk adjuk ki. A kereseteink erre csúsznak el. Van, aki a telefonszámláját sem tudja most kifizetni a csapatból, s hozzájönnek még a minden zenekarnál fellelhető költségek. Zoli barátunk (Kilián) szervezett közben egy Bukarest-Budapest Hidat, melynek keretén belül a Trafóban ápr. 28- máj. 2-ig összművészeti megmozdulás lesz. Barta Ernő kolozsvári festő barátunk, koncertszervezőnk is jelen van, vagy a program kakukktója, a szentpétervári Ole Lukkoe, akiket turnéinkról ismerünk jól (és Kecskeméten, Veszprémben is felléptek). Mindez megismétlődik majd Bukarestben (május közepén), de sajnos ott bizonytalanabbak a dolgok és valamivel később kerül rá sor.

Rinf.: Kik voltak a zenekar tagjainak a meghatározó elődők?

Peti (Takács): Szerintem ma már ezt kár firtatni. Ez van és kész.

Rinf.: Mára már teljesen egyéni arculata van a csapatnak? A negyedik lemezetekre (plusz a Trotteles kazetta) az első irányból, milyen ívet láttok kirajzolódni?

Korai's: Az ideit, ugyebár, Recycle címmel remix album dj.-k által. Vannak rajta új számok (ebből kettőt elő is adtunk ma este), meg ezen kívül kiforrottan szám kezdeményeink. Mivel semmi-nulla szerződésünk és kötöttségünk, ráérünk dolgozni rajtuk, meg pénzt gyűjteni felvételükre.

Rinf.: De, hát, hova tart ez a zene? Mi lesz még ebből? (már most "semmi"...))

Korai: Jézus születésnapj albumát szeretnék megjelentetni meselemez formájában. Még mi sem tudjuk mi lesz belőle. (Ekkor érkezik Emil)

Na, itt van Emil. Emil, mesélj már Bulgáriáról!

Emil: Jó érzés sztárnak lenni... Mit meséljek? Szófia a legrosszabb hely Bulgáriában. Ott áprilisi idő volt. De, mi felmentünk a Vitosza hegyre, a "Fujiyamára", mert ott is olyan nagy hó van, fotóztunk, de nem látszik semmi a felvételeken, mert minden fehér. Lenn a városban meg bodzát ittak. Egy menő, zsír diszkóban nyomtuk a dolgokat.

Rinf.: A lemezekről beszéltünk...

Emil: Most tárgyaltunk az Internettoval, minden lemezünk felkerül mpeg 3 formátumban a hálózatra, bárki által letölthetően.

Rinf.: Ti benső, inspiratív zenét játszatok. Nem mehet ennek rovására a túlzott fellépés? Kicsit hamar ki lehet égni...

Koraiak: Hm, hát ez jogos feltevés.

Peti: Szerintem ez nem így van. A belső inspirációk megmaradnak. Ez nem egy véges dolog, ami kijön belőled, azután finish. Mindez folyamatosan termelődik újra. Az meg megint más, hogy változik. Ma már sokkal jobban függ ez a pillanatnyi egészségi, lelki állapotunktól. Régebben lelkesebbek voltunk, az is igaz.

Ezt a kérdést inkább a megcsinált zenekaroknak kellene feltenni.

Rinf.: Értelmetlen lenne, mert ők eleve úgy vannak megcsinálva. De, Ti egészen másképp'.

Emil: Igen. Nálunk nincsenek befejezve a számok sohasem. Mindig másképp adjuk elő. Ezért játszunk mindig új helyeken, mert ez új élményeket ad. Ebből merítünk erőt. Nincs két egyforma koncert.

Rinf.: Ebből kifolyólag Nektek itt olyan rajongótáborotok kellene már hogy legyen, akik orra-szájba nyomják a koncert kalózelemezeket...

Emil, Tibi: Hát, legyen, de küldjenek nekünk is belőle.

Rinf.: Agyas kérdés: Közeljövő, az említetteken kívül?

Tibi: Nyugdíjba megyek.

Emil: Veszek egy tanyát, oda költözöm a sok új szintimmel, berendezek egy stúdiót és filmzenéket készítek. Csak pár millió forint kéne.

Tibi: Csinálunk egy garázs-lemezt a próbahelyen felvett számokból hallgatható minőségben. Emellett nagyon sokat akarunk utazni.

Rinf.: Emil említette a filmzene-szerzést. Ti mennyire hagyjátok magotokat befolyásolni a korszerű zenei áramlatoktól? Pl. az Easy Listeningre gondolsz.

Emil: Száz százalékosan hagyjuk, de nem a konkrét egyes irányzatoktól, mint az EZ, ami

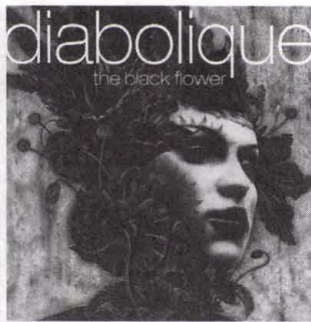
Lemezek

DIABOLIQUE

The Black Flower

Black Sun/MusiCDome

A svéd Diabolique második sorlemeze (közben megjelent egy miniCD a francia Listenable cégnél is) nem egészen metal muzsikát rejt, így az akaratos brutál híveknek nem is igazán ajánlott a The Black Flower. Viszont a szentimentalista érzelmű-

eknek, a sötét, melankolikus színek kedvelőinek kedves ajándék lehet az album. A metalzenék nem is nagyon szolgálhatnak így viszonyítási alapként, ebből a régióból csak az újabb kori Paradise Lost-ot lehetne kiragadni, a wah-wah pedálos, gótikus gitártémák a Catholic vagy a Morphine dalokban legalábbis ezt igazolják. Jobb, ha a korai The Cure, Fields Of The Nephilim jelezte dark-Wave vonalnál kapizsgálunk, de a korábban jóval gitárcentrikusabb muzsikát művelő csapat gyakran merészkedik a popzene felségterületeire is. Sok dalban előjönnek a Depeche Mode effekt-trükkjei, például a Dark Rivers Of The Heart-ban ott van a klasszikus I Feel You-ban hallható, tipikusan torzi-

tott gitársound.

Bár itt az eredetiség fátyla nem nagyon lobban lángra, a "The Black Flower" zeneileg, hangulatilag magas színvonalon van. Amint produkció, azonnal kipotyogna a rostan a profik között. A hangzás gyengécske, mit ne mondjak demós, a gitárokat nagyjával kell keresni.

A borítófreskón érdemes még elidőzni, igazi művészi alkotásokról lévén szó. Azok készítője Kristian Wahlin, a Diabolique énekes/gitárosa, akinek szürrealista, jellegzetes stílusa sok mindenkit meglehetett már, és így gyakorta találkozni képeivel más együttesek borítóin is.

SINS OF OMISSION

The Creation

Black Sun/MusiCDome

Egy újabb csapat a gőteborgi érából. Persze annyian vagdalkoznak ezzel a megkülönböztető stílus-meghatározással, hogy tisztázni kellene, vajon mit is takar a "gőteborgi metal"? Eredendően az ott és

annak környékén dolgozó skandináv death metal csapatokat kezdtek el felruházni ezzel a jelzővel. Ezek a bandák egy olyan szabadságot dolgoztak

ki, amely kiutat talált a death metal tetőzése idején a monoton, tisztán csépelésből és tempóváltásokból álló extrém halálzenéből. Az ötlet abból az elképzelésből pattant ki, hogy mi lenne, ha a póré brutalitást keresztenék a klasszikus heavy metal dallamvilágával, legyen az brites vagy germános. Noha a hangzásban maradt a death meta-

los zsír, nemhiába készül a gőteborgi lemezek tömkelege - között a legutóbbiak: At The Gates, Armageddon - a kimondottan az extrém zenékre beállt Fredman stúdióban, ám itt már létkérdés, ki mennyire jó dalszerző, milyen érzéke és füle van a dallamokhoz.

A '96-ban alakult Sins Of Omission is az említett stúdióban rögzítette első albumát, amelynek megfelelően az egyszerre szól pengeélesen és dobhártyaszaggató súlyossággal. A négyes nem nagyon mutat be olyan fogást, amit már ne hallhattunk volna a klasszikus bandák lemezein, így akár a Creation-t tarthatjuk az At The Gates és az In Flames precíz keresztkezésének is. Az előbbi gyorsléptű, agresszív, thrashes tempói miatt, az utóbbi pedig játékos, mives gitármunkája révén van jelen. A vokálok hisztérikusak, amik persze elengedhetetlen kellékei az ilyen zenének. Ha túllépünk a szokásos formulákon, hogy profi a csapat meg minden, azért az album tüneti szinten magán viseli a gőteborgi vonal legnagyobb fenéjét: szokásos. De mivel szokásosan jó is, nem lehet nem szeretni. És végül azt se feledjük, hogy a túlórában, a borítóra ki sem irt, tehát névtelen bonusz dalban bőven találhatunk ellenérvet a plágium-perben. Gondolom a kompozíciót exhibicionista volta miatt nem passzírozták be a normális dalok közé. Ha címet akarunk neki adni, valami ilyesmit kéne, hogy cowboyok a norvég tisztáson, vagy Burzum a prérien. Zordikus black metal! kutyulva country-val!, némi dixi-vel!!!, van minden, mint a falusi búcsúban. Ez aztán a szabadszene!

HÍREK

- Hamarosan várható az etno metal muzsikát játszó **BETRAY MY SECRETS** bemutatkozása a Last Episode kiadónál. A banda töb-

bek között olyan arcokat tömörít, mint Stefan Hertric-et, a Darkseed énekesét, vagy Harald Winkler-t, aki pedig a Darkseed ex-ütőse. A misztikus/gótikus hangulatú album szövegei állítólag az Ázsiai kultúrát és történelmet veszik majd kissé szemügyre, a zenei koncepcióba pedig a szitáron, az indiai és a maláj bambuszfuvalán kívül még az is belefért, hogy olyan egzotikus tájakról szedjenek össze énekesnőket, mint Thaiföld vagy Tibet.

- A gótikus metalból szemvillanást popzenekarrá avanszálódott **CASKET** nagyon pörög, most új miniCD-vel fejelik meg a nemrég megjelent "Faithless" albumot. A "Green House Jam" anyagon korábbi dalok (An Illusion, Last Days) újragondolt verziói találhatók, illetve egy Nick Kershaw újrával ölelik keblükre a vad rockernépet.

- A germán black metal egyik legnépszerűbb reprezentánsa, a **MYSTIC CIRCLE** már javában stúdiózik a harmadik, "Infernal Satanic Verses" albumához, ami még több agresszivitást és energiát ígér a kettes, igen sikeres "Drachenblut"-hoz képest. Miután az album piacra kerül egy turné várható a Stormlord, a Suidakra és Graveworm zenekarok társaságában.

- Az ugyancsak mélabús, gótikus doom muzsikában lengyel

CEMETARY OF SCREAM egy új, "Fin De Sicle" című miniCD-n dolgozik, amin hat új dal és egy átdolgozás a Porcupine Tree-től lenne hallható.

- A német **CRYPTIC CARNAGE** a nyáron vonul a Communication stúdióba, hogy elkészítse a "Retrospect 2000" nagylemezét, a hasonló, melodikus death metal vonalon mozgó **GRAVEWORM** is lassan kijön második nagylemezével, az "As The Angel's Reach The Beauty"-val.

- Beindult a tavaszi nagyipar a **BLACKEND** kiadó boszorkánykonyháján is. A következő kiadványokat érdemes keresni május tájékán: Amsvartner - Dreams = (extrém metal mjuzik Svédországból, "gőteborgiféleség"), Misfortune - Midnightenlightened miniCD (.....), Vim Patior - Magni Nominis Umbra (atmoszferikus black Lengyelországból), Enthroned - The Apocalypse Manifesto (Az apokalipszis bibliai koncepciója sátánista szemüvegen keresztül, jó kis intenzív black metalba foglalva.)

- A Nuclear Blast gondozásában és a MusiCDome terjesztésében hamarosan a boltokba kerül a norvég **SATYRICON** várva-várt lemezelőzetes miniCD-je, az Intermezzo II. Mivel a teljes lemez ősz előtt nemigen várható a black műfaj egyik alapcsapatától, így az izgágáknak érdemes lesz ezt is a kosárkába ejteni a tej mellé. Ami hallható: Moment Of Clarity és Inri - új dalok, Nemesis Divina - mixelt verzió, Blesses From Below - elektrósan pitttyegő, kísérleti jellegű új dal.

A teremtés éjszakája

Symmetry, After All - Miskolc, Vian Klub, 1999. 05. 14.

After All

Példaértékű a hazai prog. zenekarok összetartása. Saját erőből, közösen összefogva járják az ország klubjait, szabályos kis fesztiválokat rendeznek az igényes zenére fogékonyaknak. A művészet náluk az első helyen van, a külsőségek csak másodlagos szerepet kapnak. Igaz akadnak kivételek, erre kaptunk is bizonyítékot az este folyamán, de mindent a maga idejében.

Eredetileg a Vian-os rendezvény is egy progresszív fesztiválnak indult három együttesel, azonban sokunk nagy-nagy sajnálatára a Veszprémből leautózott Stonehenge időszüke miatt nem kapott bizonyítási lehetőséget. Pedig a Megváltót nem vártam jobban, mint őket, és tessék ez történt.

Pécs szülőttei, a Symmetry sextettje léphetett először az emelvényre, s az intró követően a húrokba is csaptak. Pillanatok alatt romlatlan kertté varázsolták a termet, a 30-40 egybegyűlt a közönség soraiban (zenészek éppúgy, mint érdeklődők) pedig átadhatta magát a valódi zeneiségnek, tisztának érezhették magukat valamivel több, mint 45 perc erejéig. Felszabadulhattak. A Symmetry tagjainak formájára, képzettségére nem lehetett panaszunk, hangról-hangra, a lehető legalaposabb precizitással adták elő demóikról ismerősen visszaköszönő tételeiket, ízletesen válogattak eddigi anyagaikról. Elhangzott legutóbbi kiadványukról az oly jól sikerült - címadó - „Morning”, a fület gyönyörködtető „New Deal”, továbbá két feldolgozás az amerikai Psychotic Waltz-tól, illetve nagy befolyásolójuktól, a Fates Warningtól. Az érzelemgazdag, tradicionális progresszív rockmuzika belengte a helyiséget, a szívszorító dallamok utat találtak a szívekhez, s a komplex dalok sokkalta szigorúban szólaltak meg élőben. Bebizonyosodott, hogy valójában mennyit is fejlődött a - ki-nézetében - jóindulatú mackóra emlékeztető Friskó Péter énektechnikája, valamint az, hogy mennyivel sokszínűbbé is képesek tenni a dupla vokálok, az eltalált szintetizátor-szönyegek a nótákat. Ilyen esetekben elmélázik az ember azon, hogy miért is nem kapja meg szélesebb körben a megfelelő elismerést a Symmetry dallamorientált rockzenéjével. Talán, mert a ze-

nehallgatók nem akarnak gondolkodni. Hát ez nekik baj...

Az After All-ban az kápráztat el, hogy akárhányszor látjuk a műsorukat, állandóan nyújtanak valami újat, sohasem lehet megunni a programjukat. A pantomimes mozgású, fekete ingbe bújt, fehér nyakkendőt és légyszemüveget viselő frontember Oláh Szabolcs megnyilvánulásai vonzották a tekinteteket. Színházban képzelhettük magunkat, de rajta kívül voltak még négyen a deszkákon, akik figyelmet érdemeltek. Professzionális zenészek élvezetes előadással, merész, de technikás kísérletekkel, meglehetősen megdöbbentő megoldásokkal. Muzsikájuk egyszerre volt rendhagyó és újító jellegű, mondhatni szokatlan, merész, továbbá egyedülálló, és akkor

még visszafogtam magam. Szabolcs két mikrofonba énekelt hangját sokszor effektet, üvöltött, énekelt, suttogott, a legváratlanabb fordulatokra volt hajlamos, miközben társai tették alá különleges zenei kísérletüket. Progresszívek a szó azon értelmében, miszerint stílushatárokkal nem törődve teremtik meg, alakítják ki atmoszférikus, sötét stílusukat. Funky-s, space-es, alkalomadtán keleties témákat vonultattak fel, összeházasították a rockot az analóg hangokkal, dinamikai, ritmikai törésekkel tartották ébren figyelmünket, egyszóval megvalósították furcsa (de tegyük hozzá hatásos) ötleteiket. Hasonlítgatni aligha lehetne az After Allt bárkihez is, viszont támpontnak nem rossz azt megjegyezni, hogy élénk tártak egy átiratot a Faith No More-tól, illetőleg a King's X-gitáros Ty Tabor projectjétől, a Platypustól. Utóbbinál Paya még Bartók-hatását is fel vélte fedezni...

A színpad két szélére felhelyezett tévékből a „July Of '45” alatt háborús kockák peregetek, a „Two Many, Peace Is...”-nél bevágások a tagokról, földöntúli képek a teremtes előtti időszakból, a tegnapból. Aztán hosszú, kínos csend, az elviselhetetlenségig. Vagy még tovább.

- Bánfalvi Ákos - Fotó: Mocsai

Symmetry

A HANGADÓ MAGYARORSZÁGON RECORD EXPRESS MANUFACTURING Kft.

- Egyedülálló gyártási körülmények
- Mindig eredeti BASF - alapanyag
- Pontos és megbízható gyártás, rugalmas határidőkkel
- Differenciált árak
- Garantált minőség, pontos szállítással

A hallható különbség!

RECORD EXPRESS MANUFACTURING Kft.
1037 Budapest Kunigunda u. 41/b
Tel.: 437-1832 Fax: 437-1898

Az audiokazetta-sokszorosításban
a legmegbízhatóbb Magyarországon!

Kortár

Anthony Kiedis a Michigan állambeli Grand Rapidsben látta meg a napvilágot 1962. november 15-én, s 11 évesen telepedett át apjával Hollywoodba. „Los Angeles mindig is a mocskos, rohadt, szemetes, undorító, mérges otthonom marad - vallott szint Kiedis. Ezek az utcák beszélnek hozzám, és ez az a hely, ahol felnőttem.” A Blackie Dammett művésznevet használó papa feltörekvő színészként állandóan a szórakozásnak, a bulinak élt, de fia hamar hozzá szokott ehhez az életvitelhez. „11 és 16 éves korom között együtt laktam vele, olyanok voltunk, mint a testvérek. Ez ugyan nagyon szép is volt, ám egyúttal nagyon elsomorító is.” Anthony 1977-ben iratkozott be a Fairfax Középiskolába, itt ismerkedett össze - két évvel később, a 10. osztályban - Michael Peter Balzary-vel (1962. október 16.), akit ma csak Flea-ként ismerünk. A Melbourne-ben született Michael ugyancsak 11 évesen költözött L.A.-be New Yorkból, miután szülei elváltak, ő anyjával és jazz bőgős mostohaapjával Walter Urban Jr.-ral („Alkoholista volt, junkie és erőszakos.”) maradt, s abban bíztak, hogy a

Red Hot Chili Peppers

1995 novemberében már írtunk a Red Hot Chili Peppersről ebben a rovatban, csak hát volt néhány hiányossága annak a cikknek. És ugye a hibák korrigálására ennél jobb időpontot el sem lehet képzelni, elvégre a napokban jelenik meg a csapat új albuma, a 'Californication'.

mostoha szülő az Angyalok Városában érvényesülni fog tudni. A dolog be is jött neki, ezalatt Flea a dobolással, valamint a trombitálással próbálkozott, míg nem rátalált a basszusgitarára. Iskoltársaival, bizonyos Alain Johannes és Hillel Slovak gitárosokkal, illetőleg Cliff Martinez dobossal (ex-Captain Beefheart, -Lydia Lunch) jammelgetni kezdtek, s Anthym-ra keresztelték zenekarukat. Eközben a Balzary jóbarátjává vált Anthony apja hírnevét kihasználva Cole Dammett művésznéven alatt a 'F.I.S.T.' című mozifilmben Sylvester 'Rambo' Stallone fiának szerepében tetszelgett, de a film hatalmas bukás lett. Kiedis erre beiratkozott a Los Angeles-i California Egyetem (UCLA) politológiai szakára, azonban igazán nem vette komolyan a tanulást, így egy év múlva - 19 évesen - otthagyta a felsőfokú képzést adó intézményt. Ez idő tájt az Anthym már What Is This néven futott, Alain Johannes már nem volt velük (őt váltotta Jack Sherman), viszont felkérést kaptak 1982-ben egy egyenlítés fellépésére. Ez alkalmából Kiedis csatlakozott a funkot a punkkal kutató társasághoz, megírták az első közös számukat ('Out In L.A.'), s mint a Tony Flow And The Miraculously Majestic Masters Of Mayhem, lenyomták 'műsorukat'. Megleppő módon olyan sikert arattak, hogy együtt folytatták tovább, mire '83 februárjában - az énekessé előlépett Anthony javaslatára - Red Hot Chili Peppers-ként kezdték emlegetni magukat. Flea: „Erről az elnevezésről sokszor Louis Armstrong 'Red Hot Five' című dala jut eszembe, imádom.”

A rap, a funk, a metal, a country és a punk elemeit vegyítő, bemutatkozó nagylemezük ('The Red Hot Chili Peppers') a Gang Of Four-os Andy Gill produceri irányítása mellett '83-ban jelent meg, igaz Európába csak 1990-ben hozták be. Ezt két év elteltével követte a legendás George Clinton producerrel rögzített 'Freaky Styley', ami már nagyobb figyelmet kapott a közönség részéről, mire az együttes még egy világkörüli turnét is beiktatott a menetrendbe. Excentrikus viselkedésükkel őrijtették meg az embereket, az amerikai erénycsöszök obszcenitásra hivatkozva gyakran betiltatták koncertjeiket. Pedig nem tettek mást, csak festékekkel locsolták a megjelenteket, vagy a farkukra húzott zokniban (ez volt a teljes öltözködés!) pózoltak a színpadon. Ezen megnyilvánulásaikkal eleinte ellenszenvet váltottak ki az akcióikat figyelőkből, ám mégis sikerült szélesebb körben is ismertté tenni a Red Hot Chili Peppers nevet. A hírnévvel együtt érkezett, a stressz, az alkohol, na és a kábítószer. Az LSD-t, a kokaint '86-ra felváltotta a heroin, minek hatására némiképp megromlott a viszony a tagság között. „Amikor rátaláltam a drogokra, azt hittem meglettem a legjobb dolgot - mesélte Flea. Csak fel kellett szippantanod a port az orrodba, vagy benyomnod a tűt a karodba, és kibaszott géniuszt lehettél.” Meg ellenség, ezért kellett távoznia Cliff Martineznek (kinek helyére a dobserelés mógé Jack Irons ült), továbbá Shermannek. Az ütős manapság filmzenét szerez, megfordult a Dickiesben és az Elevenben.

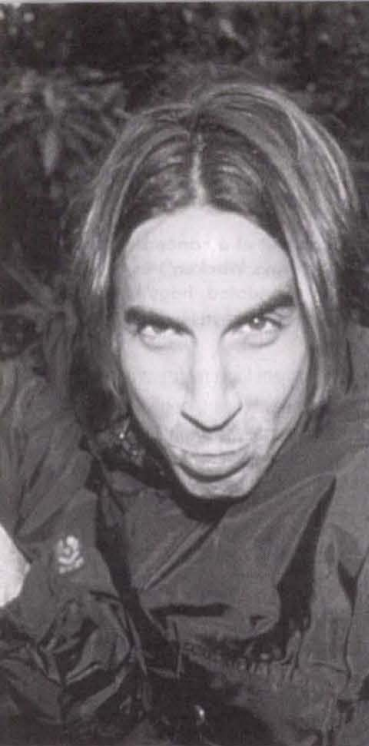
Ennek következményeként a kvartett

1987-es harmadik LP-je, a 'The Uplift Mofo Party Plan' teljességgel katasztrófalíra sikeredett, s az ezt népszerűsítő turnén sem nyújtottak százszázalékos teljesítményt. Előfordult például az is, hogy Slovak nélkül voltak kénytelenek színpadra menni, mert a gitáros annyira kiütötte magát. Pedig Hillel korántsem számított egy tehetségtelen zenésznek, csak a határt nem ismerte. 1988. június 27-én 25 évesen heroin-túladagolás következtében a saját lakásában kómába esett, majd meghalt. A holttestet az eset után csak három nappal találták meg. „Teljesen kikészített a dolog - emlékezett vissza a bőgős -, akkor minden nagyon szörnyű volt. Elkeseredésemben leültem és megírtam az 'Under The Bridge'-et.” Ezt megelőzően azonban történt még egy s más. Példának okáért piacra dobták az 'Abbey Road' minialbumot (sajátos tisztelgésnek a Beatles 1969-es LP-je előtt), mely egyúttal Irons hatályudalának is bizonyult. A haláleset ugyanis annyira megviselte, hogy hosszú ideig pszichiátriai kezelés alatt állt, s csak évekkel később tért vissza a zenei életbe a kísérletező Los Angeles-i funk metal banda, az Eleven dobosaként, aztán átigazolt a Pearl Jambe.

A tragikus események sorozata gondolkodóba ejtette a maradék két tagot, de először is új társak után kellett nézniük, s a meghallgatások eredményeként szertettek az 1962. október 24-én Detroitban született Chad Smith-re (dob), illetve a mindössze 18 esztendőes gitárosra, John Frusciante-ra. Már velük csinálták meg a '89-es 'Mother's Milk' nagylemezt, amely erőszakosabb hangvételével, na és a jól-

Diszkográfia:

- The Red Hot Chili Peppers 1983
- Freaky Styley 1985
- The Uplift Mofo Party Plan 1987
- Abbey Road (EP) 1988
- Mother's Milk 1989
- BloodSugarSexMagik 1991
- What Hits?! (válogatás) 1992
- Out In L.A. (válogatás) 1994
- Live Rare Remix-Box (doboz) 1994
- One Hot Minute 1995
- Californication 1999

sikerült Stevie Wonder feldolgozással, a 'Higher Ground'-dal meghozta számukra az amerikai áttörést. Turnéztak orrvérzésig, öregbítették hírnevüket botrányaikkal. Anthony-t „izgatás, szexuális sértegetés és nyilvános zaklatás” vétségében találták bűnösnek, mikor drogos állapotban a nemiszervét mutogatta egy lánynak. Hamarosan Flea-t és az újdonsült dobost, Chadot is leültették a floridai Daytona Beachen „sértegetés és garázdaság” vádjával. „Nem vagyunk szexmániások - védekezett az alapító -, egyszerűen félreértésről volt szó.”

A sikereken felbuzdulva a Warner Bros. kiadó egy többmillióssal szerződéses átcsábította magához a Chili Paprikákat úgy, hogy előlegeleg egymillió dollárt csúsztatott a zenészek zsebébe. A befektetett összeg persze meg is térült, elvégre a Rick Rubin megaproduccerrel 1991-ben felvett album, a 'BloodSugarSexMagik' várakozásokon felüli fogadtatásban részesült: milliókat adtak el belőle, két nőta (a 'Give It Away' és az 'Under The Bridge') a slágerlisták élére tört, az MTV Video Music Awards '92-es díjkiosztójáról három díjat hoztak el, s nem utolsósorban egy Grammy-díjat is kaptak. Kiedis: „Pedig érdekesen folytak a felvételek, hiszen mind a négyen beköltöztünk egy házba, és amíg meg nem voltunk az anyaggal, együtt laktunk.” Mégis a csúcsra törtek. Kiküldtették őket az alternatív rock bohókódó hercegeinek („Valóban imádunk ökörködni - így Chad -, ezért is szeretik az emberek az együttesünket.”), főzenekarként szerepeltek a Lollapalooza utazócirkuszon, majd az önálló japán túra kellős közepén Frusciante felmondott. „Anthony szövegei szart sem érnek, egy seggfej a pasi” - nyilatkozta akkoriban. Hivatalos források szerint olyan pszichikai stressz érte, amelynek következtében kénytelen volt megválni a többiekől, ám a jólérsültek határozottan állították, hogy igazából a viszonya romlott meg társaival. De nagyon. Azonnal szóltak régi barátjuknak, Arik Marshallnak (1967. 02. 13.), akivel kiegészülve letudták a turné hátralévő részét, továbbá a nyári fesztiválokat, aztán megköszönve segítségét, elbúcsúztak tőle. „Megjártuk az összes létező poklot -

túltört a basszeros -, teljesen elfáradtam a turnézástól.” A Magyarországról Ausztráliába kivándorolt dedapával büszkélkedő négyhúros diagnózisában krónikus kimerültség szindrómát állapítottak meg az orvosok. „Nem sokkal azelőtt váltam el a feleségetől - folytatta -, elvesztettem a kislányomat Clara-t, senkit nem éreztem magamhoz közel. Nem tudtam aludni. Últem a szobámban, sírtam és szartam mindenre. Végül bekerültem egy klinikára, mivel nem bírtam elviselni a depresszióimat, a félelmeimet, és öngyilkos akartam lenni.” Flea-nak több, mint egy évebe tellett, mire visszanyerte az élethez szükséges erejét.

A lemezársaság az átmeneti szünetben megjelentetett egy válogatásalbumot 'What Hits?!' címmel, Anthony-ék pedig keresték Frusciante utódját. „Közel ezer hozzánk képest naív és abszurd gitárost próbáltunk ki.” Végül belépett a képbe a Los Angeles-i Mother Tongue-ból Jesse Tobias, de mindössze néhány hónapig maradhatott. „Jesse megcsinálta a saját ágyát - viccelődött Flea -, azonban mi vetük hozzá a lepedőt és a matracot.” Folyt hát tovább a kutatás, ezalatt Chad Flea-vel vendégeskedett a country énekes Johnny Cash kísérezenekearában, illetőleg a 'The Conehead' filmzenealbumon is béreltek helyet a 'Soul To Squeeze' nótájukkal, sőt a bőgős és az énekes szerepet is kaptak a filmben. Aztán 1993. szeptember 5-én hivatalos bejelentést tettek közzé: rátaláltak a megfelelő arcra Dave Navarro személyében.

Dave előzőleg az 1991-ben feloszlott Jane's Addictionben pengette hathúros hangszerét, majd doboskollegájával, Eric Avery-vel életre hívta a Deconstructiont, viszont a Chili miatt ez sem lett hosszú életű. Történetéhez hozzátartozik, hogy 15 évesen a szeme láttára gyilkolta meg édesanyját és nagynénjét anyja ex-fiúja. „Ha a mamám nem halt volna meg, nem fordultam volna ennyire intenzíven a zenéhez.” A fiú L.A.-ben felnőve apjához költözött, felfedezte a drogokat és a zenét. Először gitárhősenek Jimi Hendrix-et tekintette, ám mint vallja: „Sohasem voltak grandiózus álmaim arról, hogy rocksztar legyek.” Mégis az lett, és nem is akármilyen. Rick Rubin: „A Dave Navarro-hangzás, ami nagyzenekari, rétegekre épülő, megváltoztatta a teljes Red Hot Chili Peppers-soundot.” Viszont ennek megtapasztalására a rajongóknak még várniuk kellett, hiszen a soron következő hangerőadó az ígéretekként ellentétben csak nem akart érkező. Egyrészt Kiedist egy heroin-túladagolás után elvonókúrásra küldték egy klinikára, másrészt 1993. október 31-én hasonló módon életét vesztette közeli barátjuk, a híres színész, River Phoenix. „Az egyik legszebb és legszeretnivalóbb fickó volt, akivel valaha is találkoztam - emlékezett meg róla Flea. Ő ihlette a 'My Friends' dalomat, neki szól.” Nem maradt más hátra, minthogy a Warner a türelmetlen vásárlók éhségét egy régi demo- és koncertfelvételeket rejtő válogatással ('Out In L.A.') csillapítsa, s az sem lepett meg senkit, hogy a Red Hot Chili-s fiúk lemondták a Bizarre Fesztiválon való fellépésüket.

Legközelebb az 1994-es Woodstock rendezvényen álltak közönség elé, ezt követően pedig novemberben a Rolling

Stones buliján melegítették be az egybegyűlteket. A lemezfelvételek azért már a nyár folyamán (júliusban) kezdetüket vették, és az előzetes tervek szerint a kiadvány '94 októberében került volna a boltok polcaira. A felvételekre Rick Rubin a Hawaii-szigeteken kerítették sort. „Tudtam, hogy Anthony-t nem szabad visszahagynom Los Angelesbe - érvet a basszeros. A kislányom javasolta, hogy menjünk egy távoli szigetre.” A háromnapos közös munka kézzelfogható eredménye '95 őszén érkezett meg 'One Hot Minute' címmel. A bőgős szerint: „Ez egy sötétebb lemez, elegánsan szomorú.” Valójában az anyag sikere nem múlta felül elődjét, de az egész világot (Európa, Amerika, Óceánia stb.) behálózó koncertsorozat sokaknak kedvet csinált a Chili-hez. Olyannyira, hogy 1996. június 25-én a budapesti Kisstadionban is tiszteletüket tették. Novemberben Chad csuklótörése miatt azonban félbe kellett szakítaniuk a turnézást, így csak '97 februárjában indult a második felvonás, és a végtelenségig tartott. Legalábbis a tagságnak úgy tűnt. Fáradozásaikért cserébe kárpótolta őket az, hogy elismeréssel adóztak az emberek dalaik ('Warped'; 'My Friends'; 'Coffee Shop') előtt, de szükségük volt a kikapcsolódásra, ezért ismét szabadságot vettek ki. Flea játszott a Porno For Pyros második albumán, a 'Good Gods Urge'-on, valamint részesevé vált a Jane's Addiction újjaalakuló turnéjának. Ezalatt Chad és Navarro egy közös projectet hoztak össze, a Brain Taco-t Jay-jel (White Zombie) és Keith Morrisszal (Circle Jerks), amivel kimonodottan Black Flag, Circle Jerks, illetve Weiridos feldolgozásokat adtak elő.

Anthony nem volt ennyire szerencsésnek mondható, ő drogproblémáival küzdött, később súlyos baleset érte, és a felépülésére ráment majdnem egy teljes éve.

Pletykák keltek szárnya arról, hogy a banda búcsúalbuma van készülőben, és eddig ezen hírt senki sem cáfolta meg. A tény, miszerint június 8-án kereskedelmi forgalomba kerül a csapat új anyaga, a 'Californication', bizonyos fokig megnyugtató. Az már viszont kevésbé, hogy Dave Navarro saját projectje, a Spread miatt (Chad Smith ebben is szerepet vállalt) kilépett a Red Hot-ból. „Kreatív differenciák merültek fel - kommentálta az esetet Kiedis. Rengeteget keresztoztunk együtt, a barátságunk megmarad, mellesleg szeretem is a fiút.” „Biztos vagyok benne, hogy fogunk még együtt dolgozni a jövőben!” - tette hozzá Flea. Dave-vel közösen a 'Californication'-re is felpakolt 'Circle Of Noose' nótát írták utoljára. Ez egy szám a nemrégiben elhunyt világzenei ikon, Nusrat Fateh Ali Khan emlékére. A Spread debütáló hangerőadója júliusban érkezik 'Unicorns And Rainbows: The Pelican' címmel, persze Flea-ék (ő egyébként fel-tűnt 'A Nagy Lebowski' c. filmen is idén) a könnyebb utat választották: a megüresedett posztra visszacsábították korábbi társukat, John Frusciante-ét. John időközben kiadott egy szólóalbumot, azután beszállt Perry Farrell (ex-Jane's Addiction, Porno For Pyros) Gobbelee projectjébe. A jelek szerint kiheverte az őt ért pszichikai stresszt, és már Anthony-t sem anyázza.

KONCERTELŐZÉSEK

TAGSÁGI NINCS!

Pénteken (is!) - szombaton csak buli (21-05-ig)

500 ccm-nél nagyobb motoroképpárral érkezők részére a belépés ingyenes! Három bérpult, meleg ételék, őrzött parkoló! Új design, még több hang- és fénytechnika, minden héten itálació.

Megközelítés: 3-as metró (Népliget), 103-as busz, 23-as, 13-as villamos, 75-es trolis.

Távóváz: 1-es, 14-es és 50-es éjszakai járatokkal.

Júniusi-júliusi programok

június

13. Ossian „Az Utolsó Lázadó” c. EP lemezbemutatója meglepetés sztárokkal vendég: Bomber

24. Ganxsta Zolee és a Kartel + Dopeman

július

04. Amerika Fesztivál (szervezés alatt!)

Mötley Crüe Project (Hooligans, Wall Street zenészek)
Bon Jovi (Snake Peart, Abaházy Csaba, Csarnoki Antal)
Kiss (Kiss Forever Band)

21-24. Travellers Music Fesztivál IV.

21. Quimby, Másfél, Korai Öröm

22. Üllői Úti Fuck, Kispál és a Borz, Kampec Dolores

23. Sugarloaf, Mistery Gang, Ganxsta Zolee & Kartel

Figyelem!
Kapunyitás 19 órakor, koncertek 19.30 órától!!!
<http://www.e-klub.hu>
Kontakt-változás: Westel Infóvonal: 06/60-55-19-68

Ha eljössz, meglepődsz!

JEGYEK ELŐVÉTELBE KAPHATÓK A HELYSZÍNEN

Bátran mondhatjuk, hogy a svéd Hypocrisy zenekar nemcsak a skandináv extrém zenei életben töltötte meg a meghatározó szerepét, de a világ metaliparában is. Az sem véletlen, hogy a függetlenek között vezetői szereppel büszkélkedő Nuclear Blast kiadó már nyolc éve nem tett le rólok.

A csapatot az a Peter Tagtreen alapította még Conquest néven, aki munkamániában talán Dan Swanö egyetlen vetélytársa svédhonban (amellet, hogy több csapatban is megfordult, nagyon magasan jegyzi a nevét a producerek között is). A kaland egészen '88-ig tartott, mikor is emberünk Amerikába költözött néhány évre. Miután rá három évre hazatért, rögtön megalapította a Hypocrisy-t, aminek hipergyorsasággal kínálta fel tálcán a lemezszerződést az akkor még csak tollasodó Nuclear Blast. A sikeres, de nem túlzottan kiemelkedő első korongok után (Penetralia, Osculum Obscenum) az előtte őt, majd négy főt számláló banda háromtagúra csökkent, és ez a felállás máig sztenderdnek bizonyult: Lars Szöke - dobok, Mikael Hedlund - bőgő és Peter Tagtreen - gitár, ének, szintik. A létszámléptetés jót tett a csapatnak, ugyanis pont

- Az előző album, a "The Final Chapter" megjelenése idején az a hír keringett a Hypocrisy-ról, hogy végleg beadja a kulcsot. Ennek ellenére van új lemez, és úgy dolgoztatok, mintha mi sem történt volna. Akkor most mi a valóság?

Mikael: - Azokban az időkben Peter nagyon fáradtnak tűnt. Rengeteg melója volt a stúdiójában, minden áldott nap reggeltől estig le volt kötve az Abyss, ő pedig gürített a különféle bandákkal. Megszületett a kislány is, és így a családjával is kellett foglalkoznia. Azt se felejtjük el, hogy ott van Peter második számú csapata, a Pain, ami ugyancsak lekötötte őt, mind a stúdiózás, mind a kiadókval való párbeszéd terén. Aztán a negyedik lemezünk megjelenése után ("Abducted" - a szerző) interjút adott néhány magazinnak, és valahogyan

gyünk elégedve a Nuclear Blast-tal. Mindenki tök rendes, és teljes mértékben segítik a munkánkat. Talán a reklám és promóció terén kaphattunk volna kicsit többet, de hát tudod, hogy megy az ilyesmi. 100%-ig sosem lehetsz megelégedve a kiadóddal.

- Alig három hónap telt el a koncertlemezek ("Hypocrisy Destroys Wacken") és az új anyag között. Nem gondolod, hogy kevés idő állt a rajongók rendelkezésére felkészülni a friss korongra?

Mikael: - Azt hiszem, ez nem fogja megzavarni a szimpatizánsokat, elvégre az egy koncert, ez pedig egy stúdióalbum. Végül is a koncertanyagot vehetjük egy Best Of Hypocrisy-nek is, hiszen mindegyik lemezről játszottunk nótákat, még az első kettőről is.

HYPOCRISY

az új fejezet

a harmadik, "The Fourth Dimension" lemezre következett be az a zenei áttörés, mely egy jóval kreatívabb, hangulatosabb irányba fordulást jelentett, megtartva a death metal tradíciók legértékesebb jegyeit.

Ez a minőségi váltás egyre jobb lemezeket szült, ám a '97-es keltezésű, "The Final Chapter" album címében is utalt a valóságra: valami elszakadt, a zenekar agyának számító Peter-nek elege lett a taposómalomból, társai léha hozzáállásából és keresztre feszítette zenekarát.

Azonban jelen állás szerint úgy tűnik, a jövő év ezred nem kezdődhet el a Hypocrisy nélkül, hiszen az együttes feltámadt halottaiból (igazából fel sem oszlottak, mert turné turnét követett) és kiadtak egy koncertalbumot, majd rá nem sokra elkészítették az eddigi talán legjobb, de mindenképpen legváltozatosabb lemezüket, a "Hypocrisy"-t.

Mivel sok mindent szerettünk volna megtudni a közelmúlt történéseiről, lássuk, lapunk miket tudott kihúzni Mikael Hedlund-ból...

kicsúszott a száján az, hogy feloszunk. Ezután pedig megindult a lavina. A sajtó tele volt a Hypocrisy megszűnéséről szóló cikkekkkel.

Mindenestre én továbbra is úgy gondolom, hogy csak a fáradtság és a stressz beszélt belőle akkor.

Aztán valami belső motiváció azt sugallta neki, hogy folytassuk a közös zenélést. Nem is igazán lett volna értelme befejezni a dolgot, hiszen már jó pár olyan nótát elkészült akkoriban, amit az új lemezre szántunk.

- A májusban megjelent új lemez címe a zenekar névadója is egyben. Olybá tűnik, mintha egy frissen alakult banda debütáló albuma lenne. Esetleg nálatok ezt az újakezdést szimbolizálja a cím?

Mikael: - Azt hiszem, igen. Tényleg azért választottuk ezt a címet, mert ezt a lemezt egy újakezdésnek tekintjük. Most minden rendeződött, tiszta lappal indulhatunk újra. Így lett ez a banda második első lemeze.

- Ha már újakezdtétek, nem merült fel bennetek, hogy másik kiadót keressetek magatoknak?

Mikael: - Soha! Eszünkbe sem jutott ilyesmi. Meg va-

- Ahogyan említettet is, több dal is felkerült a csapat korai időszakából. Hogyan tekintetek vissza azokra a lemezekre? Mi a személyes véleményed mai szemmel mondjuk a "Penetralia"-ról?

Mikael: - Nagyon büszkék vagyunk rá. Könnyű lenne most okoskodni, hogy ezt így kellett volna csinálni, vagy úgy. Nagyon szeretjük a régi dolgainkat is, végtére azokkal indult el a Hypocrisy.

- A "Hypocrisy Destroys Wacken" végén található négy bónusz stúdiószám, melyből kettő felkerült az új lemezre is. Viszont a másik kettő, közte az Exploited feldolgozással, eléggé elütnek a Hypocrisy jól bevált, kísérletező stílusától, hangzásától. Csupán a móka kedvéért kerültek fel mégis?

Mikael: - Az igazság az, hogy az említett két dal még az "Abducted" idejéből valók. Azon már nem volt elég hely, de nem is illettek volna bele ezek a nóták az album koncepciójába, így lemaradtak. Viszont azt semmiképpen sem szerettük volna, hogy elkallódjanak, ezért dúsítottuk fel velük a koncertlemezt. Ritkaságnak

számítanak. Ha-Ha! De nem hiszem, hogy valaha is újra elővonnánk majd őket.

- Eddig összesen egy nótát állt módunkban hallani az új nagylemezekről, ezért is kérlek, vedd össze a friss korongot a korábbiakkal! Már csak amiatt is, mert a halott dalból ítélve Peter hangja mintha megváltozott volna...

Mikael: - Igen, kísérleteztük egy kicsit az énekhanggal. Jó pár olyan dalunk van a friss anyagon, ahol Peter visszavesz a hörgésből és megpróbál tisztán énekelni. Érdekes kihívás volt játszani az énekstílusokkal. Aki eddig hallotta az anyagot, az meg volt elégedve a változatosabb vokáltémákkal.

- Zeneileg folytattátok a vonalat, amin a "The Final Chapter" albumon hagytatok abba?

Mikael: - Nem egészen. Ugyanúgy megvan az egyensúly a monumentális, nagyívú és a zűzösebb, gyorsabb darabok között, de talán most az egész anyag metalosabb, riffesebb, mint amit valaha is alkottunk. Abban viszont felvettük az előző sorlemmezén elejtett fonalat, hogy a "Hypocrisy" album is egy tökéletes mixe a metalzenei stílusoknak. Akad rajta tipikus death metal, középtempós heavy metal döngölés, vagy ultragyors thrashes szaggatás is.

- Peter úgy jellemezte a friss korong zenei irányvonalát, mint egy ágymenetet a tipikus Hypocrisy sound és a Metallica fekete album között. Te hogy vagy ezzel?

Mikael: - Talán igaza van. Az új anyagban ott a régi énünk, de egyben nyitottabb is a döngölős heavy metal muzsikák felé. Erre pedig jó példa a '91-es Metallica korong. De elkészült egy olyan dalunk is, ami a promóanyagra nem került fel, és az pedig Pink Floyd hatásokat hordoz magán. Ezért is mondtam, hogy a "Hypocrisy" egy tökéletes mix.

- A nyár a fesztiválok jegyében fog eltelni a csapat számára. Utána mit várhatunk turnéfronton?

Mikael: - Valóban, rendesen be lettünk táblázva fesztiváliügyileg. Kezdünk május végén a Dynamo-n, de ott leszünk Zwicauban a With Full Force-on is. Szóval a fesztiváldíny elhúzódik egészen őszig, és majd szeptemberben megyünk egy mini Európa-turnéra, kábé húsz állomással, de ezek inkább csak osztrák és német helyszíneket fognak érinteni.

- Esetleg magyar buli nem került szóba?

Mikael: - Az összes koncertünk még nincs leköve az év végéig, de eddig magyar fellépésről még nem beszéltünk a szervezőkkel. Pedig szeretnénk nálatok játszani. '93-ban már volt egy bulink Budapesten (a Cannibal Corpse és a Desultory társaságában - a szerző) és nagyszerű élményeket szereztünk. A közönség óriási volt, élvezték a játékot, ismerték a számokat. Gyilkos volt!

Kresák Gergely - Simkó P.

Lábak

KO...

Black-Out Miskolc, Vian - május 7.

Villognak a kengyelfutó gyalogvakuk, meg egy csomó lámpa, aminek a nevét nem tudom. A jó öreg Vian már megint kiszorított mindenféle perifériára, színpad kinézetű buckára, ami egyébként a keverőpult funkcióját hivatott betölteni. Mint a Kincskereső Kisködmön, kuporgok a buckámon, előttem egy csomó intenzív láb, megszállta őket a boogie, az Árnyak jó kis bemelegítőt csinált nekik. Amúgy ez a banda nem is olyan dark, mint ahogy mondtátok, legalábbis nem rossz értelemben. Már jó néhány éve nem engednek az energiájukból, pedig az itthon elég ritka, hogy valakit ne sodorjon el teljesen a ShyGys szele. És voltak értelmes szövirágok, egy kettőbe beleakadt a fülem. Tisztességesen eljátszották, hogy ők az előzenekar, aztán bementek, hogy jön a Black-Out, és egyre több lett előttem a láb, rámgyűltek a kisebbségi

komplexusok, mert valahogy így érezheti magát a liliputi is a Mihálynap nagyvásáron. Felállok, mint aki várja a Himnusz-t. A szokásos taps, meg húha, meg bíbábú után Kowalskyék elkezdtek a sőt. Jó dolog, ha egy zenekar nem hagyja cserben a debütáló albumát, a Black-Out is töretlenül hűséges a régi számaihoz, az Esőnapról és az Ezüstkötetről is szedtek elő dalokat, amit persze tömegmozgató szakmai eljárásnak is felfoghatunk. A népek mindenestre bejött, már láttam a lábakhoz tartozó fejeket is, és úgy nyomták a szöveget, ahogy csak hithű rajongók teszik, igaz, ezt a zenét nem lehet kedvelni, valakinek vagy bejön, vagy nem. A Tölem más és az Ezüstkötet is ezek közé a Black-Out himnuszok közé tartozik, amikor a fiúk rázendítettek az Ezüstkötetre, a maradék kintlévőség is beviharzott a tethelyre. A buli tetőpontja ez lett volna, ha nem születik meg a napokban a V.V.V., amiről lenyomtak néhány olyan pörgős számot, hogy innye, és majdnem kiment a szememből az az álom, amit a koncert eddigi részének köszönhettem.

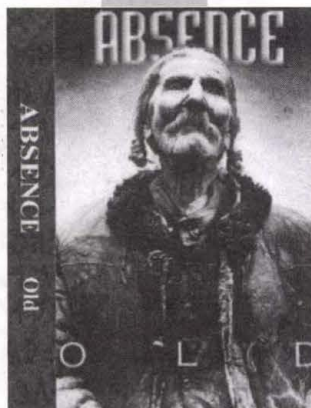
A Zöld keddet csak úgy rámhúzták, mint a vizes lepedőt, semmi kerek szeműeges entellektuális íz, esküszöm, szinte ébren voltam már, és ébren tartott a következő néhány szám is, aztán az ember, mint sok más jobban, most is elérte a csúcspontot: Igeen. Igen szerény, de ellentmondást nem tűrő véleményem szerint ezzel a számmal nem csak az új cédjük kapott betonalajt, de az egész szakmai, meg közéleti, meg ilyen-olyan múltjuk is elégedetten bólogathat. Emberek, még ilyen húzómat... szinte táncra perdültem, de akkor vége lett az Idegennek, Kowalsky meg fogta magát és az összes varázslatos bölcsességével együtt levonult a színpadról, ami ugye állampolgári joga mindenkinek, bárki bármikor lemehet a színpadról, de ha már egyszer felment... meg hát a koncert kellős közepén... Szóval KO elment, aztán visszajött, mint ha mi se történt volna, elvonult a vihar, felsütött a nap, a közönség visszanyerte lelki nyugalomát, én meg mérgemben visszaültem a buckámra és néztem tovább a lábakat. Blekauték még ki akartak engesztelni néhány számmal, legjobb barátaim, a lábák ki is engesztelődtek, aztán azt mondták, hogy az érzéseimet ne fejtse meg senki. Ez megint kiemelt az intellektuális tejberizsből és megadtam magam, pedig a nőknek ilyen nem illik, a jámbor népség egyetértően bódult egyet, nem azért, de köztük voltam én is. Szeretik ezt a dalt, mint az emberek a sőt, és még az ajtó mellett álldogáló passzív hátrédek is magukba lovalták a zenét, én meg úgy éreztem magam, mint az áruló az örmény felszabadítási front közepén. Annak ellenére, hogy a koncert fennmaradó részében a buckámon ültem és visszasüppedtem a fent említett mentális tejberizsbe, azért el kell ismerni, hogy az új album hibátlan, és ha valamelyik fesztiválon nem lesz idegem sorbanállni az ötödik sörfelesért, valószínűleg a Black-Out irányába is megpróbálok majd elnavigálni...

Szakál Adrienn Fotó: Dávid Zs.

Absence: Old

Szerzői kiadás

Több, mint egyéves vajúdas után idén januárban sikerült rögzítenie ezen háromszámos demóját a gödöllői Absence-nek. A csapat az aktuális rock/metal trendektől eltérő irányt jelölt ki magának, ez leginkább progresszívnek nevezhető stílusjegyekkel bíró muzikát eredményez. Bár igazából szigorúan csak a dalok szerkezete, összetettsége miatt lehetne progresszívnek nevezni. A tagok egymástól meglehetősen eltérő zenei ízlésének köszönhetően az Absence stílusát nehezen lehet behatárolni, talán az experimentális skatulyát a legszerencsésebb velük kapcsolatban használni, elvégre nem áll távol tőlük a kísérletező felfogás. Mikor az „Old Black Song” felcsendült, azonnal a VoiVod nevére ugrott be, s ez az érzet végigkísért az egész anyagon. Avantgarde, alternatív törekvéseiket grunge-os, rockos kísérletekkel keresztezik, valamint még ehhez adnak folkos, etnós megoldásokat. Több számban is erős magyar népzenei hatások fe-

dezhetőek fel, ennek eredményeként az alapjában véve angolul írt dalszövegek sokhelyütt magyar nyelvű szövegrészeket is tartalmaznak. Ez az irányvonal egyébiránt jelenleg koncepció az Absence-en belül, így a jövőben is hasonló módon szeretnének dolgozni. Csak egyetlen adalék még: a nóták javában Jilling Jácint hangmérnök is közreműködött kisegítő zenészként furulyán, vascsőveken (!) és sampleren.

Az „Old” 250 Ft+pkg.-ért beszerezhető: Absence, 2100 Gödöllő, Sik Sándor u. 11. E-mail: absence@nexus.hu Internetes elérhetőség: <http://www.nexus.hu/absence> A jelszó: Fém Csárdás!

- B. Balvi Ák. -

Sweet Silence: Kill Or Be Killed

Wild Side Music

Lassan már a Wild Side Music hazai promóterének képzelem magam, hiszen valahogy mindig nekem jutnak a kiadványaik. Először a Love Sikk Junkiez (Hol késik a folytatás?!), aztán az „Anvil Compil”, most pedig a Sweet Silence.

Francia a csapat, ez a bemutatkozó ötszámos minialbumuk, s a mellékelt infó szerint heavy-thrash-t nyomnak. A latba nem. Hát őszintén megvallom, van még behoznivalójuk. Az anyag megszólalása nem igazán mülja felül egy demóét, a gitározó Sébastien angol kiej-

tése meg tragikus. A muzsika a '80-as évekbe visz vissza bennünket, oda a Bay Area-i öböl környékére San Francisco-ba, ahol dolgozott egy - akkor még - feltörekvő zenekar, bizonyos Metallica... Abban az időben még alig ismerték őket, de a Sweet Silence-re azon korszakuk volt hatással. A „Kill 'Em All” LP-jük legin-

kább, illetve a „Ride The Lightning”. Az énekhang a fiatal James Hetfieldre emlékeztet, csak szürkébb, a zene is technikás thrash, néha speedbe hajló, a klasszikus elődök tradicionális mintájára. Bárhogyan is próbálnám szépitni a dolgokat, átlagos és jelentéktelen a francia négyes próbálkozása. Egyszerűen nem tud lázba hozni, bár mások talán találhatnak benne valamit. Nekik készült a „Kill Or Be Killed”.

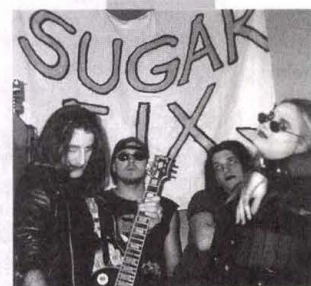
A CD 1300 Ft-ért beszerezhető: Wild Side Music, 1755 Budapest, Pf.: 106. A borítékre kéretik ráíratni: Gyilkos Szenvedély!

20'49"

- Bánfalvi -

Sugar Fix: Koncert

Sok ugrálás, izzadság, zihálás és őrület közepette lett felvéve a Sugar Fix demóelőzetese. Egy élő koncert Tatabányán, amelyről öt dal került rá a hozzánk eljuttatott kazettára. A feelingre, a műsor összetételére kell összpontosítanunk, mert a hangzás hagy némi kíváncsiságot maga után, az ének sokszor torz vagy túl visszhangos, de hát erről a legkevésbé a zenekar tehet. Az előforduló pontatlanságokról már annál inkább.

A „Devil Friend” a felkonferálás szerint „Nagyon elszállós szám”, én a húzós stoner-hardrockot használnám rá darks, gumes beütéssel, mellesleg Linda Daemon énekesnő Tairrie B.-t (ex-Manhole, Tura Satana) megszégyenítve passzírozta ki a hangokat torkán. A „2 Cops (In A Dead End Town)” is egy hasonló, para-pszichós, vibráló, össznépi kórusba torkolló rock tétel, míg a „Mary Huana” felvezetése a következő: „Inkább ne nyomjatok keménydrogokat, de fű mindig legyen nálatok!” Igazodva a témához, ez a mű egy füstös, sötét szerzemény, nyers és vad, kicsit talán Sutter-es, vagyis hagyományápoló. A „Pill Story” már ismét egy pörgősebb, felszabadul-

tabb, egyszerűbb megfogalmazású nótá ská-s betéttel, továbbá Linda becsületére legyen mondván, hogy igen erőteljes, arrogáns hangja van, iszonyatosan be tud durvulni, viszont változatosan énekel. Levezetésekként még élénk tárják kedvenceiktől a Guns N' Roses-tól a „Shadow Of Your Love” feldolgozását punkosan, némileg a saját tudásukhoz igazítva, tehát Sugar Fix-esen. Fix, hogy találkozzunk még a nevükkel, s epedve várom első stúdiófelvételüket!

Címük: Linda Daemon, 2500 Esztergom, Telegdy Csanád út 23/3. A jelszó: Szívdúd... a fogad!

- Bánfalvi Ákos -

Onix: Erre született

Szerzői kiadás

Az 1996-os „Nagy robbanás” album kiadása után egy évvel az Onix zenekar egy búcsúkoncerttel egybekötve feloszlott. Pedig az anyag minimális médiasegítség nélkül is több, mint ezer példányban kelt el, köszönhetően a sok-sok klubbulinak. Féléve annak, hogy a három alapítótag (Juhos Attila -dob, Lieber Zoltán -basszus, Bosnyák Antal -ének, gitár) újjáélesztették az együttést. A két gitáros felállást bil-

lentyű-gitár felállásra módosították, így a dallamviláguk gazdagabb, a hangszerelésük kiforrottabb, érettebb lett.

Amúgy az Onix-ék ugyanazt az irányvonalat követik, amit három éve félbehagytak, tehát nagyívű dallamok, lágy, AOR-ba hajló megoldások jellemzik dalaikat. Amerikai ízű, megamelódikkal operáló rockzenéjükre a legnagyobb befolyással az utóbbi időben a Bon Jovi lehetett, ebből következik, hogy sok hasonlóságot mutatnak a Snake Hearttal. Érzelmes nótákkal, a párhuzamokat boncolgató szövegekkel találkozhatunk az „Erre született”-en, kapásból sláger lehetne a zongorás című adó számból, vagy az egyetlen régi szerzeményükből, a szerelmes „Várlak még”-ből. Emlékszem, amikor még a Junkies-os Szekeres András énekelte a '93-as „Szólnak mindig rám” demójukon... Hát igen, múlik az idő, azonban az Onix a jelek szerint ismét magára talált, Anti hangja, technikája sokat fejlődött, úgyhogy a csapatnak helye van a hazai színtéren. Bizom benne, hogy az alternatív hullám leáldozásával kapuk nyílnak meg az együttes őszinte, érzelmeikkel teli dallamos rockzenéje előtt!

Az anyagot a Rockworld Bt. forgalmazza, ám meg is rendelhető: Onix, 1214 Budapest, Szabadság u. 49/a. Tel.: 20/949-1008 A jelszó: Hozzád szó!

60'04"

- B. Ákos -

Dying Wish: ...On Twilight Of Eternity

Második demóját kaptam kézhez a püspök-ládányi Dying Wish zenekarnak, és a hattagú csapat azon kevesek közé tartozik, akire érdemes odafigyelni a magyar demonstrációs termékből. Már a zenekar neve is csupa melankólia, így végképp nem kell meghökkenni azon, hogy a muzsika sem majálisokra való.

A csapat zenéjét atmoszférikus metalként lehetne leírni. Bár a dalok szövegei elég líraiak, érzékeny lelkekről tanúskodnak, inkább vonzódnak az alkonyathoz, mint pirkadathoz, ennek ellenére zeneileg nem doom-osan vontattottak. A srácok elkötelezettai a középtempónak, és ez az egyvégtében lüktetés egyfajta könnyedséget kölcsönöz a mélyebb mondanódóhoz, sötét romantikához.

Külföldi „viszonylatokban” mérve a német gótikus metalcsapatok voltak a leginkább hatásosak a magyar bandára. Ezek közül is legnagyobb súllyal a Darkseed esik latba, főleg a férfias, nyers énekhangok miatt. A Dying Wish vokálók terén szívesen nyúl az ékpár megoldáshoz, ugyanis a tiszta énekhangot rendszeresen vegyítik mélyebb, hörgős részekkel. Másrészt pedig előretolt, meghatározó szerepe van a szintetizátornak, ami olyasfajta státuszt tölt be, mint az ugyancsak germán Crematory-nál: ellenpontozva a gitárok súlyosságát, légiességet kölcsönözve a produkciónak.

Az igényesen összerakott Dying Wish demónak egyetlen hiányossága, hogy nem nyújt semmi olyan pluszt, amivel kiemelkedhetne a nemzetközi szinten próbálkozó csapatok tengeréből, de mint mondtam, a mi házuk táján már csupán ezzel a színvonalas zenéléssel és a standard, egyenletes teljesítménnyel megtették ezt. Egy olyan ötszörös számot is hi-

ányolok, ami miatt állandóan lehetne sulykolni, járni a kazit a magnóban. De azért ennyire ne aprózzuk el a dolgot, és inkább üdvözljük a csapatot, mely ha tovább halad az úton, követni tudja majd az Evensong és a Sear Bliss példáját. Addig tessék megrendelni az „...On Twilight Of Eternity”-t, amely egyszerű dalstruktúráinak, fogós témáinak, kellemesen szomorkás hangulatának köszönhetően szélesebb rétegekhez is eljuthat.

Dying Wish, Papp Lajos, 4150 Püspök-ládányi, Szondi u. 6.

Simkó P.

Steamy Windows: Portré

ALT Product/Szerzői kiadás

Kellemes családias. Szerzte nekem a tiszteltreméltó Steamy Windows örömezenekar.

Hála nekik a vidám percekért, olykor az elgondolkodtatásért! Értékelem. Minden szempontból, díjazom is egy értékeléssel, már persze, ha megengedtetik. Nos?

Most vágok bele és leírom az őszintét: sokszínű. Vagyis ilyen lenne a társaság „Portré”-ja. Tarka-barka rock 'n' róka. Nem tudok rá jobbat, ez is ökörség, de az ő részükről is, hogy ennyit variálnak. Mégis szimpatizálok, tetszetős. Mi? Hát ez a stíluskavalkád. Előfordul funky-s ritmizálás, rapes vakerás, hiphopos ugrabugrás, valaki tekeri is a scratch-et a „Játsszik a szél”-ben. Máshol szaggatott riffekre épülő hardcore-t adnak. Egy jó kiadás adogat. Belesántulhatnék a komor grunge-ba, a nevében is sötét dark melázásokba, a Pál Utcai Fiúk-szerű táncos, alteros próbálkozásokba, s esküszöm meg is teszem, töröm a nyakam, haladok előre a számokkal. Jönnek elő a jó té-

mák. Örvendek! Segíthet Horváth Bea vokálja (de csak vendég-lős-ként) az „Át az éjszakán”-ban például, az „Árva gyerek balladája”-ban (Jaj szegényke!) Cyrano a BlaBla-s pasi stílusát határozottan megkönyékezi hangilag. Határozatlanul oldalok komolyan tűnő balladák, pörgős, punkos nóták felé, állást foglalok, stílusmeghatározást nem találok. Talán a heavy-rap-alter-grunge-dance-punk-dark-hardcore-rock-hardban minden benne van. Haha, ha nem hagytam ki semmit. Vagy igen? Válaszkapás: ALT Product kiadó, 5002 Szolnok, Pf.: 76. Tel: 56/422-429 A jelszó: Portré!

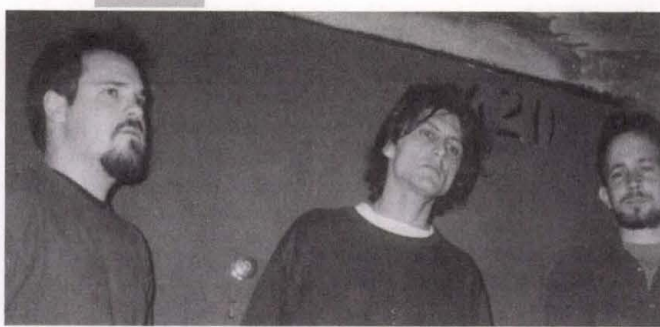
- B. falvi -

Septicmen: Szeptember

Szerzői kiadás

Az már azért sugall valamit, hogy a váraplatoi csapat 1992 óta létezik. Nem kezdőkkel állunk szemben, igaz '96-tól volt egy másfél éves szünetük, és csak 1998 májusától próbáltak újra. Aztán szeptemberben vonultak stúdióba (innen a cím...), s rögzítettek egy jó minőségű, igényesen kivitelezett ötszörös anyagot. Nos ez kerül terítékre a következőkben.

A Septicmenek a régi iskola hívei, a '80-as évek klasszikus korszakát próbálják életben tartani, bár itt-ott bizonyos modernizálódásra vonatkozó törekvések is megüthetik fölülkelt. A thrash metal iránti elkötelezettségük már nem annyira egyértelmű, mint egykoron. Ma inkább egy húzós metal zenekart testesítenek meg, ontják nehézkes riffjeiket, szaggatnak, diktálják a középtempót, azaz teszik a dolgukat. Az őt új dal egységes koncepcióról tanúskodik, idézik a Metallica-t, illetve egyéb euró-

Septicmen

pai fém-zászlóvivőket. Kellemes benyomást tesznek a befogadóra, csak egyvalami hiányzik: a különlegesség. Ezek a témák már nem hatnak az újdonság erejével, és az énektémák is változatosabbak lehetnének. Aki viszont az egyszerű, szívóll jövő metalra éhezik, csillapíthatja éhségét nyugodtan ezzel a zsiros falattal, esetleg ellátogathat most zajló, Necksprainnel közös túrájuk valamelyik állomására.

A „Szeptember” CD-n 800 Ft-ért, kazettán 400 Ft-ért vásárolható meg a Hammer Zenebarlangban, vagy megrendelhető: Korcsmár Gyula, 8100 Várpáloca, Tábormező u. 30. Tel.: 88/372-294 Joe. A jelszó: Szkeptik Men!

- B. Ákos -

S.L.A.N.G.: Demo

Az ősszel megjelenő második albumának előzetese gyanánt érkezett a székesfehérvári S.L.A.N.G. háromszámos CD-je. A nóták meglehetősen éles váltásról tanúskodnak a „Megoldás (?)” anyagához képest. Több a slágertéma, könnyedebbek a dalok, az énektémák is sokkal lazábbak, kellemesebbek lettek, nyoma sincs az „ülvétőzésnek”. Egyszóval: visszakanyarodás a korai időkhöz.

A nyitó „Kacag a Hold” dallamgazdag, lendületes hardrockjával, ragadós kórusaival és refrénjével a kvartett vidám, felhőtlen oldalát mutatja, viszont ez két társára is áll. A „Crazy And Sleazy” egy totál amerikai glam tétel, amiben a Pretty Boy Floyd, meg a Cats In Boots” hagyatékával gazdálkodnak, felidéztek előttem a miskolci Marilynt. Az egyszerű felépítésű, csillogó alkotásban a sakálvokálokat a szintén fehérvári Cadaveres De Tortugas-szal együtt énekeltek fel (!), akikkel nagyon jó barátságban vannak, s az ebben szereplő akusztikus betét kimondottan szimpatikus teszi előttem őket. Mármint a Sex Love And New Generationt. Sőt, még zongorát is felvélek fedezni benne, de előfordulhat, hogy csak a fülem csalt meg, mert utalás nem esik róla, és nem is mernék rá megesküdni. Az azonban egyértelmű, hogy a harmadikként elhangzó „Fújunk felhőt!”-ben Cinderella-s, country-s részek kísértének, s az ének ugyan Sing Sing-es, a refrén közös vokálózásra buzdít. Ha van eszük Szabiéknak (ének), erre a húzós, bulizós szerzeményre készítik el a klipjüket, és garantáltan az egész ország felhőt fog fújni. Azt meg hogyan kell?

A választ megkaphatod: Vincz Szabolcs, 8000 Székesfehérvár, Tolnai u. 44. Tel.: 30/910-7609 A borítékra írjátok rá: Kacagó Rock!

- B. falvi Ákos -

Bugs: Mi volt ez?!

Szerzői kiadás

Valahogy a debreceni Bugs minden egyes találkozásunkkor gondolkodóba ejt. A műfajon belül az egyik legkiemelkedőbb teljesítményt nyújtják, egy rendkívül széles réteghez szólnak, fiatalok is, tehát minden együtt van bennük a nagy sikerhez, az igazi áttöréshez. Mégsem csapott le rájuk még egyetlen kiadó sem eddig, pedig ez a lehető legnagyobb könnyelműség, ami létezik. Ha lemeztársaságot alapíthatnék (messze van az még), ők lennének az elsők, akiket szerződtenék, és nemcsak a kaszálas miatt. Megérdemelnék. (Rajta! - mondják a kiadók - a szerk.)

Ez a lemezminőség maxi is a kiadók becserkészése végett készült, friss termésükből válogattak össze három „különböző”, egyértelmű slágertémát. Kinek mihez van gusztsza, szemezgethet kedvére. A „Végre ketten” soul-os női vokáljaival, laza funky-jával, könnyedségével fog meg. Olyan, mint mikor „Elrept a vág”. A „Szókebarna” egy szerelmi bánatról szól, mégsem keserű, hanem lüktető. Bluesos részletei, a fúvósok (trombita és szaxofon) megadják a jellegzetes ízt a nótának. „Jó voltam hozzá, nem az én hibám” - hallom vissza utólag is. Ahogy az anyém sem, hogy nem tudok elfoglaltanul írni rólok. Hogyan is tehetném, amikor a harmadikként elhangzó „Mi volt ez?!” húzós lendületével a kedvenc dalaim

Maxi
Mi volt ez?!

egyike a hazai felhozatalból? Könnyedén megjegyezhető, abszolút sikervárományos tétel. Kezdem azt érezni, hogy „Egy jótündérke megtalált engem”. Hát körülbelül ennyi. „Mi volt ez? Valami történt velem.” Beléjük habarodtam, még jobban. Szerződést nekik, de tüstént!

Kapcsolatfelvétel: 20/954-0430 E-mail: bugs@movinet.hu Internetes elérhetőség: http://www.movinet.hu/bugs A jelszó: A cég hullámhosszán!

1017

- B. Ákos voltam. -

Phaidon: Contrast

Vérröggel utat falazni, ordítást végighallgatni. Megteszem, ha addig élek is, ezután már nincs miért élnem. Éreztem a fájdalmas gyönyört, megtapasztaltam az önmarcangolás szépségét. Hálát kellene rebegnie ajknaknak, mást teszek: a semmit. Pedig kell. RÁM ORDÍT A HANGTALAN TUDAT. Rendben, megérdemlik: a Phaidon.

A KÉP IS ÚJRA ÉL BENNEM, rólu, általu. '96

óta vártam erre a pillanatra, bíz-tam bennük. Nem hiába! Megkönnyebbít a tudat, hogy képesek voltak rá, beértek. Valamiért a Trident utódját látom (más is) bennük, sajátos

felfogásukban, az énekekben. Ugyanaz a TUDATOS ROMBOLÁS. Váratlan fordulatok, a meglepetés ereje. Az édesedés helyett még keserűbbek, elborulnak, bedurvulnak, zenéjük is, etnós részletekbe feledkezve tudatosabbak, konkrét elképzeléseik közepette a látszat megcsal: kiirtották a dallamokat. Hazugság! Az extrémitásnak ez nem velejárója, a melódia-ák továbbra is fontosak, attól, hogy bekeményedtek, még nem...

A SÖTÉT ELVAKÍT, hadakozom a meghatározásokkal, grunge, extrém metal, pszichedelia,

Harlot: Üzletszerű kéjelgés

Szerzői kiadás

Némi csend után a Harlot újra jelentkezett egy albummal. Két éve már annak, hogy a „Puha ágyak, kemény csaták” eljutott a dallamos rockzene híveihez, s valójában ezzel a kiadvánnyal sem akartak ennyit csúszni, már rég felvették, csak a kiadókereséssel eltelt az idő. Mivel a lemeztársaságok nem bizonyultak megfelelő partnernek, maradt a szerzői kiadás, de a helyükben nem félnék attól, hogy a

nyakukon marad az „Üzletszerű kéjelgés”. Aki eddig megvette az anyagaikat, az most is megfogja, sőt még többen is, hiszen idáig ez a legjobban sikerült munkájuk.

Töredelmesen bevallom, mindig is voltak titokban fenntartásaim a Harlot muzikájával kapcsolatban. Ez alkalommal viszont azt hal-lom vissza, amit az első kazettánál is szerettem volna már. Egy kiérlelt, stílusában maximálisan kiforrott, leleményes zenekart. Ha a Sex Action a „Mocskos élet” után ezt az albumot készítette volna el, máig a csúcson lennének. Csak hát túl sok a volna. Viszont az tény, hogy a Harlot megcsinálta: egy változatos, telibetalált művet. Szakító riffekkel, valódi szennel és feelinggel, valamivel sötétebben, mint eddig, de jelen vannak mocskos rock 'n' rolljakkal. A dalok még sohasem sikerültek ilyen húzórsra, ilyen jóra. Meglepő módon a „Lógok a szerez” például a Tankcsapda-szerzeményeivel rokonítható, míg a „Lebe-

gés” eleje kimondottan Black-Out-os, de hát stílusváltásról szó sincs. Ez továbbra is az a vad, motoros rockzene, melyre kereslet nem nagyon van, de jó, hogy létezik ilyesmi is. Sokszínűbbek az énektémák, erőteljesebb a megszólalás, jobban előtérbe került az amerikai-sleazy-érzés. Szóval nem érdemes bizonytalan-lankodni, rá kell robbanni a Harlotra, mert ez több egy üzletszerű kéjelgésnél.

Az anyag 700 Ft + pkg. ellenében megrendel-hető: Németh Győző, 7000 Sárbogárd, Attila út 14. III/9. Tel.: 25/361-751 A borítékra kére-tik ráírni: Téged akarlak!

3933*

- B. falvi -

VIDEO I esen

Primus:

Interscope Rec./BMG

Videoplasty

Jobb, ha az elején tisztázzuk a Primus nem háziasszonyoknak való zenét játszik. Még nem tudtam eldönteni, hogy sznobságunk szeretteti velünk a Primus agyament dol-gait, vagy tényleg tudjuk őket élvezni - rö-vídtávon mindenképp.

A Videoplasty dizájnjában - gyurmafigura kezd a filmben és a borítón is ő bénázik - a Rhinoplasty lemezhez kapcsolható (98.). Bár anyagát tekintve még a '97-es Brown Album turnéztatásához kötődik - Kalamazoo és társai. Szerencsére a videó gerincét egy kiváló minőségű koncertfelvétel képezi, amit egy '98-as koncerten rögzít-tettek egy meg nem nevezett helyszínen. Persze több helyszínről is van felvétel, de ezek mellékvágányok, úgy mint a közbe-szúrt stúdiómunkák részleteiről készült fel-vételek. Például belenézhetünk a Too Many Puppies stúdiómunkájába néhány másod-percig, ezt a számot később koncerten is megkapjuk. Megnyugvásunkra szolgálhat, hogy a számok nagy része teljes egészé-ben szerepel, így nagyobb lehet az élvezet foka. A látványt a világításon és a háttér-ként szolgáló diaporámán kívül leginkább Les Claypool vezérbőgős - énekes "MÁV kalauzos" öltözké és Popey-re emlékezte-tő lépései szolgálják. Persze a hangszeres játéka kapja a főszerepet, ami zseniális. Ízelítőt kaphatunk abból is, milyen az, ha a Primus egy scratch man-nel dolgozik a színpadon. Az ő zenéjükben már semmi sem lehet elég meredek. A számok/blok-kok közötti rajzanimációk is kellőképpen örültek. Például a rajzember késsel-villával nekilát a saját farkának, levágja, aztán megeszi, naná, hogy kiugrik a szeme... A

továbbiakban egy szűnyög is szerepet kap, akit egy seggen lapítanak szét. A stúdió-ban felbukkan Tom Waits is, az öltözőben pedig Marilyn Mansonék.

Két videóklip forgatásába is belebámulha-tunk, az egyik az Over The Falls, a másik a Shake Hands With Beef, mindkettő a Brown Albumhoz kapcsolható darab.

A záró képek egy fotózáson készültek, itt fut a közreműködők, készítők névsora, majd egy country-ba oltott Primus klip. Nyolcvanöt perc hasznos játékidő. Szóval, súlyos!

Paya

idion

de nem az igazi egyik sem. Valódi csak a ze-ne, a zúzó riff-alapú. Egyszer védtelen, más-kor kegyetlen, kiismerhetetlen, lehengerlő, le-írhatatlan. A megértéshez TÉ MÉG KICSI LÁNY VAGY, TE MÉG NYUGODJ BÉKÉBEN! A „Contrast” négy számával beszerezhető (plusz négy angol verzióval): Bekker János, 4200 Hajdúszoboszló, Nádudvari u. 41. Tel.: 30/9855-886 Rásó Péter. A borítékra írjátok rá: Don Fájdalom!

- B. falvi Ák. -

Rockworld rejtvény

Azon olvasóink között, akik helyesen válaszolnak az alábbi kérdésekre, a Rockworld Bt. által felajánlott 5 db Hétköznapi Csalódások: Ludd tábornok, avagy két műszak fűszag c. MC-t, ill. 2 db CD-t sorsolunk ki. A válaszokat nyílt postai levelezőlapra (!) kérjük postacímünkre (Rockinform, 3523 Miskolc 23. Pf.: 58.) 1999. július 14-ig beküldeni.

1. Mi volt az együttes előző albumának címe?

a) Hangulat-jelentés b) Hangutalát-jelentés c) Időjárás-jelentés

2. Melyik magyar politikusról írtak számot?

a) Orbán Viktor b) Csuska István c) Torgyán József

3. Hogyan becézik a zenekart?

a) Hátsófé! b) Fenék c) Picsa

Eredményhirdetés az 1999. szeptemberi számban!

100% Music Lemezbolt

6000 Kecskemét, Kossuth tér 6-7.

Tel./Fax: 76/416-516

Nyitvatartás:

10-18 (h-p)

9-13 (szó)

Figyelem!

Azon lemezboltok, amelyek szere-peltetni szeretnék adataikat (lásd balra) a lapban, kérjük telefonál-janak a 46/364-804-es, vagy a 20/9665-205-ös telefonszáma, és kérjenek felvilágosítást a feltételekkel kapcsolatban.

Meghallgattuk

Grip Inc., Lacuna Coil, Intense

E-Klub 1999. 05. 16.

Ahogy beértem, siralmasan kevés arc lézengett a zegzugos épületben. Ha ebből levonom a zenekarokhoz tartozó szokásos sleppet, jó, ha harmincan követték figyelemmel az Intense már javában zajló műsorát. Arra gondoltam, a korai kezdés lehet az oka, hiszen olyan hét óra magasságában nyithattak kaput és nem sokkal később csaphatót a húrokba a közönség bemelegítését végző banda. Először hallottam a budaörsi illetőségű csapatot, akik az irreálisan mini színpad ellenére kellő intenzitással nyomták a szerzeményeiket. A hangzásuk hála a körkörös teremnek és a betömörülő nézőknek, olyan hatott, mintha a Kínai Nagyfal mögül nyomná a talpalávalót. Ez persze a saját megítélesem. Ahol álltam, jószerivel csak a bógó dörmögött a fülemben, a dob és az ének mindezt kísérte, a szólógitár pedig épp-hogy csak felfedezhető volt a sűrűben. Amit csináltak, az nem volt rossz. Az a kevéske néző, aki arra méltatta a csapatot, hogy végighallgassa a produkciójukat, biztos jól érezte magát. Ha összességében nézzük a nézők egyharmada táncolt, ami nem rossz arány! Az már viszont ironikus, hogy a teljes átéléssel szórakozók jó, ha tízen voltak. Szűk főlőrárt láttam belőlük. Számuk lendületesek és hamar tűzbe hozzák a hallgatót.

Egy „sörnyit” kellett várnai a Lacuna Coilra. Számomra dk is először mutatkoztak be. Érdekes felállás, profi hangzás. Mindezek első benyomásra. Két gitár, basszusgitár, dob és kettős vokál. Ez az alapfelállítás, de ha mindehhez még azt is elárulom, hogy a szólóénekes (es) egy jófejlett - és ezt mind a hangra, mind a testalkatra értem - női hang és test akkor már kezd érdekesebb lenni. A hölgy énekestilusa, a „The Gathering-et” juttatta eszembe. Hasonló fekvésben és dallamvezetéssel formázta énekét, mint Anette. A „segéd” vokalista küllemre egy meglehetősen elb...tt fazon volt. Az, hogy paripa arca van, csak egy dolog, de a kacsa kezét ahogy tartotta és nem volt... El kellett telnie vagy három számnak, mire megbarátkoztam szerencsétlenül. Ami a torkán kiött, azal viszont semmi hiba nem volt. Ha kellett hörgött, ha pedig kellett énekelt, ahogy az meg volt írva. A nóták nagy része kissé pszichedelikus volt, érthető, ütemes énektémákkal. A két szélre kihúzódó hajzuhatagba burkolódzó gitáros mérnöki pontossággal adagolta mindezek alá a „vágatós” riffeket. A gótikus jelző talán a legtalálhatóbb rájuk. Érdekes, mivel nem tudom ésszerű érvekkel mindezt alátámasztani, de meghallva, amit csinálnak, ez az első szó, ami az eszembe jut. Azt megfigyeltem, hogy a jó koncertek pillanatok alatt véget érnek. Nem volt ez másképpen most sem. Mire kezdtem átélni a Lacuna Coil műsorát, (és megszoktam a gnóm mozgáskultúráját) hopp, már el is köszöntek és a fonott fekete hajú tüne-ménnyel együtt el is tűntek a hátsó süllyesztőben. Jó, hogy megismerkedtem ezzel a bandával. Úgy gondolom, ha valaki-

Természetesen késtem és sietve kerestem parkolóhelyet. Előre belekalkuláltam a sokszor hosszúra nyúló sorban állást, amire számíthat az ember, ha az E-Klubban akarja az estjét eltölteni. Az autók számából már sejteni lehetett, hogy nem kell majd sokáig a bejárat lépcsőkorlátját támasztanom.

nek első hallásra egy élő produkció után bejön egy zenekar, az tartósabb kapcsolatot létesít hanghordozók segítségével. Kerestem fogom a boltok polcain a CD-iket, és örömmel konstátalom, ha ráakadok a nevükre.

Jó négy vagy öt éve volt először Magyarországon a Grip Inc., Dave Lombardo dobmagus neve fémjelzi a zenekart. Már kissé aláhagyott az egykori Slayer dobos egykori hatalmas hírneve. Bostaph mára legalább akkora ász Araya-ék mellett, mint hajdanán Lombardo a Reign in Blood idején. Három lemez van a hátuk mögött. A haldokló stílus, amit képviselnek, nem enged meg óriási példányszámú lemezeladásokat. Ez a közönség számán is lemerhető volt. Amíg előző bulijukon a körcsarnokot meg tudták tölteni, úgy most épp hogy voltak vagy százan büféssel, pénztárossal együtt. Esküszöm, sírni tudna az ember, hiszen ilyen szintű zenészek lényegesen nagyobb publikumot érdemelnének meg. Gondolom ettől azért jóval több lemezt sikerül eladni, mint amennyien itt megjelentek. Az intro az első lemeztől már jól ismert ritmussal kezdődött. Lombardo felerősítő sampler hangokkal dúsított pulzáló, dzsunga üteme kellően fel tudja hergelni a tömeget (ha lenne). A sötétben aztán felpórádztak a zenészek és a fényekkel teli színpadon

kezdett venni a valódi buli. Gus Chambers mintha megtestesedett volna, mióta nem láttam. A haja megnőtt, bár ugyanolyan fazonban volt felborotválva, amúgy irokéz módra és rasztái vörös színben tündökölt. Előadásmódja mit sem változott. Erőtlen orgánuma, kissé furcsa mozdulatai beleivódnak a nézőbe. A hangzás talán egyértelműen a dobhangokra volt kiélezve. Azt bele kell kombinálni a dologba, hogy dobosunk valóban a szó legszorosabb értelmében játszik a hangszerén. Nem csupán kísér, hanem „megszólaltatja” a bőrkötet. Volt, hogy iszonytató erővel csépelte, de például szólóalapban abszolút kiszolgálta a társait. Mindezek ellenére a szólógitár kissé „fázósan megbújva” szólt a háttérben. Ez a későbbiekben kissé javult, de a főszerep így is a ritmusszekcióé maradt. Az biztos, hogy felső tamm-okat még soha nem hallottam így szólni. Dave lefutásait pedig azt hiszem, mindenki megjegyezte, aki egyszer is észlelte. A géppuskalábú jelző regóta

rajtamaradt, de ebben a kategóriában azért már többen túltesznek rajta. Programjukban vegyesen szerepeltek a korábbi lemezek szerzeményei és az új album nótái. A maroknyi nézősereg kicsit talán az első lemez nótáira mozgott frissebben. Sokan várták az elmaradhatatlan dobzó-lót, ami most kicsit kurtára sikeredett. Sajnos érződött a zenekaron, hogy hamar le akarják tudni a programot, amúgy kötelező jelleggel, mint a műkorcsolyában. Dave-re semmi panasz nem lehetett. Összességében azonban kissé sutának tűnt a buli. Szűk egy óra után levonultak a színpadról, majd rövid pár számos ráadás után véget vetettek a koncertnek. Ez biztos, hogy a kis nézőszámnak tudható be. Bár boldognak kellene lenniük, hiszen az a kevés ember, aki egy ilyen bulira befizet, nem véletlen vetődött el aznap este a Népligetbe.

Tóni - Fotó: Dávid Zs.

Grip Inc.

TNT[®]
HANGSZER

**HOGY AZ EMBER ÉS
A HANG EGYMÁSRA
TALÁLJON**

Szolgáltatásaink:

- javítás, átalakítás
- használt és új hangszerek értékesítése
- vásárlási szaktanácsadás minden gitárral kapcsolatos kérdésben
- hangszerek és erősítők elektrotechnikai javítása
- SIT húrok
- Hughes & Kettner, Marshall, Peavey, Washburn Ibanez erősítők és hangszerek

Hooligans, Buddha! szponzor

<http://www.members.xoom.com/tnte>

Telefon: 30/921-47-77 Budapest, Podmaniczky utca 11. Tel.: 312-3446

www.directinfo.hu/trafo / 06/28 432-436
TRAFO
GÖDÖLLŐ
Adatbázis: PALOTAKERT

06.12. **NOTHIN' CARROT**
FRESHFABRIK

06.19. **OMEN**

06.24. **NEWBORN**
PAW COLE
PRAY SILENCE
KIOTS

06.26. **OSSIAN**

07.03. **JUNKIES**

Koncertkezdés: 21.00h-kor
Aki 100km-nél távolabbról érkezik
vendégünk egy korsó sörrel

A progresszív zene hazai előadói rendkívül nehéz helyzetben vannak itthon, ennek ellenére sokan próbálkoznak ezzel a műfajjal. Talán nem látható semmi jele annak, hogy ez megváltozna a közeljövőben, de a háttérben sokan munkálkodnak. Ennek bizonyítéka az is, hogy a Kada zenekar bemutatkozó albuma megjelenhetett. Ennek kapcsán ültünk le a hatagú együttes miskolci koncertje után Ballay Gergővel, Kollmann Gáborral és Válik Lászlóval beszélgetni...

VOYAGE

A múlt havi Meghallgattuk rovatunk egyik legkiemelkedőbb produkcióját, a „Vogue Again” című albumával a békéscsabai Voyage készítette el. A hegedűvel megtámogatott darkos rockzenét játszó társaság jutalma ez az interjú, kérdéseinkre Kovács Zsolt gitáros válaszolt az éjszaka kellős közepén, közel az éjfélhez.

KADA

Egy magyar keresztnév

Rockinform - Sokféle irányból (alter, rock, etno, klasszikus, jazz) érkeztek a zenekar tagjai, hogyan alakult ki ez a felállás?

Válik László - Kb. hat évvel ezelőtt kezdődött ez a történet, és egy időben még énekesssel is próbálkoztunk. Ballay Gergő, a dobosunk a legrégebbi tagja a mai zenekarnak, vele már jó három éve együtt dolgozom, ő már benne volt az énekes verzióban is. Két és fél éve játszunk instrumentális zenét.

A mostani felállás fokozatosan épült fel. Gergővel ketten kezdtünk el próbálni, ezután álltunk neki basszusgitárost keresni, akit Gryllusz Samu személyében találtunk meg. Az ő helyére érkezett Boros Attila. Neki már egy komplexebb anyagot tudtunk mutatni, mert már a basszus-szólamok is megvoltak. Ekkor még énekesssel játszottunk, de amikor kiderült, hogy ez nem működik, elkezdtünk fúvósokat keresni, mert mindig is több szólamban gondolkodtam. Kollmann Gáborral a szaxisunkkal, akit szegről-végről már korábban is ismertem, egy jam-session alkalmával futottam össze, Katona Gergőt a pozanos/trombitást pedig már Gábor ajánlotta nekünk. A legfrissebb tag Mogyoró Győző, a kongás, őt a lemezfelvételre hívtuk el, mint session zenészt, de aztán megtetszett neki a dolog, és beszállt a csapatba.

R.I. - Ki, mit tett hozzá a Kada zenéjéhez?

Ballay Gergő - Ennek a zenének a gyökerei egyértelműen Válik Laci nevéhez fűződnek.

V.L. - A hangszerezés és a dalok szerkezeti felépítése közös munka. A legtöbbet a dob-gitár felállás próbált és próbál együtt, és majdnem minden számnak ez az alapja készült el először. Ezután következik a trió próba, amikor bekapcsolódik a folyamatra a basszusgitár. Majd jönnek a fúvósok és végül a kongá.

R.I. - Mikor és hol készült a lemezfelvétel?

V.L. - Tavaly nyáron a Banán klubban vettük fel az anyagot. Részben saját tőkével, részben pedig a Soros Alapítványtól kapott pénz segítségével sikerült eljutnunk oda, hogy egy teljesen kész lemezanyagot tudtunk felmutatni. Úgy éreztük, hogy megértett az anyag a rögzítésre. Csak miután elkészültünk vele, akkor kezdtünk el kiadót keresni. Négy cég került szóba, végül Böszörményi Gergely ajánlata volt a legszimpatikusabb, és így hamarosan meg is egyeztünk.

Nem vámpírok, de szeretik a sötétet

- Júniusban lesztek négyévesek, ez tiszta sor. De hogyan jellemeznék saját zenéteket, mert ez nekem sem ment?

- Ez egy nehéz kérdés, de talán a Dark-Dance-Pop skatulyába lehetne bepasszírozni, viszont a koncertjeinken játszott legújabb dalaink még populárisabbak. Persze pozitív értelemben véve.

- A „Vogue Again” kritikájában a The Cure-hoz, a Depeche Mode-hoz, illetve a Bauhaus-hoz hasonlítottalak benneteket. Ráhibáztam a fő zenei hatásaitokra?

- Abszolút, főleg a Bauhaus-szal, ám ezenkívül sorolhatnám még a zenekarok nevét végtelen végig, szólj, ha elég: Erasure, David Bowie, U2, Fields Of The Nephilim, Duran Duran, The Smiths, Radiohead, Pulp, Suede...

- Elég! Ilyen volt az 1996-os bemutatkozó kazettátok a „Vogue” is?

- Azon erőteljesebben érvényesült a '80-as évek hatása, ami annak volt köszönhető, hogy az anyagiak miatt nem volt meg az általunk szükségesnek tartott technikai háttér, és a stúdióban nem akartuk olyan dolgokkal feldíszíteni, amit egy koncerten nem tudunk visszaadni.

- Aktuális hanghordozótokról mit tartasz fontosnak elmondani?

- Ezt az albumot 1997 nyarán vettük fel és saját erőből ennyi időt vett igénybe, amíg megjelenhetett, azonban megfelelő promóció mellett még most is bízunk a sikerében.

- Nem gondoljátok, hogy egyszerűbb dolgok lennének itthon, ha magyar nyelvű dalszövegeket írnátok?

- Egyszerűbb lenne a helyzetünk itthon, de mi ennél többre vágyunk. A mi számaink angol szöveggel jobban érvényesülnek. Amúgy próbáltuk magyarul is...

- Milyen témákat boncolgatnak a kettes sorszámot viselő album dalai?

- Mindenféleképpen a szerelemről az úrsétán és a zuhanáson át egészen a tangóig. Továbbá az egész anyagot végigkíséri a heteroszexuális párkapcsolat burkolt vagy nyílt formában.

- A „Vogue Again” szerzői kiadásban jelent meg. A lemeztársaságok nem

R.I. - A borító kinek az ötlete volt?

V.L. - Én erőltettem a papír tokot. Hat-hét évvel ezelőtt, amikor megláttam Dudás Gyulának a képeit, akkor azt mondtam, hogy ha egyszer elkészül a lemez, akkor biztos, hogy ezek rajta lesznek a borítónkon.

R.I. - Szokatlan nevet választottatok...

V.L. - A Kada egy magyar keresztnév, jelentése ismeretlen. Valahogy el kellett nevezni a zenekart, és akkor úgy gondoltam, hogy egy név legyen a neve.

R.I. - Milyen alkotórészekből tevődik össze a zenétek?

V.L. - Hibrid. Nálunk zenei kísérletek hallhatók, nem szokványos hangrendszerekből alakult ki a zenénk.

Kollmann Gábor - Modális zene, az alapja mindig valamilyen skála. De nincsenek olyan értelemben vett zenei funkciók, mint azokban a zenékben, amiket ma a rádiókban hallhat az ember. Nálunk egy hangulat van, amit ez a skála jelöl ki, de elfordulhat, hogy a zenészek nincsenek egy skálában, több is ütközhet egy számban. Vagy az is elképzelhető egy skálában játszik mindenki, és azon belül próbálunk a hagyományostól eltérő helyeket keresni.

V.L. - Mint funkciók, a Bartók-féle Tengelyrendszernek megfelelő dolgok azért működnek nálunk. Mindenféleképpen kísérleti zene a miénk, és nagy vitáink voltak a csapaton belül is.

K.G. - Ez egy abszolút megkomponált zene, bár lehet, hogy ez csak többszöri meghallgatás után derül ki. Ez alatt azt értem, hogy nem teljesen improvizatív, hanem állandóan valamilyen rendező elv érvényesül.

V.L. - De a lemezen hallható dalok mindegyikében van téma, ami visszatér és abszolút kötött.

R.I. - Éreztek-e bármilyen rokon vonást Zappa-val, David Torn-nal vagy a King Crimsonnal?

V.L. - Szeretjük mindegyiket, bár nem teljesen azonosul mindenki a zenekarban ezekkel a nevekkel, annak ellenére, hogy elismerik őket. Miles Davis az, aki esetében teljes az összhang.

R.I. - Miként ítélték meg a progresszív zene helyzetét?

B.G. - Nemhogy a progresszív, de még az élő zene sem kell.

V.L. - A saját helyzetünket a reménytelen és a szar között látom. Alig van olyan klub, ahol fel tudunk lépni, az emberek csak az ismert nevekre mennek be, új vagy ismeretlen dolgokra senki sem kíváncsi. Budapesten, pl. egyedül a Süss Fel Napban tudunk játszani. Így aztán valószínűleg az lesz, amit nem nagyon szeretnénk, hogy mi is a külföld felé fordulunk. Ebben nagy segítséget nyújthat a Periferic Records, érdekes módon a lemezeik nagy többségét külföldön adják el.

Jaq. & Deni - Fotó: Mocsi

voltak vevők rá?

- Érdekelte ugyan a kiadókat az anyag, de a legfőbb gondjuk az angol nyelv volt, mi viszont nem hátráltunk meg, és kiadtuk magunk. Szerencsénkre a terjesztést vállalta a Stereo Kft./Periferic Records, ez hatalmas segítség számunkra!

- Mit vártok ettől a tizenkétszamos kiadványtól, a fogadtatásától?

- Természetesen mi is azért zenélünk, hogy sikeresek legyünk, s bíznunk abban, hogy ez az album fogja ezt megvalósítani számunkra.

- Videóklipet melyik nótára forgattok?

- Az „I Feel” című tételre, mert az összes közül ez a legjobban táncolható és a legpopulárisabb szerzeményünk.

- Külföld felé nem próbáltok nyitni?

- Dehogynem. Tavaly októberben az olaszországi Rómában és Genova-ban játszottunk, és idén is lesznek külföldi fellépéseink. Május 21-24 között rendezik meg kilencedik alkalommal a németországi Lipcsében a Gothic Festivalt, amelyen 22-én, szombaton mi is színpadra lépünk, majd július közepén Anglia, Skócia, Wales klubjaiban mutatkozunk be, szeptemberben pedig Norvégiában és Dániában bonyolítottunk le egy kisebb koncertsorozatot.

- Itthon úgynevezett lemeznépszerűsítő turnét terveztek?

- A határokon belül nem koncertezünk túl sűrűn, sajnos ez nem rajtunk múlik. A magyar klubokkal nincs megfelelő kapcsolatunk, mivel a szervezés is a mi feladatunk, lévén, hogy még nincs menedzserünk. A meghívásoknak viszont mindig eleget teszünk!

- Mi lesz a következő dobásokatok?

- Dolgozunk az új albumon, amit a már elkészült nótákkal tesztelünk is a koncertjeinken, s ebből bárki ízelítőt kaphat, ha megnéz bennünket idén augusztusban a Pepsi Szigeten. Merthogy ott leszünk!

- Gondolom valami hajnali órában léptek majd színre...

- Ez maradjon egyelőre titok, de te fogsz a legjobban meglepődni!

A Voyage elérhetőségei: Kovács Zsolt, 5600 Békéscsaba, Pásztor u. 47. II. em. 9. Tel.: 66/459-068 Internet: <http://www.geocities.com/SunsetStrip/Arena/2873>

- Bánfalvi Ákos

EGY IGÉNYES VEVŐBARÁT HANGSZERÁRUHÁZ TAJTI-MONITOR HANG-FÉNY ÉS ZENETECHNIKAI KFT.

1075 BUDAPEST, KÁROLY KÖRÚT 13-15.

TEL.: 06-1-268-0820,0821,0822

TEL.: 60/361-596, FAX: 06-1-342-1169

E-MAIL: TAJTIMON@MAIL.MATAV.HU

"NÁLUNK MINDENNEK HANGJA VAN" A KECSKEDUDÁTÓL A SAMPLERIG

Roland és Technics GALÉRIA
SOLTON - CASIO - YAMAHA - KAWAI BILLENTYŰK
SENNHEISER-BEYERDINAMIK MIKROFONOK

TAJTI-RACK-EK, TOKOK, ALKATRÉSZEK
HASZNÁLT HANGSZEREK RUGALMAS ÉS REÁLIS
BESZÁMÍTÁSA AZ ÚJ HANGSZER 30 % ÉRTÉKÉIG.
OKTATÁSI INTÉZMÉNYEKNEK KEDVEZMÉNYEK
GROOVE SAMPLEREK-KEYBOARDOK-HANGSZÍNEK
MIDIFILE-SONGOK

CSÜTÖRTÖK ESTÉNKÉNT HANGSZERBEMUTATÓK
ZENÉSZPÓLÓK-MATRICÁK HELYBEN KAPHATÓK
NÁLUNK MINDIG OTTHON ÉRZED MAGAD

A BELVÁROS SZÍVÉBEN A MADÁCH KAMARA
SZÍNHÁZ SZOMSZÉDSÁGÁBAN

NYITVA: H-P: 10-19 ÓRÁIG

HOZZ PELENKÁT MAGADDAL
ÉS A ZENEKARODAT

Minden ami a fújáshoz kell + PREMIER ÉS PAISTE képviselő

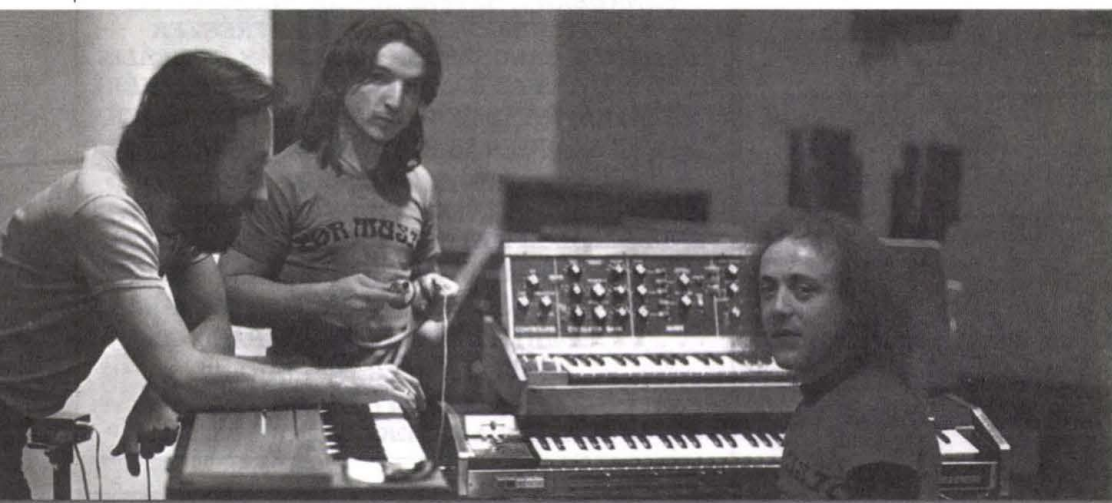
1081 Budapest, Kiss József utca 14.
Telefon: 210 2790 Fax: 303 1158

"A komolyzene és a szórakoztató zene között kialakult határok szabad, önkéntes átlépését valljuk..." (Józef Skrzek)

A lengyel SBB életművéről ma már bízást kijelenthetjük, hogy a progresszív rock legnagyobb és maradandó teljesítményei közé tartozik. Albumainak többsége az elkövetkező évtizedekben is megállja a helyét.

Az SBB-t fénykorában, a hetvenes években Magyarországon is jól ismerték; valóságos rajongótábora volt. Ezek az idők elmúltak, így nem árt egy bemutató írással feleleveníteni az SBB történetét, különösen, hogy június 13-án Budapesten, a Petőfi Csarnokban lépnek fel.

SBB

1. rész

Mindjárt az elején érdemes tisztázni, mit is takar a három betű, az együttes neve. Megalakulásukkor, 1971-ben Silesian Blues Band a nevük, de a kezdetbetűk alapján csak SBB-ként emlegetik őket. 1974-től új nevet választanak, megtartva az SBB rövidítést: Szukaj, Burz, Buduj - hangzik lengyelül, angolul pedig Search, Break, Build a jelentése.

Az együttes vezetője Józef Skrzek (ejtsd: juzezf szkzek) Siemianowice Śląskieban született. Zenei tanulmányait a katowicei Zenei Akadémia zongora tanszakán folytatta. "Amikor még egyetemista voltam - mondta 1977-ben -, mindig problémáim voltak a tanáraimmal, a dékánnal. Lázadónak tekintettek, aki »halvány« a tanulásban, semmibe veszi a »rendes« zenét, és nem hallgat mást, mint a túrhetetlen »jazzt«, »rockot« és azt a »gyanús kemény zenét«.

Skrzek rockzenészi pályája 1970-ben a Breakout együttesnél kezdődött. Ám a következő évben a görög gitáros, Apostolis Antymos és a beszkideki gorál dobos, Jerzy Piotrowski (ejtsd: jezsi pjotrowszki) társaságában megalakítja a Silesian Blues Bandet.

A 60-as évek végén és a 70-es évek elején nagy változások zajlottak a rock világában. Új stílusok teremték: jazz-rock, hard rock és progresszív rock. Mindebből sokat felszívott magába

a három zenész. Keresték, de még nem találták meg a saját stílusukat. Törekvéseik nem találkoztak sem a közönség, sem a kritikusok megértésével. De felfigyelt rájuk Czesław Niemen, a lengyel rock ekkor vitathatatlanul első embere. Meghívta őket új együttesébe, a Grupa Niemenbe, ahol 1971-73 között zenéltek. Ngyükön kívül a zenekar tagjai: Helmut Nadolski (nagybőgő), Andrzej Przybielski (trombita).

Niemen éppen stílust váltott; a free-jazz és a jazz-rock érdekelte. Zenéje erőteljes, néhol szélsőségesen elvont. 1972-ben dupla albumnyi számot vettek fel a Polskie Nagrania stúdiójában, amelyek két külön lemezen jelentek meg Vol. 1 és Vol. 2 címmel. A Vol. 2-n szerepel Skrzek "Z pierwszych wazniejszych odkryc" c. kilencperces száma, amelyben a szót is ő énekeli.

Az Európa-szerte ismert Niemen 1972-ben érkezett el a világhírnév küszöbére. Martin Clarke, a CBS producere Niement és együttesét Münchenbe hívja lemezfelvételre. 1972-ben lát napvilágot az angol nyelvű "Strange Is This World" c. album, melyet Przybielski nélkül készítették. 1973-ban újabb angol nyelvű lemez készült "Ode To Venus" címmel, immáron Nadolski nélkül (tehát az együttest csupán az SBB tagjai és Niemen alkották). Ezen az albumon Skrzek már két szám szerzője: "From The First Major Discoveries" - amely a Vol. 2 Skrzek-számának angol változata -, és a "Fly Over Fields Of Yellow Sunflowers" c., a "Rock For Mack" kétperces rock 'n' rollját pedig az egész együttes jegyzi.

Ez a 4 album Niemené, vajmi kevés van belőle az SBB-ből. Erős belemagyarázás volna a né-

hány Skrzek-számban a későbbi SBB jegeit kimutatni. Mindenesetre ezek a lemezek már bizonyítják, hogy az SBB tagjai elsőrangú zenészek, akik több stílusban járatosak.

A Niemennel eltöltött évek alatt rengeteget tanult a három zenész. Rendszeresen koncerteztek és készítették felvételeket. Bejárták Nyugat-Európát, megismerkedtek a modern stúdiótechnikával. Zenei fejlődésüket jól érzékelteti néhány neves előadó felsorolása, akikkel közös műsorokban léptek fel: John McLaughlin Mahavishnu Orchestrája, Jack Bruce Band, Ginger Baker's Africa Salt, Chick Corea, Charles Mingus, Sonny Rollins.

1973 nyarán az SBB zenészei szakítottak Niemennel. Más zenei elképzeléseket tápláltak. A trió ennyi tapasztalattal a háta mögött saját útját akarta járni. A

szakítás szinte sokkolta a lengyel rockéletet. Úgy vélték, Niemen és az SBB is csak veszít a válással és hamarosan kibékülnek. De a zenészek rácsófoltak a várakozásokra. Niemen Aerolit néven új együttest hozott létre és jobbnál jobb albumokat készített. Az SBB néhány hónapot kemény gyakorlással töltött, aztán új néven - ne feledjük: Szukaj, Burz, Buduj - új együttesként 1974. február 4-én mutatkoztak be Olsztynban. Ebben az évben sokat koncerteztek, főleg otthon, de felléptek NSZK-ban is (Berlin, Bautzen, Darmstadt, Frankfurt am Main). Bár szupergruppnak nevezték őket, be kellett bizonyítaniuk, hogy önállóan is megállják a helyüket. Nem maradt el az eredmény. Az 1974-es opolei fesztiválon az SBB lett a legjobb kezdő együttes. A Non Stop c. újság közönségsvavazásán az év együttese az SBB, az év albuma az "SBB 1", az év hangszere zenésze Józef Skrzek, az év gitárosa Apostolis Antymos, az év dobosa Jerzy Piotrowski. A Polskie Nagrania-nál megjelenő lemezeikre rákerül a legmagasabb zenei minőséget jelképező skorpió embléma.

A Frankfurter Rundschau június 15-i számában Andreas Thomasherger így írt az SBB koncertjéről: "Elsőpró rohammal vette be a frankfurti közönséget... Tökéletesen kapcsolódik a spontaneitás az ötletgazdagsághoz... az SBB olyan rockot játszik, amelytől a falak megrepednek!"

Az SBB vezetője, a legtöbb szám komponistája Skrzek. Az együttes zenéjét mindvégig elsősorban az ő elképzelései és előadói képességei határozták meg. Kicsit fátyolos hangja kivált az érzelmes, lírai melódiák tolmácsolására tette alkalmassá. A rock energiáit énekében ritkán lehetjük meg. Hangszere játékosként is hamar előtérbe kerül lírai alkata, bár kezdetben a basszusgitárt szinte brutálisan is képes megszólaltatni.

Apostolis Antymos gitárjátékán leginkább a blues hatását érezni, amivel főleg Hendrix és McLaughlin stílusát keverte. Nem virtuóz játékos, inkább a muzikálása érdemel figyelmet. A gitár mellett a dobok szerelmese is a görög zenész. Ebből vonzalmát a koncertek végén élhette ki, amikor is betársult Piotrowski mellé, igazi örömmel. (Megjegyzem, hogy a görög gitáros nevét a lemezekben három változatban is írták. Kezdetben Antymos Apostolis, majd Apostolis Antymos, és hogy teljes legyen a zavar, szóálbumán Apostolos Anthimos. Én az Apostolis Antymos változatot használom.)

Piotrowski elképesztően technikás dobos. Alapfelszereléssel is képes változatos zenélszere. Jellegetes ritmusképlete a 2/4-es gyors ti-ti-tá - szinte az SBB-ritmus védjegyévé vált.

1974-ben "Grupa SBB" címmel jelent meg első lemezük, amelyet az ezt követő számozott albumok nyomán később "SBB 1" néven jegyeznek. (Lásd a Rockinform 54. számát.) A lemezre 1974. április 18-19-én a "Stodoła" (Pajta) nevű varsói egyetemi klubban tartott koncertek részletei kerültek, minden utólagos rájátszás nélkül. A teljes koncertprogram az "SBB 1" 1997-ben megjelent CD változatán hallható.

Az "SBB 1"-et egy rövid angolul énekelt blues nyitja, amit az első, "Odlot" c. szvit követ, amely a Led Zeppelinnre emlékeztető kemény riffel indul. A második "Wizje" c. szvitet Antymos gitárszólója nyitja. Ebben van az "Erotyk" c., kicsit Pink Floyd stílusú lírai dala, amit frenetikus hangszerszólók zárnak. Ezt a "Zostało we mnie" (Megmaradt bennem) c. dal, majd az "Obraz po bitwie" (Kép csata után) instrumentális száma követi. A koncert a "Figo-Fago" c. blues és rock 'n' roll egyveleggel zárul, amelyben Skrzek még szájharmonikázik is.

Az SBB 1974-es zenéje erőteljes, lendületes, szenvedélyes és merész. Kevés témából hosszú szvitet formálnak, amelyekbe szólók épülnek. Kedvelt fogásuk, hogy gyors ritmus felett egyre sebesebb hangszerpárbajt vív Antymos gitárja és Skrzek basszusgitárja vagy szintetizátor. Előszeretettel használnak disszonanciát, főleg a szólókban. Hangszerkezelésük némelykor már-már vadnak hat; Antymos vonóval csap a húrok közé, Skrzek basszusgitárját úgy torzította, hogy szólógitár módjára játszhat rajta. Kevés hangszerüket ötletesen elegyítik, kihasználva, hogy Skrzek több hangszer kiváló megszólaltatója, ún. multiinstrumentalista zenész. Így Skrzek egy zenei blokkban basszusgitáron játszik, majd egy másikban zongorán és szintetizátoron.

Az "SBB 1" nagy szakmai sikert arat. A Polskie Nagrania 1980-ig nyolc SBB lemezt tervez kiadni, szerepelnek a TV-ben, felvételeket készítenek a Lengyel Rádiónál a neves jazz-trombitással, Tomasz Stańkóval és önállóan is. Ez utóbbiakból 1975-re áll össze a "Nowy horyzont" (Új távlatok) c. második albumuk. Az "SBB 1" előremutató, merész kezdeményezései teljednek ki ezen az albumon. Ha csak ezt a lemezt készítette volna el az SBB, akkor is a progresszív rock legnagyobb újtói között szerepelne. Ugyanis az "SBB 2" a maga nemében tökéletes, lezárt zenei világ. Jól példázza ezt az "SBB 2" idejéből származó "Cięcie" (Vágás) c. számuk, amely a Lengyel TV II. programján a "Studio 2" c. műsor szignálja volt. A "Cięcie" - amely csak az "SBB Gold" c. válogatás CD-n jelent meg - félreismerhetetlenül SBB szám, ám a maga hat percével bőbeszédű. Jó szám, de kevésbé ötletes és hatásos, mint a második album bármely kompozíciója. A zenészek jó kritikái érzékére vall, hogy nem került rá az "SBB 2"-re.

Az "SBB 2" az együttes önálló zenei arculatának és újtói törekvéseinek albuma, amelyet egy-egy hangzás és zenei stílus jellemez. Az A oldal számai: "Na pierwszy ogień" (ami magyarul talán a Függyön felmegy címmel adható vissza), "Błysk" (Villámlás), "Nowy horyzont" és "Ballada o pięciu głodnych" (Ballada az öt éhesről). A B oldal egyetlen húszperces kompozíció "Wolność z nami" (Szabadság velünk) címmel.

Kemény és nehéz album ez. Tele van utánozhatatlan zenei ötletekkel. Főleg a gyakran bizonytalan hangnemtől témák teszik furcsán lebegővé az egyébként súlyos zenét. Az A oldal számait zongorajáték köti össze, így akár szvitnek is felfogható. De a B oldal éppen olyan effektussal kezdődik, amilyenell az A lezárt, ezért az egész album egyetlen hatalmas zenefolyam hatását kelti. (Sajnos a CD változatban brutálisan csonkolták a "Wolność z nami" el-ső 6 percét.)

Az album majdnem instrumentális; csupán a "Ballada o pięciu głodnych"-nak van szövege, de az sem dal, hanem zenei effektusokkal aláfestett drámai erejű próza. A "Wolność z nami" pedig szöveg nélküli patetikus "kórúst" tartalmaz.

Bár bővült Skrzek hangszertára a Hammond orgonával, a gitárok és a billentyűs hangszerek között egészséges az arány; a megszólalás egésze elsőpró erejű rock. Különösen érdemes kiemelni az album záró epizódját, amely Chopin ismert e-moll (Op. 28 No. 4) prelűdjé. Ez a megrázó prelűd lecsendesíti a rock vad energiájával felkavart érzelmeket, megtisztítja a hallgató lelkét. Katartikus! Nehéz utána bármit tenni. A legjobb csendben ülni és hagyni, hogy a környezet zajai visszatartsanak minket a kiábrándítóan közönséges valóságba.

A két album egyértelműen sikeres volt, ám a kritika hiányolta az eredetiséget. Dariusz Michalski az "SBB 2" kísérszövegében a következőket írta: "Az együttes zenéje bizonyos tekintetben folytatása, vagy méginkább közép-európai »mutációja« a máris legendás hangszerjátékos John »Mahavishnu« McLaughlin művészi törekvéseinek és kísérleteinek." Sok igazság van ebben; az SBB jó néhány zenei megoldása valóban McLaughlintól eredeztethető. Ám a különbségre maga Skrzek világít rá egy 1975-ös interjúban: "Egyes kritikusok a mi zenénket hasonlítanak tartják ahhoz, amit John McLaughlin és együttese játszik. Persze, hasonló a mi irányzatunk alap gondolata is, mert mi szintén mindenfajta zene szintézisére törekszünk. De Mahavishnu tevékenysége kizárólag kiindulási pontként szolgált önmagunk kereséséhez és kifejezéséhez, ahhoz, amit már elkezdtünk" 1977-ben pedig így összegzi az eddig megtett utat: "Az első két lemez az útkeresés szakaszába tartozik. A harmadik, Pamięć lemez került legközelebb az elképzeléseinkhez."

Az "SBB 3" a "Pamięć" (Emlékezet) címet kapta. 1975-ben vették fel. A gyermekkor lemeze ez, amelynek számait Julian Matej költeményei ihlettek. Ezen az albumon alakult ki az SBB-re olyannyira jellemző dallamos, romantikus líraiság; dús, ám mégis impresszionista szépségű, szinte érzéki hangszerelés; a szimfonikus hangzás. Ezt elsősorban a billentyűs hangszerek bővülésével érte el Skrzek. Ebben az időben minden pénzüket felszerelésük korszerűsítésére költötték. Skrzek az "SBB 3" felvételein már több szintetizátort, Fender zongorát és Hammond orgonát is használ, mellőzi a zongorát, és a basszusgitárt alig szólaltatja meg, helyette inkább szintetizátoron játszik.

A Fender zongora és a szintetizátor lehetővé teszi hangjai végigkísérlik az egész albumot. Az orgonát csak aláfestésre használja, mintegy a mellotront helyettesíti vele.

Szintén új zenei elem, hogy nagyobb szerepet kap a vokál, megindító, patetikus érzelmek zenei eszköze lesz. Erősen visszaszorul a szólógitár, habár Antymos minden számban szólózhathat. Ezen a lemezen jelenik meg a basszusban a funky. (Az "SBB 2 & 3"-ról lásd a Rockinform 59. számát.)

Folyt. köv. - N. Pap Gábor

JÖN! JÖN! JÖN!

Hamarosan kapható

NAGY FERÓ

és a

BEATRICE

Vakarom a...

című

új
albuma

Örökmozgó. Ez is lehetne Alapi István beceneve, hiszen főállása, az Edda mellett annyi mindent csinál, hogy az egy tucat zenésznek is elég lenne. Amellett, hogy sok más projektben is tevékenyen részt vesz, a Jeff Porcaro Emlékezenekarral rendszeresen koncertezik az ország klubjaiban, már készül új szólóanyaga is, emellett pedig közreműködőként épp stúdióban dolgozik a Szürkeállomány nevű csapat bemutatkozó albumán. Keverés közben értük el telefonon Istvánt...

Rockinform - Hogy jött össze a Szürkeállomány nevű formáció?

Alapi István - Salgótarjánban fiatalabb korunkban sokáig együtt játszottunk Szürke-vel. Tavaly év vége felé, amikor egyszer otthon voltam, akkor valahogy szóba kerültek azok az idők. Elhatároztuk, újra összehozunk egy közös zenekart, először azt terveztük, hogy a '70-es, '80-as évek klasszikus rock számaint játszunk, egyfajta örömmelként. El is kezdtük, és közben felmerült az, hogy mi volna, ha csinálnánk egy önálló lemezt? Ennek csak az anyagi feltételeit kellett megteremteni, amit egy barátunk, Túróczy Jancsi - aki egyébként társa Zolinak a Hang-Ár klubban - révén sikerült is megoldanunk, és ezután kezdtünk el számokat írni. Végül kilenc magyar

Szürkeállomány

Beszélgetés **ALAPI ISTVÁN**-nal

„Nem kezdtem el hörögni...”

nyelvű dal született, és ezek kerülnek rá a lemezre. Elsősorban gitározni, amit játszunk, a lassú számokban kerül egy kicsit jobban előtérbe a billentyű. Leginkább Van Halen-es hangulatúak a számok, mivel a rock zenében ez a vonal áll hozzám a legközelebb, és persze a Toto-é, de arra már van egy másik zenekar.

R.I. - Kik a tagjai a csapatnak?

A.I. - Oláh "Szürke" Zoli az énekes, a dobos Julius Petrus - ő egyébként szlovák -, a bil-

előtt ösztöndíjjal kikerült Los Angeles-be, Joe Porcaro dobiskolájába, ahol egy egyéves kurzust végig is csinált. Baromi tehetséges, nagyon jól dobol.

R.I. - Mikor jelenik meg a lemez, és ki adja ki?

A.I. - Várhatóan június közepe-vege felé - magánkiadásban - lát majd napvilágot a 'Rossz helyen születtem' c. album, és első megközelítésben ezer CD és ezer kazetta jön ki. Az az igazság, hogy kiadott nem is kerestünk, az ilyen rock zenét tartalmazó kazettát a kiadók úgyis beteszik a kétszáznyolcvanhadik mellé a sorba, vagy már az elején azt mondják, hogy "Hát gyerekek, nem olyan divatos most ez a műfaj".

R.I. - Tavaly említettet, hogy lassan jön a második szólólemezed, ezzel mi újság?

A.I. - Három dal kivételével kész van az anyag, már csak ezeket kell rögzíteni és megkeverni. Azért nem készült el hamarabb, mert a határidős munkák - pl. az új Edda lemez - miatt kicsit félre kellett tennem. Másrészt pedig nem is akartam vele kapkodni. Az első megjelentető kiadó nem úgy kezelte azt az anyagot, ahogy kellett volna, így ez valószínűleg más gondozásában lát majd napvilágot még idén. Mindentől függetlenül a 'Belső világ' produkált egy négyezres eladást, ami ebben a műfajban nagyon jónak mondható. Biztos, hogy az eddások is nagyon sokat megvettek ebből, és függetlenül a nullával egyenértékű reklámkerettől anyagilag is abszolút nyereséges lett a kiadó számára. Csak az a kellemetlen, hogy már nem lehet kapni sehol, és hiába rendel a terjesztő, a kiadó nem tud adni. Én is most szerettem volna vásárolni a saját lemezeimből, mert egy német rádióknak el kellett volna küldenem, de nem tudtam, mert a kiadónál nincs már egy darab sem legyártva. Ez azért nonszensz!

R.I. - Zenei vonalat tekintve mennyi-

ben követi az új anyag az elsőét?

A.I. - Ez is fusion zene, de nem teljesen követi azt az irányt. Sokkal gondosabban, alaposabb előkészületekkel csináltam, kimunkáltabb, több szín és több nót is van rajta. Más szerzők is írtak dalokat, Vincze Pali - aki az elsőn is billentyűzött - hozott két tételt, Reidl Tibor is írt dalt, és feldogoztunk egy Billy Cobham nótát is. A zenészgárda is cse-relődik, egy-két állandó tagtól eltekintve, most három billentyűs is játszik a dalokban, Kicska Laci mellett pedig egy Amerikában élő barátom is basszusgitározik egy számban.

R.I. - Mennyi lehetőség volt a 'Belső világ' anyagát élőben bemutatni?

A.I. - Nagyon kevés. Egy időben rendszeresen - havonta egyszer - játszottunk a Globe Royal-ban, de ez később megszűnt, emellett még alkalmanként vidéken tudtunk fellépni. Nagyon kevés olyan klub van, ahol felvállalják ezt a fajta muzikát, és ahová esetleg még érdemes is elmenni játszani. Most úgy néz ki, hogy németországi klubokba el fogok jutni

ezzel az anyaggal, de még ez is képlekeny.

R.I. - Térjünk rá az Eddára! Kb. három éve nem jelent meg olyan album, ami új dalokat tartalmaz...

A.I. - Tényleg így van, és ebből adódóan szerintem több sláger is van a lemezen. Egy nagyon gondosan elkészített anyag, amelyben sokféle érzelem nyilvánul meg. Vannak nagyon romantikus nóták, akusztikus hangszereles számok, és az Eddától megszokott hangvételű rockos darabok is. Az az érzésem, hogy az elmúlt lemezekre visszatérve, talán a legpopulárisabb lemezünk ez. Itt most legalább négy olyan sláger van, ami egyenértékű az "Egyedül blues"-zal. Azt is tudom viszont, hogy vannak már reagálások a lemezborítón látható fotó kapcsán, melyek szerint olyanok vagyunk, mint a ShyGys zenekar. Már az első fotózáson is nevtünk, amikor megláttuk, hogy milyen koncepciója van a fotósnak.

R.I. - Kacsolódik-e most turné a 'Nekem nem kell más'-hoz?

A.I. - Május végén elindulunk, júniusban Szlovákiában is játszunk, és egész nyáron minden jelentősebb szabadtéri színpadon - ahol eddig is láthatók voltunk - fel fogunk lépni.

R.I. - Az Eddán belül Ti hogy láttátok, vagy hogy éltek meg azt, hogy Attila kiadott dárídós anyagokat?

A.I. - Mindenkinek megvan a magánélete, és a saját szakmai dolgai is. Az hogy ki, miben, milyen műfajban szeretné kipróbálni magát, az az adott egyén szabad elhatározásán múlik. Nem kezdtem el hörögni, hogy Úr Isten, miért énekel cigány dalokat!? Neki ehhez volt kedve, és az a lényeg, hogy amit csinál, azt a műfajnak megfelelően mennyire jól, vagy rosszul csinálja.

Paya & Deni

Gitárszaküzlet igényeseknek

Budapest XIII. ker., Tátra u. 23/b

Javítás, tuning, hangszerekészítés

Telefon: 06-1/329-92-41,
06-20/944-37-70, 06-20/981-41-93

lentyűs - szintén Szlovákiából - Botos Pali, és én közreműködőként játszottam fel a basszus- és gitárrészeket.

R.I. - Koncerteken ki kezeli majd a basszusgitárt?

A.I. - Ha lesznek élő bulik, akkor Koós Laci bőgőzik majd, ő a felvételek vége felé került képbe. Egyébként Medgyesi Tibi boltijában dolgozik...

R.I. - Hogy került a csapatba a két szlovákiai tag?

A.I. - Zoli és én is kapcsolatban voltam már velük korábban. Nekem van egy közös formációm Petrus Gyuszival, ami egy fusion jazz zenekar, a billentyűsünkkel pedig a Salgótarjánban évente megrendezésre kerülő rock táborban találkoztam. A dobosunk pár évvel ez-

The best solution csomagküldő szolgálat

DOBOSOKNAK!

Felsőtam tokok	2.600,- Ft-tól	Pergő tokok	3.280,- Ft-tól
Nagydob tokok	7.100,- Ft-tól	Cintányértokok	3.840,- Ft-tól
Bongó tokok	3.840,- Ft-tól	Kongatokok	6.890,- Ft-tól
Standard dob tok set: 12"13"16"22"14x6.5"		21.600,- Ft-tól	
Fasion dob tok set: 10"12"14"20"14x6.5"		19.600,- Ft-tól	
Bélelt Állványos táska		5.600,- Ft-tól	

Telefon: 30/98-68-335 Fax: 33/401-371

Mintabolt: **Tam-Tam Dobcentrum** Bp., József krt. 58. Tel.: 303-82-22

Áraink az általános forgalmi adót nem tartalmazzák.

2. Blueskönyv

A 7. Int. Paks Blues-Jazz-Rock és Gasztronómiai Fesztiválon **került bemutatásra** Fekete Kálmán újabb könyve a műfajról, Blueskönyv 2. címmel.

Számos **érdekes újdonsággal** szolgál a mű: bemutatkoznak a határainkon túli magyar formációk, szervezők és klubvezetők (Mojo Club, Zenta, Ret Rock Club, Érsekújvár, Erdély, Kolozsvár).

Három híresség a műfaj határáról: Barontis Zsolt és a Syriusz-tori, Horváth Charlie, László Attila.

Új rovat az Apák és Fiúk (Fathers and Sons), ahol Tóth János Rudolf és fia, a Tóth Bagi Band, a két Katona Tamás, Bill fia és unokája, valamint a két Fekete is bemutatkozik. S a könyv kiadója: Gálos László.

Önkéntes grafomániások dolgozatai színesítik a második könyvet: új dobro-sztori, Hegyi Erika győri újságíró a megye blues életéről, Vas Zoltán Robert Johnsonról és a mai bluesos magyar helyzetről. Szakács Gábor a Gesarolról és Eric Burdonról, Nemes Nagy Péter Szabó Tamásról és Török Ádámról, hogy csak néhányat említsünk. Új blues formációk és zenekarok bemutatása, a régiéket mellett, ismét nyilatkozik Hobo, Ferenczi és még sokan. (Az első magyar szájharmónikás hölgy.)

Produceri irodák és menedzserek a műhelytitkekről.

Bonusz CD-lemez a könyv borítójában elhelyezve a Stella Artois és a Bálna produkció támogatásával.

Nemes Nagy Péter összeállításában az Első Magyar **Blues Diszkográfia**.

A „**Fotókiállítás**”-ban négy neves rock-blues fotográfus legjobb munkái.

A **könyv utánvétellel megrendelhető** a pécsi Gálos Nyomdász Kft.-nél.

Cím: 7603 Pécs 3., Pf.: 216.

Tel.: 72/214-476

Fax: 72/214-477

E-mail: galosny@mail.matav.hu

7. Nemzetközi Blues, Jazz, Rock és Gasztronómiai Fesztivál

Paks, 1999. június 18-20.

Lapzártánk időpontjában a következő programot juttatták el a szervezők szerkesztőségünkhez:

június 18., péntek, ESZI Sportszarnok

(belépő: 900 Ft)

17.00 - nyitás, ingyensör-csapolás, Szakács Gábor énekel és gitározik

18.00 - Gesarol

19.00 - Cik-Cakk Company

20.30 - J. Leino & The Blues Guys (Finnország)

22.00 - Yardbirds (Anglia)

24.00 - Boom Boom (Szappanos, Tátrai, Mohai, Borlay, Winchester)

június 19., szombat, ESZI Sportszarnok

(belépő: 900 Ft)

16.00 - Alex & Bluesabilly Twins

17.00 - PMD Blues Band

18.00 - Blues Fools

19.00 - Ferenczi György és a Herfli Davidson

20.30 - Török Ádám és a Mini

22.00 - Zappel Bude (nemzetközi funky jazz)

24.00 - Magyar Atom

június 20., vasárnap, ESZI Sportszarnok

(belépő: 900 Ft)

16.00 - Deep Fried

17.00 - Palermo Session: Muddy Shoes, Spo-Dee-O-Dee,

Ripoff Raskolnikov (Ausztria)

20.00 - Ladánybene 27

22.00 - Tátrai Band

június 20., vasárnap, ESZI Park (ingyenes)

10.00-15.00 - Galapagos, Tűzkerék RB, Coda, Grexa (Szlovákia), Rock'n'Roll Royce (Ausztria), Takáts Tamás D.B.B.

(A szervezők a műsorváltoztatás jogát fenntartják!)

A hetedik alkalommal megrendezésre kerülő fesztiválon minden eddiginél több külföldi fellépő mutatkozik be az Atomvárosban. A Yardbirds együttes eredeti felállásából a dobos Jim McCarty és a gitáros Chris Dreja látogat el az áprilisi nagy sikerű Darshan-udvar-beli hangverseny után újra hazánkba. A Zappel Bude nemzetközi sztár csapat az olasz billentyűs Roberto Di Giola és a Passport dobos Wolfgang Haffner vezetésével. Mellettük honfitársunk, a legnagyobb nemzetközi sikereket jelenleg magáénak mondható Tony Lakatos szaxofonozik, Martin Scales gitáron, Patrick Scales basszuson skálázik, továbbá a New York-i M.L.G. rappel és énekel. A tavaly nagyszerű lemezzel jelentkezett internacionalista brigád magas színvonalú jazz-rock-funkival szórakoztatja a közönséget és önmagát. **J. Leino & the Blues Guys** a tavalyi év legjobb finn blues bandája címet birtokolja. A három gitár-orgona-basszus-dob összetételű csapat a legjobb finn blueszenekarokból verbuválódott és főleg feldolgozásokat játszik. A Szlovákiából érkező Marian Greksa énekes viszont saját szerzeményekből álló műsorral lép a paksi sportaréna. A négytagú osztrák Rock'n'Roll Royce együttes nevétől eltérően igencsak kemény, gitárcentrikus heavy rockkal operál. Honfitársuk, Ripoff Raskolnikov nem szorul bemutatásra, hiszen 1987 óta számtalanszor megfordult a magyar bluesfesztiválokon és -klubokban. Ezúttal az egykori Palermo ritmusszekciójával (Bacsa Gyula -zongora, Kepes Róbert -basszus, Mezőfi István -dob) szerepel. Mivel a vasárnapi nyitóblokk a Palermo Session összefoglaló címet kapta, várható, hogy néhány szám erejéig összeáll a működését '97 augusztusában felfüggesztett csapat.

Egy év szünet után ismét ingyenes szabadtéri matinével kedveskednek a közönségnek a szervezők. Hogy ne legyen hiány az érdeklődésben, igencsak jó csapatok szolgáltatják a zenét a főzőversenyek és a kispályás labdarúgó mérkőzések közelében.

További információk, helyfoglalás: tel./fax: (75) 412-190, e-mail: laseritd@mail.matav.hu Honlap a világhálón: <http://www.terrasoft.hu/blues>

(Dick Danussippi)

Tam Tam Dobcentrum

Magyarországon, sőt még a határokon túl is egyedülálló dob- és ütőhangszer szaküzlet nyílt tavaly augusztusban Budapesten, a VIII. kerületben, a Jó-zsef körút 58. alatt. A létrehozók számára a cél az volt, hogy itthon is egy olyan átfogó és széles választékot adó központ jöhessen létre, amely a különleges igényeket is ki tudja elégíteni. A Dobcentrumban közel 100 négyzetméteren, három teremben állandóan több mint húsz dob felszerelés, több száz cín, dobőr, több mint hetven dobverő és ezerféle tartozék, alkatrész, kiegészítő található meg. A szaküzlet valamennyi dob- és cintányérmárkát forgalmazza, de ezen túl kizárólagos forgalmazói a Pearl, a Magnum dob felszereléseknek, a Sabian, a Meinl és a Magic cintányérokknak, a Meinl és az Afro ütőhangszereknek, valamint a Vic Firth dobverőknek. A technikai kiegészítők mellett kiemelt szerepet kapnak a felszerelésben a kihangosítással összefüggő mikrofonok, amelyek közül a bolt a Shure márkát szintén forgalmazza. A látványosan felszerelt üzletben számos mintadarab mellett, amelyek mindegyike kipróbálható, fel van állítva egy bemikrofonozott komplett Magnum dob felszerelés cintányérokkal. A helyszínen nem megtalálható ütőhangszerek, elektronikus dobok vagy egyéb más, kevésbé ismert és hozzáférhető márkák sem jelentenek gondot az itt érdeklődőknek, mivel a képtelen ötleteket is kielégítő megrendeléseknél is segítséget tudnak nyújtani a szaküzletben. Mindezek mellett számos igen kedvező akció is - mint például egy komplett cintányérból készlet épp 20 ezer forintért - gondoskodhat arról, hogy a profik mellett a kezdők igényei is ki legyenek elégítve. Konkrét kérdésekkel és szakmai problémákkal is nyugodtan lehet érdeklődni a három jól felkészült és természetesen dobos eladónál, akik viszonteladókat is szívesen kiszolgálnak. Telefon/fax: 303-8202

Hangszer adás-vétel

Fender Telecastert vennék
06-30/99-57-140

Fender Stratocaster, Richie Sambora modell (USA). Pearl Les Paul gitár és Korg AX-30G multieffekt eladó. Irányár: 320.000, 45.000, ill. 45.000 Ft. Tel.: 72/413-555

Eladó: Amati dobfelszerelés (pergő nélkül) ezüst színű, jó állapotban levő. Méret: 22" lábdob, 13", 14"-os felső tam + lábcin + állvány kísérő + beütőcin + állványok. Irányár: 55.000 Ft. Tel.: 243-50-37

Ampeg B2-es erősítő és Ampeg 1510 HE hangfal eladó! Tel.: 46/402-526

Eladó: Hohner Professional ST 59 balkezes szólógitár új állapotban, új keménytokkal, tartozékokkal (összesen 2X volt használva). Ár: 65 ezer Ft. Érd.: Dobi Bálint, 52/370-303/34 mellék.

Dobosok figyelme! Gumilapos gyakorló dob-felszerelés kedvező áron. Hangtalan gyakorlás akár éjfélkor is! Tel.: 28/430-935, 20/92-55-977

Eladó egy vadonatúj Marshall Valvestate VS65R gitár combo, kedvező áron! Tel.: 20/96-65-205

Eladó DigiTech gyártmányú Whammy II. baszszusgitár effekt. Irányár: 45.000 Ft. Érdeklődők a következő telefonszámokon tolonghatnak: 46/323-812, 46/364-804, 20/980-84-22.

Eladó Cry Baby Wah pedál 21.000 Ft-ért és Metal Zone + adapter 15.000 Ft-ért. Érd.: 25/360-300, Zsolt.

Basszerek! Eladó egy fekete B.C. Rich - Mocking - bird basszgitár gyáritokkal (fekete bélelt gyöngyvászonok, piros B.C. Rich felirattal), gyári pánttal, hangolóval (B.C. Rich Quartz Guitar Tuner) tartalék húrokkal, plusz egy Park (Division Of Marshall) gyakorló erősítővel, plusz 2 db műsoros oktató videóval (Stuart Hamm: Slap, Pop & Tap For The Bass; Billy Sheehan: Bass Secrets). Az egész cucc együtt 130 ezer Ft. Tel.: 48/476-747

Ha igazi Metallica vagy Tankcsapda soundot keresed, vedd meg a 2 db EMG-B1-es aktív pickup-ot + tartozékait + bekötési variációkkal, 38.000 Ft-os áron. Vagy elcserelném Gibson pick-up-ra, ill. Pearly-Gates Seymour Duncan pick-up-ra és ilyen típust vennék is. Utánvétel megoldható. Érd.: 88/491-719 (18 óráig).

Zenész kerestetik

Haladó gitáros zenésztársakat keres, széles látókörrel pszichedelikus, egyéni zene kreálása, amely egyszerre sodró és mély, atmoszférius és súlyos. A többi telefonon:

82/485-300. Péter (hétfőtől-csütörtökig: 18-19 óra között).

Próbahellyel, hazai és nemzetközi ambíciókkal rendelkező budapesti rockzenekar lehetőleg felszereléssel bíró, képzett énekest keres. Stílus: Cult, Type O' Negative, Rammstein... Angol nyelvtudás, egyéniség előny. Amatőrök kíméljenek. Érd.: Krisztián Tamás, 20/972-73-43 (bármikor).

Zenekarba állandó, fanatikus billentyűst keresek! Részletesen telefonon: 46/419-232 (este 8-tól)! Csak Zene!

Komoly szándékú dobosok jelentkezését várja a tiszaujvárosi depresszív-elektro-hardcore-t játszó Disorder zenekar! Tel.: 20/967-2430 Gályász Péter.

Egyéb

Keresem átvételre a következő anyagokat: Pantera: Metal Magic (1983), Projects In Jungle (1984), I Am The Night (1985), Power Metal (1988), The Crow - A Holló (filmzene), Demon Knight (Mesék a kriptából, filmzene). Cím: Szabó Dániel, 5350 Tiszafüred, Múzeum park 5-6. 1/3. E-mail: szabodaniel@server.kossuth-tfured.sulinet.hu

Keresek ETA, CPG, Ifjú Gárdisták, Bizottság, Lenin Körút és egyéb hasonló régi felvételeket. Ezenkívül keresem még azt a Franciaországban kiadott kislemezt, melyen szerepel például ETA, Tizedes meg a többiek. Cím: Bános Enikő, 8900 Zalaegerszeg, Borbély Gy. u. 8.

Próbahely kiadó Csepelen, teljes felszereléssel biztosítunk. Marshall, Laney, Custom erősítők, mikrofonokkal. Tama Imperialstar dobcsucc, Sabian, Paiste cinekek. Új zenekaroknak kedvezmény! Tel.: 20/957-44-00

A rockzene minden területéről keresek főként külföldi újságokból származó képeket, de érdekelnének magyar Bravóból, PopCornból származó képek is. Ezenkívül felvásárolnám külföldi rockmagazinjaidat is! Tel.: 48/420-054 vagy 20/9669-278

Glam/hard rock CD-ket keresek megvételre, ill. átvételre! Tel.: 20/9669-278

Angol nyelvű dalszövegek eladók! Kérj bármit! Pl.: Nirvana összes, R.E.M. összes, Black Sabbath, Led Zeppelin, Deep Purple, Doors, DM, Cure, Pearl Jam, Korn, Marilyn Manson stb. Cím: Szmolai Péter, 8400 Ajka, Nefelejcs u. 52/10.

A progresszív rock klasszikusai CD-n, LP-n, MC-n. Ritkaságokat is tartalmazó árlistámat felbélyegzett válaszkártyák ellenében megküldöm. Kerékgyártó István, 3530 Miskolc, Szent István u. 35.

Az ország egyik legjobb AOR zenekara az S.K., tisztességtelenségtől mentes, agilis

szervező manager(ek) jelentkezését várja. Elérhetőség: 30/987-45-07, 3504 Miskolc, Pf.: 35.

Eladó 2 db Tubes CD 2.500 Ft/db áron, valamint Don Henley CD 2.200 Ft, 2 db Little River Band CD 2x2.200 Ft. A Police: Synchronicity c. CD 2.200 Ft, az első három '80-as évekbeli Bon Jovi CD 2.200 Ft/db, '80-as évekbeli hard-rock válogatás 1.800 Ft. Mindegyik vadonatúj! Eladó még Hot Chocolate válogatás CD 2.500 Ft, Chase (amerikai kiadású), 1. lemez 4.000 Ft, If válogatás és Blood, Sweat & Tears III. CD 2.800 Ft. Spooky Tooth CD 2.800 Ft, '80-as collection dupla CD-k (pop-rock válogatás) 4.000 Ft/db áron. Tel.: 46/353-269 (egész nap).

Dr. Rhythm intenzív doboktatás Budapesten a belvárosban, kezdőknek és haladóknak audiovizuális segédeszközökkel. Tel.: 30/922-47-86

Ingyenes a Börze!

Játékszabályok: Továbbra is ingyenesek a Börzében az apróhirdetések. Ez alól természetesen kivételt képeznek a keretes, valamint a kereskedelmi-gazdasági jellegű hirdetések. Ezek ára: 20 szög 2.000 Ft, e fölött pedig szavanként plusz 50,- Ft. A Börze c. rovatunknak maximum egy oldal helyet tudunk biztosítani. Ezért a hirdetéseket érkezési sorrendben szerkesztjük be, tehát érdemes hónap elején feladni az anyagot.

Tehát szabad a pálya, várjuk nyílt(!) postai levelezőlapjaitokat postacímünkre: Rockinform, 3523 Miskolc 23. Pf.: 58.

Intense rejtvény

Azon olvasóink között, akik helyesen választanak az alábbi kérdésekre, az Intense együttes által felajánlott 3 db Darkest Space c. MK-t sorsolunk ki. A válaszokat nyílt postai levelezőlapon (!) kérjük postacímünkre (Rockinform, 3523 Miskolc 23. Pf.: 58.) 1999. július 10-ig beküldeni.

1. Mi volt a Darkest Space lemez előtt kiadott Intense anyag címe?
2. Melyik számból készült és mi a címe annak a remix nótának, ami az Indifference albumon található?
3. A Darkest Space lemezhez két klip is készült, egyik már készen van. Mi a cím címe?

- a) Learn
- b) Nothing
- c) Guardian Angel

Eredményhirdetés az 1999. 1/2 júliusi - augusztusi számban!

FreshFabrik rejtvény

Azon olvasóink között, akik helyesen választanak az alábbi kérdésekre, a FreshFabrik együttes által felajánlott 1 db pólt, 1 db CD-t és 1 db MC-t sorsolunk ki. A válaszokat nyílt postai levelezőlapon (!) kérjük postacímünkre (Rockinform, 3523 Miskolc 23. Pf.: 58.) 1999. július 10-ig beküldeni.

1. Mi a legújabb videoklipjük címe?
2. Mi az elnevezése a most is futó FreshFabrik turnénak?
3. Mi a legutóbbi lemezük címe?

Eredményhirdetés az 1999. 1/2 júliusi - augusztusi számban!

Hang-Ár

Szórakoztató Centrum
Salgótarján, Klapka tér 4.
Tel.: 20/980-81-88

Program:

- június 04. - Nógrád megyei amatőr zenekarok bemutatója
11. - Tunyogi Rock Band
18. - Rudán Joe és a Coda
25. - Ossian

Júliusi előzetes: Török Ádám és a Mini Babe
Megnyílt! Hang-Ár Hangszerbolt és Műszaki Bizományi
Tel.: 32/410-074

Tom Petty and The Heartbreakers **Echo**

WARNER MUSIC
HUNGARY

Megjelent CD-n és kazettán

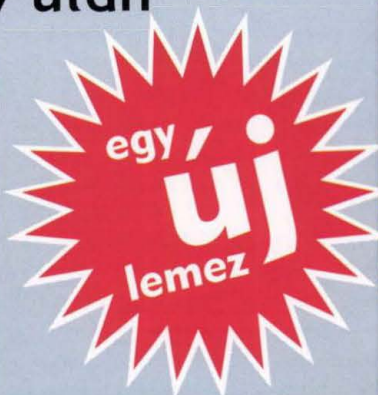
Pretenders **¡VIVA EL AMOR!**

WARNER MUSIC
HUNGARY

Megjelent CD-n és kazettán

Red Hot Chili Peppers **Californication**

Négy év után

Megjelent CD-n és kazettán

WARNER MUSIC
HUNGARY

Epiphone
Quality Since 1910

KRAMER

Gibson
USA

Gibson-t minden kézbe!

Les Paul Custom

Sheraton II

ELLENÁLLHATATLAN GIBSON ÁRAK SZERTE AZ ORSZÁGBAN!

Buxa Hangszer Győr 96/316-642,
Csermák hangszerüzlet Szeged
62/420-792, Duó Hangszer
Jászberény 57/400-822, Eldorádó
hangszerüzlet 1/217-5613,
EuroMusic Tamási 74/473-403, Fejes
hangszerüzlet Debrecen 52/420-767,
Fikner Music Komárom 34/341-251,
Finkey hangszerüzlet Budapest
1/321-1542, Hevesi Hangszer
Békéscsaba 66/826-742, Kiss
hangszerüzlet Érd 23/368-456, Opus
hangszerüzlet Nyíregyháza 42/314-
188, Minorette hangszerüzlet Eger
36/436-101, Music Expressz
Dunaújváros 25/409-046, PianHo
hangszerüzlet Szombathely 94/311-
418, Sound City, Medgyesi
gitárklinika Budapest 1/210-2184,
Syncopa Bt. Bagod (Zalaegerszeg)
92/360-036, Triangulum hangszer-
üzlet Pécs 72/325-622

www.atecaudio.com